

Rhasoda Varga Margit

DIMENZIÓKAPU

Kézikönyv az angyalmeditációkhoz
és a spirituális fejlődéshez

Szerző: Rhasoda Varga Margit

E-mail: rhmaya@gmail.com

Az illusztrációként szolgáló festményeket készítette:

Kurta András (André)

Kiadó: PI-MEZON BT, Budapest, 2008

Kiadásért felelős: SPIRÁL-kör

Elérhetőség: 06-30-230-9895

ISBN 978-963-06-2917-1

Rhasoda Varga Margit

Dimenziókapu

kézikönyv az angyalmeditációkhoz
és a spirituális fejlődéshez

Mottó:

*Amit a mának alkotsz, holnap elfelejtik.
Amit a jövőnek alkotsz, a mában talán sejtik,
a jövőben megfejtik.
Amit az örökkévalóságnak alkotsz, a mában ejtik,
a jövőben titokba rejtik.*
(Rhasoda)

Ennek a könyvnek a tartalma szerzői jogvédelem alá nem helyezhető. Bárki szabadon felhasználhatja, kiadhatja, terjesztheti. A szerző azonban csak addig vállal felelősséget a fizikai és a szellemi világ előtt alkotásáért, amíg az tartalmában lényegi változást nem szenved, és amíg rá, mint alkotóra hivatkoznak.

„Gondolj mindig Rám, légy az Én hívem! Imádj Engem, és ajánld tiszteletedet Énelőttem, s így kétségtelenül el fogsz jutni Hozzám! Ezt megígérem neked, mert nagyon kedves barátom vagy.

Add fel a vallás minden változatát, s hódolj meg egyedül Énelőttem! Én megszabadítalak minden visszahatástól, ne félj”!

(Bhagavad Gíta 18. 66-67.)

„Szeresd az Urat, te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és teljes erődből.”

(Márk ev. 12.30.)

Köszönöm a ***Legfelsőbb Létező***nek,
valamint az angyaloknak, közöttük
ANANDELnek,
hogy segítségükkel és hozzájárulásukkal parányi
részt vállalhattam a teremtés folyamatában.

Köszönöm lelki tanítómesteremnek, gurunak,
Sri Paramahansa Yoganandanak a kegyelmét,
hogy elfogadott tanítványnak, és felügyeli belső utamat.

*

Köszönöm szellemi tanítómesteremnek,
Sri A. C. B. Swami Prabhupadanak, kegyelmét,
amellyel hozzásegített a *Vedanta* mélyebb megértéséhez.

Köszönöm **F. E. Eckard Strohm** nagymesternek,
hogy megismertette velem a keresztény-esszénus technikákat,
és ez által elvezetett az angyalokkal való kapcsolathoz.

*

Köszönet illeti tanítómat, **Wollák Zoltánt**,
aki hozzásegített a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus
mélyebb megértéséhez, és kíméletlen bírálataival tökéletesebbé
formálta szellememet és költészetemet.

*

Köszönet illeti mesteremet, **Dharam Vir Manglát**,
aki bevezetett a kriya jóga titkaiba.

*

Köszönöm alkotótársamnak, **Kurta Andrének**,
hogy verseimből ihletet merített,
és festményeinek reprodukcióját rendelkezésemre bocsátotta.

*

Köszönöm férjemnek **Olti Zoltánnak** a könyv létrehozásában
és kiadásában nyújtott támogatását, valamint 20 éves türelmét
és kitartását mellettem.

*Tiszta légy, mint a Föld mélységéből fakadó forrásvíz,
akkor a tenger morajlása sem tudja túlharsogni szavad.
A gyémánt ragyogása sem lesz fényesebb annál, amit írsz,
ám ha a belső vezetéstől elfordulsz, megtagadod magad.*

(Örökkévalóság angyala)

Találkozások Angyalokkal

A teremtő szeretet

*Tavasszal szeretet-buborékok szállnak a széllel,
kicsalogatják a pihenő életet holdfényes éjjel.
Nyáron szeretet-harangok csüggnek a fákon,
gyümölcsben ébredve új életre a termő ágon.*

*Ősszel szeretet-cseppek siratják a fázó földet,
behintenek harmat-gyönggyel mezőt, völgyet.
Télen szeretet-pihék járnak frissítő hó-táncot...
Az évszakok végtelenné fűzik az idő-láncot.*

*Álmunkban szeretet-szikrák gyűjtanak lángot,
hogy ébren lebírnak az egymás közti távolságot.*

Előszó helyett

A hajléktalan

Gondolataimba merülve sétáltam az utcán, amikor megjelent mellettem Órangyalom. A találkozás, ismerős érzéssel hatott át. Ilyenkor egész lényével átitat, és rám borul, mint egy energiaharang. A lélek úgy érzi, szinte karnyújtásnyira van az Egységtől, mintha Isten tenyerében állna. Szétnéztem, de nem fenyegetett semmilyen veszély. Tisztán, jól érthetően kaptam az utasítást: „Menj be a templomba.” Elindultam a közeli templom irányába, nem kérdezve miért, tudtam, úgysem mondaná meg.

A templom nyitva állt, rajtam kívül egy férfi tartózkodott benn, és magába merülten imádkozott. Leültem, és vártam. Eltelt fél óra, de semmi sem történt. Majd a férfi váratlanul felállt és hangtalanul odajött hozzám. Ekkor tűnt csak fel hajléktalannak tűnő, ám rendezett külseje. Választékos modorban, udvariasan szólított meg és feltárta helyzetét. Elmondta, hogy nincs állása, és szállását is rövidesen felmondják. Volna lehetősége dolgozni, ám ahhoz erkölcsi bizonyítványra lenne szüksége, és ő nem tudja kifizetni az okmánybélyeget. Miközben beszélt, az őrangyal teljesen körbevett. A férfi nem kért, csak a helyzetét ismertette. Az őrangyal utasított: „Adj neki!”

- Mennyi pénzre lenne szüksége? - kérdeztem. Elhangzott egy összeg, amit szó nélkül elővettem a tárcámból és átadtam neki. A férfi megköszönte és ígéretet tett, ha megfelelő helyzetben lesz, visszafizeti. Átadtam neki egy névjegykártyát és elbúcsúztunk.

Egyedül maradtam az őrangyallal: „Mit tennél, ha ennek a pénznek a százszorosát kapnád vissza?” - simogatta meg hajamat. Akkor az egészet felajánlanám Isten szolgálatára - válaszoltam. Az őrangyal ellibbent, én is távozni készültem, nem volt már mire várni.

Egy hét múlva a férfi megjelent a lakásomon. Elmondta, hogy megkapta az állást, de még nem kapott fizetést, és ismét pénzre lenne szüksége. Az őrangyal most is tanúja volt a beszélgetésnek, de hiába füleltem, nem halottam semmilyen utasítást. Éreztem, hogy embertársam megtévedt, és az eredeti szándék a jó útra téréshez, már kevésbé dolgozik benne. Az anyagi világ visszahúzta a mocsárba, és itt már csak arról van szó, hogy könnyen megszerezhető pénzforráshoz jusson. Talán még nem menthetetlen – gondoltam, és elhatároztam, hogy még egyszer, utoljára, most már saját szabad akaratomból, emberi bizalomból, és embertársi szeretetből segítek rajta. Megbeszéltünk egy találkozót, ahol majd az egész összeget visszaadja az első fizetéséből.

Közeledett a találkozó ideje. Éreztem, hogy hibát követtem el, amikor másodszor is pénzt adtam egy idegennek, hiszen akkor már nem éreztem benne a jó útra térésnek a tiszta szándékát. Erről a pénzről lélekben már lemondtam, mégis érdekelt, mi lesz a dolog kimenetele. Néhány órával a találkozó előtt jelezte az őrangyalom, hiába mennék el a megbeszélt helyszínre, a férfi cselekedeteivel már működésbe hozta a karma törvényt.

Két hét múlva csörgött a telefon. Egy ismeretlen női hang beszélt a túloldalon és valakit keresett rajtam. Hosszú percekig tartott, míg rájöttem, hogy arról a férfiről van szó, aki pénzt kért tőlem, s akinek annak idején elmulasztottam megkérdezni a nevét. Egy ismerőse kereste, aki elmondta, hogy a férfi kabátjában találta ezt a nevet és telefonszámot egy névjegykártyán. Csak azért hívott fel, mert a férfi két hete eltűnt és keresteti a rendőrséggel.

- Egy karitatív rendezvényen találkoztunk, semmit sem tudok róla - válaszoltam magamban végérvényesen lezárva az ügyet. Többet sohasem hallottam róluk. Egy dolgot azonban megtanultam: önmagában a jótékonyssággal senkin sem lehet segíteni, és ez a megtapasztalás jelentette számomra az egyetlen jutalmat.

Vigyázz, dől a fa!

Talán néhány évvel ezelőtt történt egy viharos, téli délelőtt... Családommal síelni készültünk. Az indulás előtti napon felkerestem a sí kölcsönzőt, hogy elhozzam a megrendelt síléceket. Az üzlet magasságában, az utca túloldalán sikerült parkolóhelyet találnom.

Gyönyörű, tiszta az idő, csak ne fújna az orkánszerű szél. A sílécekkel, sícipőkkel megrakodva átvergődtem az utca másik oldalára, ahol az autóm állt, és éppen a berakodással voltam elfoglalva, amikor kiáltás hallatszott: „Vigyázz, dől a fa!”. A hang irányába fordulva látom, hogy a túloldalon egy hatalmas fát csavargat a szél, amely már félig kifordulva a talajból félelmetesen imbolyog.

Két autót fenyegetett közvetlen veszély, az enyémet és egy másikat, amelynek tulajdonosa kétségbeesetten rohant az autója felé, hogy idejében félreálljon az útból. Ebben a pillanatban meghallottam az őrangyalom hangját: „Ne mozdulj!” Szoborra merevedve álltam a járdán. Megállt az idő! Úgy láttam az eseményeket, mint egy lassított filmfelvételen. Dől a fa, és én ott állok, mégis kívül vagyok az egész eseményen. Közömbös szemlélője vagyok mindannak, ami történik.

Nincsenek gondolataim, érzéseim, vágyaim és félelmeim. Ami történni fog, annak úgy kell lennie...

A fa hatalmas robajjal csapódott neki a talajnak. Ágak reccsenve törtek darabokra, szerteszét repültek, az egész utcát elborították... A csattanástól magamhoz térve, rohanok át a túloldalra. Azt az embert, aki megpróbált a kocsijába beszállni, éppen most szedik ki az ágak alól, maga alá temette a fa. Szerencsére semmi baja az ijedtségen és néhány horzsoláson kívül, de az autóján mély nyomokat hagytak az események.

Miután meggyőződtem róla, hogy semmi szükség rám, visszatértem a kocsimhoz. A vezetői ülés megközelíthetetlen, hatalmas ágak állják az utamat. De az autón egy karcolás sem esett! A túloldaltól bemásztam a volán mögé. Első pillanatban lehetetlennek látszott elhagyni a helyszínt: előlről és balról karnyi vastagságú faágak, jobbról villanyoszlop, mögöttem kb. 30 centire egy másik autó. De hiszen holnap indulnánk, ki tudja hány napig tart, amíg eltakarítják ezt a rengeteg hulladékot! Ahogy töprengek, érzem, őrangyalom még mindig mellettem van: „Te még itt vagy? Köszönöm.” Csendben elindulnak a könnyeim. Folynak végig az arcomon... Ismét nem számít semmi, csak az, hogy Ő van, velem van és soha nem hagy el, míg élek. Teljesen engedem magamba folyni... Ismét megáll az idő, eltűnik a tér, nem léteznek akadályok, simán kiállok a helyemről az autóval, és már robogok is új élmények és megtapasztalások felé.

Köszönöm az Atyának, köszönöm az Univerzumnak, minden létezőnek, hogy vagyok, és hogy veletek lehetek.

A négy kérdés

A tanítvány már régóta kereste az Istenhez vezető utat. Sok tanítót felkeresett, de mindegyik más és más tanáccsal látta el, így bizonytalansága egyre nőtt.

1. tanító: - Ajánld minden ételedet és italodat Istennek...

tanítvány: - Hogyan döntsem, el mit ajánlhatok fel, mikor az egyik vallás tiltja a bor- és hús fogyasztást, a másik pedig áldozat mutat be velük?

2. tanító: - Tanulmányozd rendszeresen a szentírásokat és kövesd...

tanítvány: - Melyiket kövessem, mikor egyik a nőtlenséget ajánlja, a másik pedig a többnejűséget is megengedi?

3. tanító: - Meditálj a felsőlelken...

tanítvány: - Hogyan tegyem? Mikor az egyik rendszer szerint meditálok, ürességet tapasztalok meg, ha egy másik szerint, benépesítve látom az egész Univerzumot...

4. tanító:- Teljesíts szolgálatot Istennek...

tanítvány:- Mikor szolgálom helyesen Istent, ha az emberek között maradok, vagy ha magányba vonulok?

A tanítók hallván a tanítvány kérdéseit, reménytelennek tartották a megvilágosodását. A tanítvány bánatában leült egy kőre és unalmában kavicsokkal játszadozott. Eszébe jutott egy dalocska, amit halkán dudorászni kezdett:

*Tegnap este angyalt láttam.
A menny küszöbére szálltam...
Kitárt karokkal fogadtak,
gyönyörökkel átitattak.*

*Isten állt a magas égben,
sosem látott csillagfényben...
Szállt a dal, s a hárfák húrja
azt zenélte: halleluja, halleluja.*

*Táncra perdült a sok angyal,
Ekképp dalolt itt a hajnal.
A fény kigyúlt, várva Téged,
örök élet jár, ha kéred.*

Isten állt...

Ekkor egy angyal, a mindent átölelő szeretet formájában, leereszkedett köré. A tanítványnak szinte elállt a szívverése és levegőt is alig kapott, majd lassan felocsúdva meglepetéséből, Neki is elmondta problémáját. Válaszul az angyal négy kérdést tett fel:

1. kérdés:	- Mi az, amitől a legjobban félsz?
tanítvány:	- A ...
angyal:	- Keresd!
2. kérdés:	- Mi az, amire a legjobban vágysz?
tanítvány:	- A...
angyal:	- Kerüld!
3. kérdés:	- Ki az, akit a legjobban irigyelsz?
tanítvány:	- A ...
angyal:	- Kövesd!
4. kérdés:	- Ki az, akit a legjobban szeretsz?
tanítvány:	- A...
angyal:	- Feledd!

Bizonyos idő elteltével ismét tedd fel magadnak a négy kérdést és válaszolj. Addig ismételd ezt a folyamatot, amíg el nem jutottál a végső válaszhoz.

tanítvány: - De mi lenne a végső válasz, Uram?

angyal: - ISTEN, csak Őt keresd!
ISTEN, el nem kerülheted.
ISTEN, csak Őt kövesd!
ISTEN, el sose feledd!

Ezek után a tanítványnak nem volt több kérdése.

Meditációk a Királyangyalokkal

Ez a fejezet az angyalokkal való kapcsolatfelvételhez szolgál útmutatásként. Az angyalmeditációk lelkiileg megtisztítanak, felkészítenek az életfeladatunk megértésére és felvállalására, segítenek beilleszkedni abba a társadalmi közegbe, amelybe születünk. Összekötnék bennünket Istennel, ahonnan a lelkünk ered és a Földdel, amelyből testünk anyaga vétetett. Segítségükkel hidat alkothatunk az Ég és Föld között, lehozhatunk szeretetet, tudást, erőt és a Teremtő kezeiként szolgálhatunk.

A királyangyalok ősprincípiumok, az Univerzumot irányító alapelvek, eszmék, programok, amelyek az elmékben működnek, akkor is, ha nem veszünk róluk tudomást. Ha ezek az ősprincípiumok áthatják egész életünket, akkor segítségükkel megérthetjük az Univerzum működését, és harmonikusabban illeszkedhetünk az Egységbe.

Az ősi energiaelveknek megfelelően minden nap a szellemi világ különböző szintjeinek más-más aspektusaival folytathatunk meditációt. A Föld Anya angyalaival reggelente, az Égi Atya angyalaival esténként optimális a találkozás, de bármikor, amikor úgy érezzük, engedjük magunka folyni ezeket az erőket. A versek segítenek átélni és megérteni ezeket az irányító eszméket.

Hétfő reggel:

Meditáció az Élet angyalával

Fűzfaágak lágy fonatai ringanak a szélben,
vízimadár árván sikong a sások sűrűjében;
felszisszen az élet a repülő rovarok hadától,
megfagy a csönd a békák csobbanó zajától.

Nádas finom sustorgása oszlatja a csendet.
Tücskök monoton szimfóniája jelzi az estet;
madarak dalának zsibongó vibrálása lecseng,
ágak húrjai közt a könnyű szél zenéje kereng.

Leszállt az est... A sápadt csillagfények
az idők hajnaláról suttozva mesélnek...
A teremtés törvénye sok világon áthaladt,
míg keménnyé szilárdulhatott a holt anyag.

Bűzös, kénszagú felhő tűrte villámok sorát,
hogy a szervesetlen szervessé alakuljon át.
Az élet építőkövei egy ásványhoz vonzódva
hosszú lánczá sorakoztak egymásba fonódva.

Mikor az első őscsepp belőlük keletkezett,
külső és belső térré vált szét a környezet.
A csepp nem élt, csak mint halmaz létezett,
mert belül az anyag még nem volt rendezett.

A víz az őskocsonyában úgy szerveződött,
hogy a mindent átjáró életerővel feltöltődött.
A csepp sejtté válik befogva az életenergiát,
ez fon köré kisugárzódva éterien fénylő glóriát.

Az élettelen természet az életerőt átengedi,
az ásvány összesűrítve magában rejtheti,
az élők átalakítják, fogadva áldott hatását,
kisugárzásuk hordozza a létforma vonását.

Hol az a pont, mikor élővé válik a holt anyag?
Ha az életerővel együtt új információt fogad.
Amint azt tárolni, és ismét felhasználni kész,
önreprodukcióra lesz képes a rész és egész...

Lassan forgolódik a sejt, magát kelleti,
míg az érett pete sperma párját meglesi.
Lágy, puha mélyében feloldódik a mag,
a misztikus egység embercsírát farag.

A csíra fejlődését a felső Én szervezi,
a testen munkálkodva magát leképezi.
Mikor a testbe a lélek végül beköltözik,
síkonként egy-egy réteg ruhába öltözik.

Az emberbe épülő sugárzó energiatest
asztrál és mentál síkon láthatóvá lesz.
Az energiatestek teljes tisztulása után,
az aranyfényű Atma világít már csupán...

Ha az élet öröm már, és gyönyörűség,
eltűnik a jó és rossz, nincs keserűség,
akkor minden sötétség és gonosz erő
a szeretet tüzétől átalakítva fénné nő.

Ha az élet színes álom már, és látomás,
gondolatok felvillanása, élő lángolás,
akkor minden félelem és gőgös harag
a megtisztult tudattól messze elmarad.

Ha életed alázattal elvégzett szolgálat,
a lét körforgását nem érzed korlátnak,
ha egységben a mindenséggel létezel,
az örökkévalóság fényét akkor éred el.

Hétfő este:

Meditáció a Harmónia angyalával

A harmónia hang, amely a végtelenbe árad,
szellő fodrozta víz felszínén terjedő mintázat,
tűzszikrák hunyorgása a vulkáni parázspan,
gyémánt fények villanása a nap sugarában.

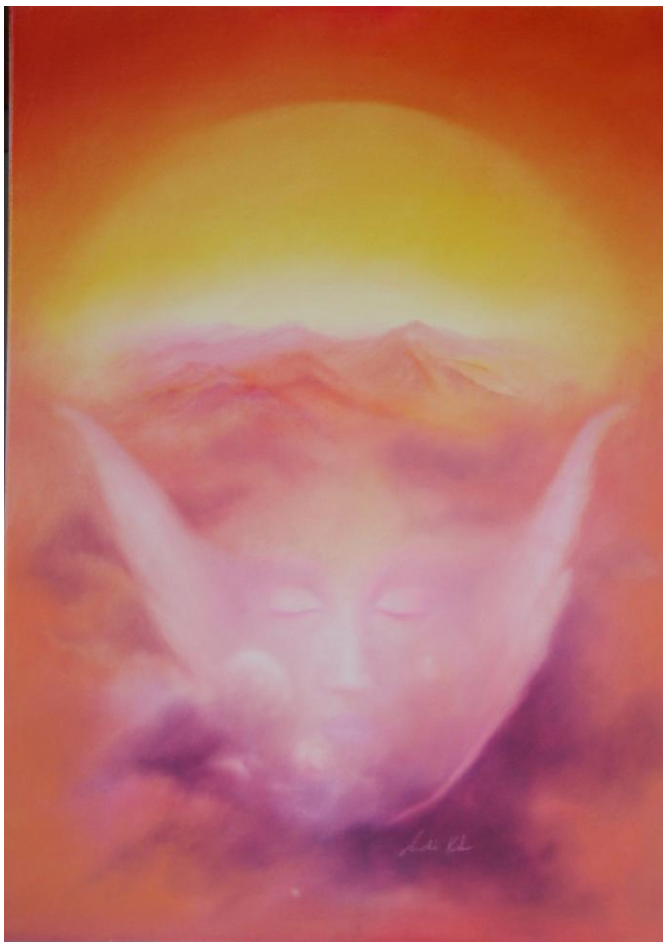
Harmónia, az anyag körforgása a világban,
molekulák nyüzsgése a sejtkocsonyában;
a sejtek szövetségét áthangoló szervezet,
mely az információs mező által szervezett.

Harmónia, az erők szabályozott küzdelme,
az energiák egymásba alakulásának elve;
az idegimpulzusok, az agyat megrezegtetők,
kisülésük villámfényével szövetét átégetők.

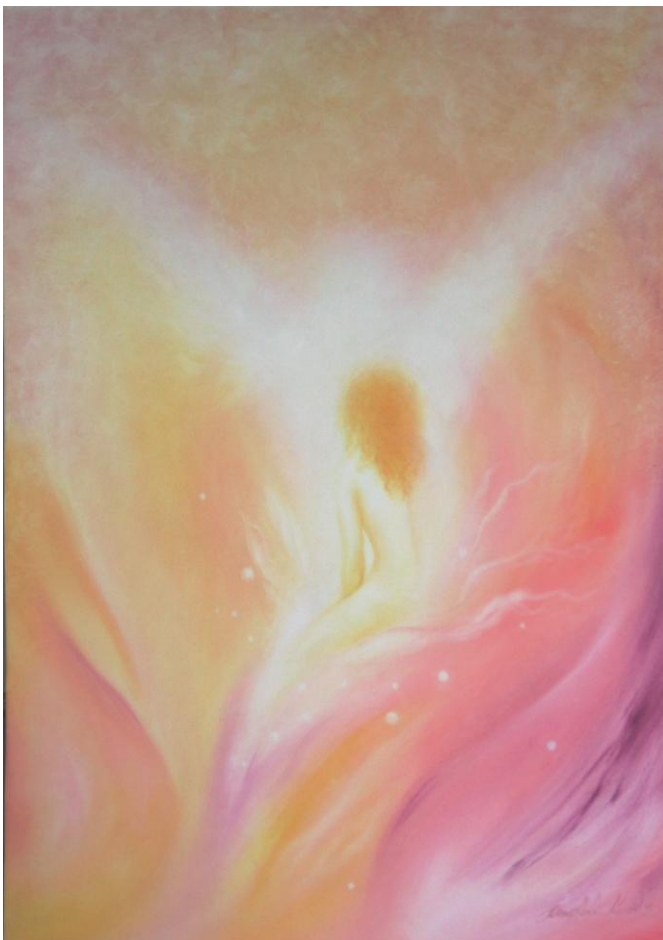
Harmónia, az érzések színes szétáradása,
az asztrális mező tünékeny, lágy csillogása;
rózsaszín és ibolya a hidegség tengerében,
a sötétség felolvadása a szeretet hevében.

Harmónia, a kicsiszolt, illékony gondolat,
mely a mélységből feltörve, puha illatot ad.
A gondolatok a széllal repülnek kóborolva,
hogy összefonódjanak tevékeny csokorba.

A teremtetett lények élete örökös szolgálat,
ahogy teljesedik az Úrral szembeni alázat,
tétlenül cselekszel, mint az univerzum fia,
akit békességgel tölt el a végső harmónia.

*„Harmónia, az érzések színes szétáradása,
az asztrális mező tünékeny, lágy csillogása;
rózsaszín és ibolya a hidegség tengerében,
a sötétség felolvadása a szeretet hevében.”*

*„Boldog, aki az örök körforgásban álmodik,
akár ébren, akár félig öntudatlan távozik.
Sejted-e már mi lehet boldogsága titka?
A Teremtés Törvénye fel lett neki nyitva!”*

Kedd reggel:

Meditáció az Öröm angyalával

Boldog, aki a föld leheletét befogadja,
aki a kóbor szél sóhaját meghallgatja.
Boldog, aki a forrásvízben megtisztulva
a perzselő tűz hevében születhetik újra.

Boldog, akit az erdei ösvényen állva,
megérint a szunnyadó növények álma;
aki átlátja a gyümölcsöt érlelő fa titkát,
mely nem nézi termését kik, mire fordítják.

Boldog, aki érti az állatok néma szavát,
akit átéléssel, létezésük lényege hat át,
aki tudja ösztönös szabadságuk okát:
képviselhetik az önátadás magasabb fokát.

Boldog, aki megszületve új életre ébred
átengedve magát az öntudatlan létnek.
Dimenziókon át vándorol kitaszított lelke,
hogy a lét gyönyörét testben élvezhesse.

Boldog, aki hétköznapi ünnepelőbe öltözik,
mert lelkétől a szürkeség messzire költözik.
Boldog, akit éltet a szenvedélyes érzelem,
s nem tartja fogva a lagymatag kényelem.

Boldog, kinek szeretete mást megvilágít,
lényének ragyogása rosszat jóra másít;
akit az alkotás öröme naponta rabul ejt,
és minden szavával másoknak is teremtet.

Boldog, kinek gondolata tetté sűrűsödik
áldást hozva arra, aki együttműködik;
ki a szellem erejével formája az anyagot,
mégsem hirdeti: lásd milyen nagy vagyok!

Boldog, aki önmagát sorsának megadva él,
a reményt keltő változást elfogadni nem fél;
Boldog, ki földi javait hátrahagyva megtér,
mert lelki gazdagsággal árasztja el a Fény.

Boldog, aki az örök körforgásban álmodik,
akár ébren, akár félig öntudatlan távozik.
Sejted-e már mi lehet boldogsága titka?
A Teremtés Törvénye fel lett neki nyitva!

Öröm-dal

Öröm a kezdet, és öröm a vég.
Öröm az elmúlás, és öröm a lét.
A létbe fagyott évek
elenyésznek végleg.

Öröm a tett, és öröm a csend.
Öröm a hang, és öröm, ha vagy.
Akkor öröm az élet,
ha nincs benned ítélet.

Kedd este:

Meditáció az Erő angyalával

Villámfény hasítja ketté az eget,
a recsenéstől a Föld megremeg.
Üvölt az orkán, a tengerbe kap,
bószúlten verve vad hullámokat...

Kis csónakom bejárta a tengert.
A végtelen idő várakozva eltelt.
Nincs otthonom e kietlen tájon,
csak lélekvesztőm a hű barátom.

Az őselemek harcolnak az éjben.
Egymásnak feszülve, kevélyen.
Legyőzni csak akkor tudod őket,
ha megfékezted belül az erőket...

Megállt a szél, a tenger elcsitult,
a hajnali fényben az ég kitisztult.
A meleg minden könnyet letöröl,
a tenger ringat, mint lágy anyaöl.

Mily erő tartja össze a teremtet világot?
A létrehozót és mozgatót merre találod?
Hogyan fonódnak egymásba az őserők?
Összhangzattá miként alakulhatnak ők?

A teremtő erő, mely az univerzumot létrehozta,
egymásba ágyazott világok születését okozta.
Minden világba behatolt, önmagát alkotva újra,
ahogy a hang terjed, ha rezdül a hárfák húrja.

A vibrációk sokasága formálja az erők táncát,
az összegyűrt világokra ráhúzza az idő ráncát.
Az anyagi világ, ím, tér-idő dimenzióban létezik,
hol az erők hatását testek, távolságok fékezik.

A testek között ható erő a vonzás vagy taszítás.
Vonzás, ha energiacserét takar a kölcsönhatás;
s ha a testek által hordozott információ halmaz
egymást kiegészítő tulajdonságokat tartalmaz.

Vonzás az is, mikor hasonló minőségek hatnak,
melyek összefolynak, egymásba olvadnak.
A taszítás ellenállást fejt ki a szembesüléssel,
a tárolt információ egyezik az elkülönüléssel.

Minden anyagi minőséget, ha élő, ha élettelen,
a hatás-ellenhatás törvénye láncolja szüntelen.
Ebből származnak világunk eddig ismert erői,
e lényegre látnak rá a kozmikus törvény sejtői.

*„Villámfény hasítja ketté az eget,
a reccsenéstől a Föld megremeg.
Üvölt az orkán, a tengerbe kap,
bószúlten verve vad hullámokat.”*

*„Kis csónakom bejárta a tengert.
A végtelen idő várakozva eltelt.
Nincs otthonom e kietlen tájon,
csak lélekvesztőm a hű barátom...”*

Az erők, a föld, a víz, a nap, a szél,
minden, Isten törvényét követve él.
Te, Ember, ki bármit megtehetsz,
azt reméled, Te kivétel lehetsz?

Azt álmodod, mi hajtja vágyadat,
kapaszkodva élsz, őrzöl tárgyakat,
uralkodni kívánsz, erőd fitogtatod,
önmagad áltatva Istened tagadod.

Mozgatott bábu vagy egy színpadon,
ébredsz majd, meglepődsz nagyon.
Miközben előre írt szöveged lapozod,
nem veszed észre, hogy csak magolod.

Az ébredés mégis fenséges és örök;
de így is elfogadnak a Mennyei körök.
A rossz álomból eszmélve megérted:
minden érted van. Hát nem ÉRTED??

Szerda reggel:

Meditáció a Nap angyalával

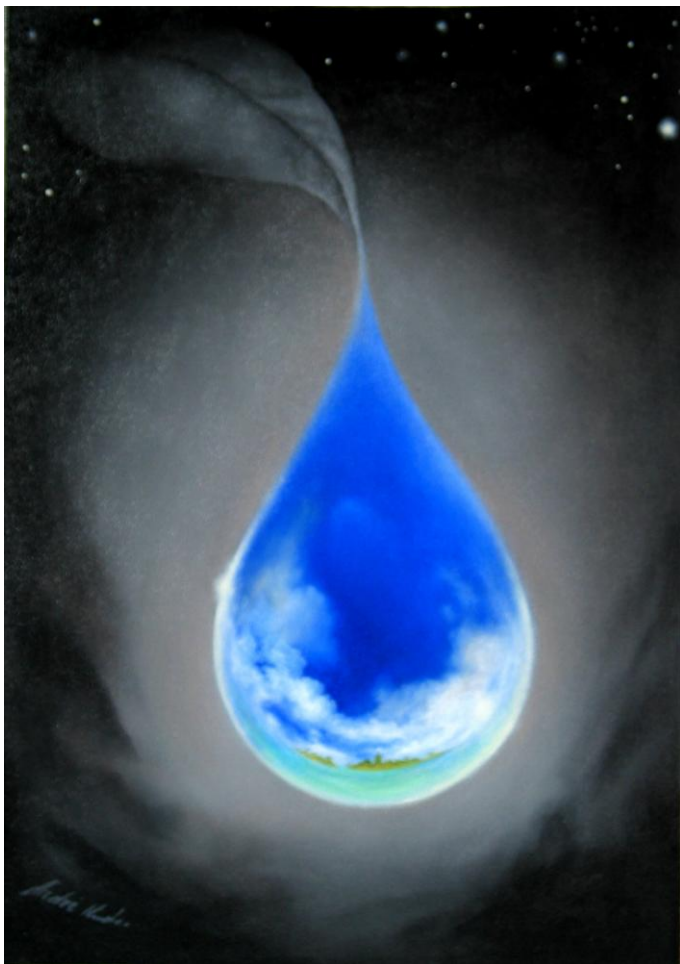
A sötétségben kezdődik a fény kiáradása,
a lehűlő fény anyaggá lényegül.
Az anyagban formálódik a teremtés mása,
míg a sűrűsödő anyag ismét felhevül.

Meztelen atomok forrón kavargó halmaza,
csillaggá tömörödött vad tűzgolyó.
Fejlődését megszabja születése pillanata;
meddig folyhat benne a magfúzió.

Élete során lassan zsugorodó fehér parány,
vagy mindent felfaló óriássá húzik?
Sorsát előre eldönti a tömeg-térfogat arány.
Utoljára a végső villanásban bízik.

A kozmosz a sűrű szupernovákban főzi meg
a vastól nehezebb elemeket,
az állandóságot a kisebb napokban őrzi meg,
köröttük hozva létre az életet.

Ha a csillag létének összes formáján áthalad,
a kozmosz anyagát magához húzva,
sötétlő dimenzió kapu, fekete lyuk marad,
hogy majd fényként születhessen újra.

*„A sötéttségben kezdődik a fény kiáradása,
a lehűlő fény anyaggá lényegül...”*

*„...Én vagyok a fény, amely az árnyékot okozza,
a világosság, mely az éji sötétséget vonzza,
a virradat, amely a végső felébredést hozza,
és a szürkület, mely a színeket egybemossa...”*

Nézd, Napotok anyaga, mint túlhevült folyadék,
izzó pokolként fortyog és lökdös,
felszínéről a forró gáz párologva szalad szét,
miközben lángcsóvákat köpdös...

Végül fény hagyja el e pokoli testet, s szétárad.
Áthaladva téren és időn átlényegül,
majd életerőt küld, ha a pusztításban megfárad,
s bolygóin hatása életet szül.

*

Én vagyok a fény, amely az árnyékot okozza,
a világosság, mely az éji sötétséget vonzza,
a virradat, amely a végső felébredést hozza,
és a szürkület, mely a színeket egybemossa.

A hőség, amely a vizeket körforgásba hajtja,
a meleg, mely a szeleket mozgásban tartja.
Általam hevül fel a sivatag sárguló homokja,
langyos csókom lehelem az érő kalászosokra.

Sugaraim erdők zöldje magába fogadja,
a belőlük lett szén és olaj melegemet adja,
én táplállak, ha frissen sült kenyered eszed,
engem érzel, ha a szőlő édes nedvét ízleled.

Délibábbal csábítom el a sivatagok vándorait,
mosolyogva csiklandozom a tenger hullámain,
jégen csúszva dühömben szikrázva pattogok,
ősi fák hulló levelébe tarka színeket suttogok.

Szerelmes bókjaimtól a szűz hajnal elpirul,
búcsúzáskor csókjaimtól az alkonyat felvidul,
ha sír a felhő, ölelő szivárvánnyá változom,
éjjel, ha vágysz, a hold fénye küldi vigaszom.

*

Ha a hétköznapiok üres szürkeségét elunod,
feszít már a sok-sok korlát,
ha szeretőd átölelve a csillagokat bámulod,
égi üzenetük jut el hozzád.

Nézz magadba, és belül ugyanazt láthatod:
az univerzumot tartalmazod.
Ha átéled e kozmikus hatást, kitágítja tudatod:
Istent is magadba foglалod.

Ha belül már érzed, tudod, kívül is megjelenik.
Megszületik a végső bizonyosság,
választott utad lesz a tudatosság.
Ki az egészet létrehozta, és mozgatja, létezik!

Szerda este:

Meditáció a Szeretet angyalával

A szeretet egyesít és elválaszt,
elgyengít és szilárdan megtámaszt.
A szeretet gúzsba köt és felszabadít,
megőrjíti és végleg kijózanít.

Esztelen
szerelem...
Tébolyítóan vad és tüzes...
Kiséget. Minden kietlen lesz és üres.

A szeretet porig aláz és boldogít,
egekbe emel és megnyomorít.
A szeretet játék és véres valóság,
szentség és emberi gyarlóság.

Szertelen
szerelem...
Csapongóan friss és üde...
Megrészegíti, csontig hatol élő tüze...

A szeretet szenved és mulat,
megtalál koldust és urat.
A szeretet rosszat jóra javít,
okost eltompít, butát tanít.

Fellázad
tőle az alázat!
A gőgöt szétoszlatja heve...
A büszkeséget ezernyi sebbel vérzi tele...

A létezés általa értelmet kap,
a szenvedésből vigasz fakad.
A búsulót szenvedélye felvidítja,
a bujaságot ez a titok csillapítja.

Honnan ered
a szeretet?
Helyét akkor sem ismered,
ha tested atomokra szétszeded!

A megtisztult érzés a lélek sajátja,
szabad áradásának, a test a gátja.
Korlátot magadnak a test által szabsz,
míg minden emóciót hátra nem hagysz.

A lélek legnagyobb reménysége a szeretet,
amit az önzés ridegsége dermeszthet meg.
Ha magad a kozmosz törvényeinek átadod,
Isten szeretetét magadba akkor fogadhatod.

Csillagok gyúlnak és kihunynak,
világok keletkeznek és elmúlnak...
A lélek örök és szeretete
az örökkévalóság üzenete.

A szerelem örök téma és örök probléma, amely végigkíséri egész életünket. Szerelmesek lehetünk valamely embertársunkba, önmagunkba és Istenbe. A szeretet legmagasabb szintű megélése az Isten iránt érzett szerelem. Erre azonban, csak kevés ember képes. Legtöbbször szükségünk van valamely megszemélyesítésre, egy hús-vér ember közreműködésére, hogy átélhessük a legfelelőbb érzést, amely megváltó, személyiséget és világot formáló hatású. Minden, amit szeretetként vagy szerelemként élünk meg, az Isten iránt érzett szeretetünk tükröződése fizikai síkon.

A szeretet egyik formája az önmagunk iránt érzett szerelem megtapasztalása. Ez nagyon fontos mindannyiunk életében, mert amíg nem tanultuk meg önmagunkat szeretni és elfogadni, addig másokat sem vagyunk képesek. Addig érzéseink tele lesznek ragaszkodással, féltékenységgel, dühvel és olyan más emóciókkal, amelyek nem teszik lehetővé a szeretet tiszta formájának átélését. Amit nem szeretünk másokban, azt önmagunkban utasítjuk el. Minden emberben megtalálható az animus és az anima (vö. C. G. Jung: Szellem és élet), a férfi és a női pólus, és ezek kiegyenlítődése, harmóniába kerülése tapasztalható meg, abban az élményben, amit önmagunk iránt érzett szerelemként tudatosítunk.

Amikor férfit vagy nőt keresünk magunk számára embertársaink közül, akkor ennek a belső animusnak vagy animának megfelelő társat keressük, ha rátaláltunk, ő lesz a nagy Ő. Ezt a nagy Őt nagyon nehéz megtalálni a külvilágban, többnyire megelégszünk fél megoldásokkal, és folytonosan aggódhatunk, hogy nem fog-e elhagyni bennünket. De ha belül keressük, biztosak lehetünk benne, hogy megeléjjük, és a belső Ő örökre velünk marad. Innentől kezdve már nem lesznek társkeresési problémáink, bárkivel élhetünk, a nagy Ő megvan, nem kell keresni tovább, és mi nyitottá válhatunk az egyetemes szeretet megélésére. Ennek illusztrálására álljon itt egy meditáció útján született vers. A versben az egymásnak felelgető animus és anima végül összeolvad, és az energiák harmonikus egységét alakítja ki:

A szerelem misztériuma

Érzéseimmel tapogatva kereslek Téged,
gondolataimban sejtve, megtalálni véllek.
Arcvonásaid sejtjeimben élnek,
pillantásaid szemeimben égnek.

Hangod halkuló zenéje fülemben cseng,
Bőröd illata, átítatva testem, köröttem leng...
Ajkaid érintésétől reszketem,
ölelésed hevében elveszem.

Ajkaimmal puha ajkad édes nedvét ízlelem,
simogató kezeimmel tested titkait megglemem.
Lassan ránk borul a szelíd éj,
mégsem csitul a szenvedély.

Bőröd bársonyán végigszalad majd kezem,
míg összesimul remegő testünk nesztelen.
A percek a végtelenbe érnek,
egységbe forr a test s a lélek.

Izmaink erővonalai egymásnak feszülnek,
lélegzetünk ritmusára tűzben egyesülnek.
Testünk az erőtől megremeg,
csak az önátadás mentheti meg...

Elpihen a csók, közelg a hajnal,
míg az üres csend piheg a fülemben, halkan...

Ez a belső út a szívben található lélekszikra (önvaló, Atma) megtapasztalásába torkollik. Az önmegvalósítás ezen szintjét elért személy a továbbiakban az önvalóból merít örömet, számára a földi boldogság források jelentéktelenné válnak, amint az Úr Krisna említi a Bhagavad Gítában:

„Aki ekképpen felszabadult, az nem vonzódik az anyagi érzéki élvezetekhez, hanem mindig transzba merül, s a belső gyönyört élvezi. Az önmegvalósított személynek ily módon határtalan boldogságban van része, mert figyelmét a Legfelsőbbre függeszti.” (Bh.G. 5.21.)

A szeretet legmagasabb szintje az Isten iránti teljes odaadás folyamata során alakul ki. A bibliában olvasható Énekek-éneke nem földi szerelem leírásából fakad. A szerző Isten iránt érzett szerelmét foglalta versbe. Isten az, akit semmilyen földi szerelem nem pótol, nélküle mindig megmarad a hiányérzet:

„Az én ágyasházamban éjjeleken keresém azt, akit szeret az én lelkem, keresém őt, de meg nem találtam. Immár felkelek és járom a várost, a tereket és az utcákat, keresem azt akit szeret az én lelkem; keresém őt és nem találám.” (Énekek-éneke)

A lélek csak Istenre vágyik, s amíg ezt a vágyát nem ismerjük fel, addig hiába járjuk az utcákat, tereket, keresésünk eredménytelen marad. A vőlegény, akire Jézus példabeszéde szerint várunk, Isten, s nekünk addig kell őrizni magunkban a lángot, amíg Ő meg nem érkezik hozzánk, hogy soha többet ne hagyjon el. A következő vers az Istenszeretetről (szanszkritul premáról) szól:

Prema

Ó, Istenem!
Hogyan érhetnék el, én szerelmesem?
Mily testi kín és lelki gyötrelem,
hogy szavaidra vágyón, hiába éhezem!

Ó Világosság!
Belőled árad minden szépség és tisztaság!
Akit rabul ejt lótosz-szemed ragyogása,
már tudja, a földi, csupán az égi tűnő mása.

Ó Bölcsesség!
Minden létezést fenntartó Tökéletesség!
Emlékszem, egyszer, mikor látva láttalak,
lábaidhoz borulva sírva imádtalak.

Ó Kegyelem!
Mindent átölelő, megsemmisítő érzelem...
Kérlek, kegyesen tárd fel előttem titkos célod,
hogy társadként, majdan elérhessem Örök Hajlékod.

Bármit is tapasztaljunk meg tehát, legyen az égi vagy földi szerelem, szeretet, mindig legyen jelen a tudatunkban, hogy a végső élvező a Teremtő, akitől minden érzés és gondolat származik!

Csütörtök reggel:

Meditáció a Víz angyalával

Amíg a föld az éggel egybe ért,
nem volt sem fény, sem sötét...
Aztán elkülönült a fenn és lenn,
de nem volt összekapcsoló elem.

Fenn világított az élő Istenfény,
lenn egyre sűrűbb lett az ében éj.
A mennyek szülték a fényes eget,
míg lenn a föld tovább sötétedett.

Az ég áldást lehelt a kihűlő földre,
a leheletek vizekké folytak össze.
Vizekből lettek folyók s tengerek,
a szomjas földet eső öntözte meg.

A gondolat fenn lett formába öntött,
de lenn a földön fizikai testet öltött.
Embert kevert ki a föld s víz elegye,
lehelet adja lelkét, tűz a szelleme.

Megszülettem Én. Víz, mint őselem;
a felette uralkodó angyali intelem;
víz, mint őserő, mely a szellemem...
Mi az, mit számodra jelent nevem?

Az anyaméhben ringattalak,
a szennyből tisztára mostalak,
heves szomjadat velem oltod,
forró verejtéked velem ontod...

Rám ismersz, ha száll a pára,
ha harmat hull az őszi fákra,
ha dér díszíti a csupasz ágat,
és hó palást borítja a téli tájat...

Folyóban, patakban rohanok,
frissítő forrásokban fakadok,
tavak, tengerek ölbe vesznek,
hegyek, barlangok eltemetnek...

Csepp a végtelen tengerben,
mint egyetlen ember Istenben.
A tenger lakik a cseppemben,
amint az Isten él az emberben.

*„...Az ég áldást lehelt a kihűlő földre,
a leheletek vizekké folytak össze.
A vizekből lettek folyók s tengerek,
a szomjas földet eső öntözte meg...”*

*„A legfőbb bölcsesség nem vész össze semmivel.
Nincs ellentmondásban sem éggel, sem a földivel.
Minden élőnek azt mutatja, ami a saját belső útja,
a tettnek, ami egységben lett, a fő forrása és kútja.”*

Csütörtök este:

Meditáció a Bölcsesség angyalával

A legfőbb bölcsesség nem vész össze semmivel.
Nincs ellentmondásban sem éggel, sem a földivel.
Minden élőnek azt mutatja, ami a saját belső útja,
a tettnek, ami egységben lett, fő forrása és kútja.

Nem vetekszik, élre nem tör,
szótlanul fogadja, mi felé jön...
Ki ismeri a múlt életek nyitját,
megfejtheti az univerzum titkát.

Az Abszolút a Földön meg nem fogható,
virágos szavakkal meg nem ragadható.
A Transzcendentális, ha a Földre kerül,
a kettősségben emberként ő is elvegyül.

Ezért a bölcs sosem mondja: ez csak így igaz!
A kizárólagosságba vetett hit sovány vigasz.
Ha a feltett kérdésre csak egy válasz érkezett,
az szűklátókörűséged tükréként keletkezett.

Bölcsességeitek részigazságokból gyúrt egyveleg,
tudósaitok szalmaszálból fonnak szilárd elméletet.
A rész csak azt értheti, ami a részen belül működik,
örül, ha sejtheti, a teljesség felette miként őrködik.

A végső bölcsességet egy mondatban átélheted:
Isten része vagy. Vársz-e ennél nagyobb dicséretet?

Péntek reggel:

Meditáció a Levegő angyalával

Lenge fuvallata simogatva int,
lassan szítáló Fényesővel behint.
Felhők rejtekéből ezüstköd pereg,
az életlevegőtől a test megremeg.

Mély álomba ringat holdas éjszaka,
fáradtságod elfújja dédelgető szava.
Ha álom szárnyakon biztosan megülsz,
világokon át szélvészfényként repülsz.

A levegőt életerővel Ő itatja át,
megtisztítja tested fő áramlatát.
Lelked lágyan emeli fel az Éghez,
ha tetted odaadással vitted véghez.

Ha áthatotta tested minden áramát,
tisztítótűzével lelked mélyét járta át,
az Ég a Földet érinti meg általad,
míg hús lehelete rajtad áthalad.

*„Lenge fuvallata simogatva int,
lassan szítáló Fényesővel behint.
Felhők rejtekéből ezüstköd pereg...”*

Péntek este:

Meditáció a Mennyei Atyával

A legnehezebb meditációk egyike, mivel a meditáció során az ember egyszerűen önmagával beszélget, miközben azt gondolhatja, hogy a Mennyei Atya szólítja. Ez számos tévedést hordoz magában. Kezdők számára éppen ezért egyszerűen az imádkozást, és a hitük szerinti szentírások olvasását javaslom.

Ennek a meditációnak a sikeréhez mélymeditációs technikák ismerete és kontemplációs gyakorlatok szükségesek. Ahhoz, hogy valamennyire is hiteles információkat kapjunk a meditáció során, igen mély alázattal, elkötelezettséggel, és a hitben való elmélyültséggel kell rendelkeznie a keresőnek.

Kezdeti próbálkozásaim során én magam sem észleltem mást, mint teljes sötétséget, ürességet, mélységes csendet és sikertelennek véltem a meditációt. Hozzáteszem ez még mindig hitelesebbnek tűnt számomra, mint az önmagunkkal folytatott soha véget nem érő beszélgetés, amelyből egyesek könyveket írnak. Amíg valaki nem éri el a teljes belső csend és üresség állapotát, addig nem is tulajdoníthat komoly hitelességet annak, amit a meditációban hall vagy tapasztal.

Idővel azon kezdtem el töprengeni, mit is jelent a Mennyei Atya. Valószínűleg mindenkinek mást. Számomra a mindenek felett álló Istent, az Abszolútumot, a Végső Valóságot, amit a zsidó kabbalában Ain-Sof-nak neveznek. Ezek után már nem volt meglepő számomra, hogy nem tapasztaltam semmit. Az Abszolútum, az Ain-Sof minden kabbalista gondolkodó által úgy jellemzett, mint ami tér és idő fölött áll, okot senkinek nem szolgáltat önmagán kívül, senki által nem befolyásolható, csak önmaga által, lényege csak negatív állításokkal jellemezhető (nem jó, nem rossz, nem cselekszik, nem tétlen stb.), minden tulajdonságot, formát magában hordoz. Nem adhatunk róla semmilyen leírást, nem alkothatunk róla képet, mert nem nyilvánul meg, ezért felismerhetetlen és érthetetlen. Ez annyira igaz, hogy a megfigyelő hajlamos azt hinni, hogy nincs is. **Mikor a megfigyelő eggyé vált a megfigyelés folyamatában a**

megfigyelt objektummal, ami eszerint nem létezik, hajlamos lesz azt hinni, hogy nincs semmiféle Isten. Ez az alapja az Istent tagadó filozófiáknak. Ez még inkább világossá válik, ha belegondolunk, egyetlen teremtetten lény sem adhat leírást arról a Valóságról, ami az ő megteremtése előtt létezett. Ez pontosan olyan lenne, mintha egy intelligens, programozott robottól azt várnánk, mesélje el mi történt az ő beprogramozása előtt. Valószínűleg azt válaszolná semmi sem létezett előttem, hiszen ebből az „időből” nem kapna információt, mivel ekkor még nem működött! Hasonlóképpen képzelhetőek el a teremtetten lények is, öröktől fogva léteznek, de a teremtés egy bizonyos pontján lépnek működésbe. Az ezt megelőző időkből nem tudnak információval szolgálni, hacsak teremtetjük nem mondja el nekik mi történt valójában.

Ezek után arra kezdtem összpontosítani, mi az első teremtetten megnyilvánulás. Az észlelt jelenség hasonló volt az északi fényhez. A teljes sötétségben egy fénycsóva jelent meg, ami végigpásztázta a horizontot. Maga a horizont is csak a fénycsóva által vált láthatóvá, korábban észlelhetetlen volt, vagy nem is létezett, de ez a szemlélő számára nem eldönthető. A fénycsóva a körbefordulása által már teret és időt teremtetten, vagyis megfigyelhetővé vált, hogy létezik tér és idő.

Ezt követően feladtam az Abszolútumra vonatkozó meditációimat, mondván, ha a legnagyobb gondolkodók sem tudtak meg róla semmit, akkor ezt így kell elfogadni és a továbbiakban Isten első nevére összpontosítottam, ami a kabbala szerint az isteni lényeg, az alfa és az ómega, és három tulajdonsággal bír: örökkévalóság, végtelenség, örök szubsztancia. (Ennek az írásnak nem feladata az Isten nevek tárgyalása és értelmezése, ezekről megfelelő kabbalista munkákban lehet olvasni.) Ez a meditáció már sikeresebbnek bizonyult. Az általam megfigyelt jelenség hasonlatos volt a felkelő Naphoz, ami - valahogy úgy, mint az Egyenlítő környékén – a teljes sötétségből a másodperc tört része alatt felragyogó fény, és mintha a sötétségből keletkezne. Ez a fény azonban nem maradt meg egy térrészben, hanem azonnal szétvált két ágra, majd ezek a fény folyamatok hihetetlen

sebességgel a kabbalisztikus életfát hozták létre. A fény egyik ága a szétválás pillanatában a formákat létrehozó erővé (teremtő erő, Fiúi aspektus, jang energia) vált, a másik a formákat tartalommal kitöltő és a formák között kapcsolatokat létrehozó, fenntartó aspektusként (fenntartó erő, Szentlélek aspektus jin energia) nyilvánult meg. Ekkor rádöbbsenem, hogy az Egységen képtelenség meditálni, mivel azonnal kettősséggé, de mivel önmagát megőrzi, lényegében hármassággá válik, vagyis ily módon számomra nem megfogható. Világos, hogy nem tudtam az Egység tudatállapotában megmaradni, és ha netán sikerült volna, akkor most biztosan nem lenne, aki megírja ezt a könyvet. Azonban az, látható volt, hogy a fény kifolyása és szétáradása nem örök, hanem a folyamat visszafordul, mintha egy filmet fordítva játszanának le, és ismét minden sötétségbe borul. A taoista tanulmányaim során kiderült, hogy nem csak a kabbalisták, hanem Lao-ce is erről a jelenségről számolt be, sőt a hinduizmus szentírásaiban is hasonlóan értelmezik a teremtés első pillanatát (itt a teremtés alsóbb szintjeiről van szó, az isteni világ több szentírás szerint változatlan formában örökké létezik, teremtetlen!). Így megnyugodtam, megfigyelésem sokak által bizonyítást nyert. Ismét nem sikerült semmi újat felfedeznem Istenről és a Végső Valóságról!

Annyit azonban megjegyeznék erről az első megfigyelhető hármasságról, hogy egyes kabbalista munkákban tévesen vetik össze ezt a hármasságot a hinduizmus Bramá, Visnu, Shíva hármasságával. Meditációim szerint a helyes egybevetés: Visnu (a még meg nem nyilvánult Isten, örökké létező, körrel szimbolizálják), Visnu személyes formája Krisna, (akit számtalan más néven is illetnek: Govinga, Bhagavan, Vasudeva stb.) az Istenség Legfelső Személyisége, szintén öröktől fogva létezik, mivel Ő válik teremtővé, róla tudunk fogalmat alkotni (Ő az Egység). Visnu először három Visnu formára terjed ki, megalkotva a hármasságot: Maha- (Káranodakasáyi) Visnu, aki megfelel az első Istennév örök szubsztanciájának, mint tulajdonságnak; Garbhodakasáyi- Visnu, aki a sokféle forma megteremtője

(Fiú); és Ksírodakasáyi-Visnu, aki a mindent átható Felsőlélek (Paramátmá, Szentlélek). Ez a teremtés első szintje. Ezzel érthetővé válik a hasonlatosság a kabbalista életfa első három szefirájához. A hármasság, mint tulajdonság örök, de nem mindig nyilvánul meg, csak akkor, ha teremtés történik.

Bramá és Shíva az Úr Visnu kiterjedései, a védikus szentírás szerint, a másodlagos teremtést létrehozó istenek. Bramá a félisteni világ megteremtője, Shíva pedig az elpusztítója. Ez világos, hiszen az isteni világban (első szint) nincs szükség pusztításra, mert az tökéletes, örök és változatlan. Az Úr Shívával való kapcsolat- teremtést segíti elő az alábbi mantra:

Om Tri-yambakam Yajamahe Sugandhim Pushti Vardhanam! Urvarukmive Bandhanan Mritiyor Mokshyam Amritat!

A harmadlagos teremtés hozza létre a mindannyiunk által ismert anyagi világot, amelyet a félistenek teremtenek, a másodlagos teremtés mintájára. Amit mi végzünk, az már a teremtés negyedik szintjének tekinthető.

Ha az ember Istenen meditál, akkor meditálhat az Istenség Legfelső Személyiségén, vagy valamely személytelen energiaként megnyilvánuló univerzális formán. Az azonban bizonyos, hogy a legmagasabb princípium az Istenszeretet - mint szerelmi viszony - átélése csak a személyes formán való meditációval lehetséges, mert az ember csak személyt képes szeretni és nem egyfajta személytelen energiát. A Krisnával való kapcsolatfelvételt elősegítő mantra három szent istennév kombinációjából áll:

*Haré Krisna Haré Krisna, Krisha Krisna Haré Haré,
Haré Ráma Haré Ráma, Ráma Ráma Haré Haré.*

Isten személyes formájával többféle viszonyban lehet állni: szolgai, gyermeki, testvéri-baráti és szerelmi viszonyban. Jézus az Istennel való szerelmi viszonyt is megmutatta, mert az okos és balga szüzekről szóló példabeszédében egyértelműen kijelentette, hogy Istent úgy kell tekintenünk, mint az eljövendő vőlegényt. Gyakran emlegette Jézus Istent, mint

Atyját, mivel az emberek közül sokan az Istennel való viszony gyermeki aspektusát élik ebben az inkarnációjukban.

Válasszuk tehát ki a számunkra szimpatikus viszonyulást, és ennek megfelelően meditáljunk Isten valamely személyes formájával.

Sokan Isten személytelen energiaformáját (Om) választják meditációjuk tárgyaként, mert ezzel a formával tudnak leginkább azonosulni. Az ő számukra Isten, mint Ősfény jelenik meg. A Tiszta Fény Isten belső képessége, ami kifelé, mint Szeretet-fény nyilvánul meg. Ez a Fény az örökkévalóságból kiáradva egy adott pillanatban létrehozta a teremtetést, - és ezzel együtt az időt is - valamint kitöltötte a már létező üres formákat tartalommal. Ezért beszélnek bizonyos vallási-filozófiai rendszerek Ürességről és Ősfényről:

„Tudjad tanítvány, hogy a Tiszta Fény felismerésének tana – forrás, út és gyümölcs. Megmondatott, hogy a nagy, a gondolkodást felülmúló üdvállapot elérésében a tudat valóságos állapota, amely az Ürességtől elválaszthatatlan, mely túl fekszik minden jelenségek és dolgok birodalmán, maga az Ősfény vagy Tiszta Fény.”

(Tibeti tanítók titkos tanításai)

Sokak által vitatott, hogy Isten személyes vagy személytelen formája a legmagasabb aspektus. Személyes véleményem, hogy a kettő úgy viszonyul egymáshoz, mint a fény részecske és hullámtermészete. A fény esetében, a vizsgáló berendezéstől függően, a tapasztalt jelenség különböző lesz. Isten esetében a *berendezés* maga a meditáló személy, aki saját belső tulajdonságai által más és más megtapasztalásra tesz szert.

Ósfény

Lágy Üresség mélye ölbe vesz,
elrejt puha csendet, semmi nesz...
Üresség gyémánt kemény üregét,
a csend kongása törte szerteszét...

Az éji sötétség nesztelen osont,
Tiszta Fénnyé vált a horizont.

Az Atya és gyermekei

Az Atya, mielőtt elutazott, magához kérette három gyermekét. Mindegyiknek adott egy darab földet, hogy azon gazdálkodjanak, amíg ő távol lesz. Mikor megérkezett, ismét magához hívatta gyermekeit:

- Hadd halljam, hogyan gazdálkodtatok a földemmel?

Első gyermek:

- Atyám, én kitakarítottam a földet, és tisztán tartottam, hogy amikor megjössz, készen álljon, és azt ültess belé, amit akarsz...

- Haszontalan gyermek! Zavarjátok el! Tiszta földed üres és terméketlen. Hagytad volna inkább, hogy benője a gaz, akkor legalább tápláltad volna az ég madarait.

Második gyermek:

- Atyám, én kitakarítottam a földet és vetettem belé magot, a termést learattam, és betettem a magtárba.

- Rossz gazda voltál! Vegyétek el tőle a földjét! Mit ér a termés, ha a magtárban molyosodik. Inkább osztottad volna szét a szegények között, hogy legalább egyszer jóllakhassanak.

Harmadik gyermek:

- Atyám, én kitakarítottam a földet, vettem belé magot, learattam a termést és eladtam. A pénzen új földet vettem és azt is bevettem. Tekints végig e rónaságon, ez mind a Tiéd!

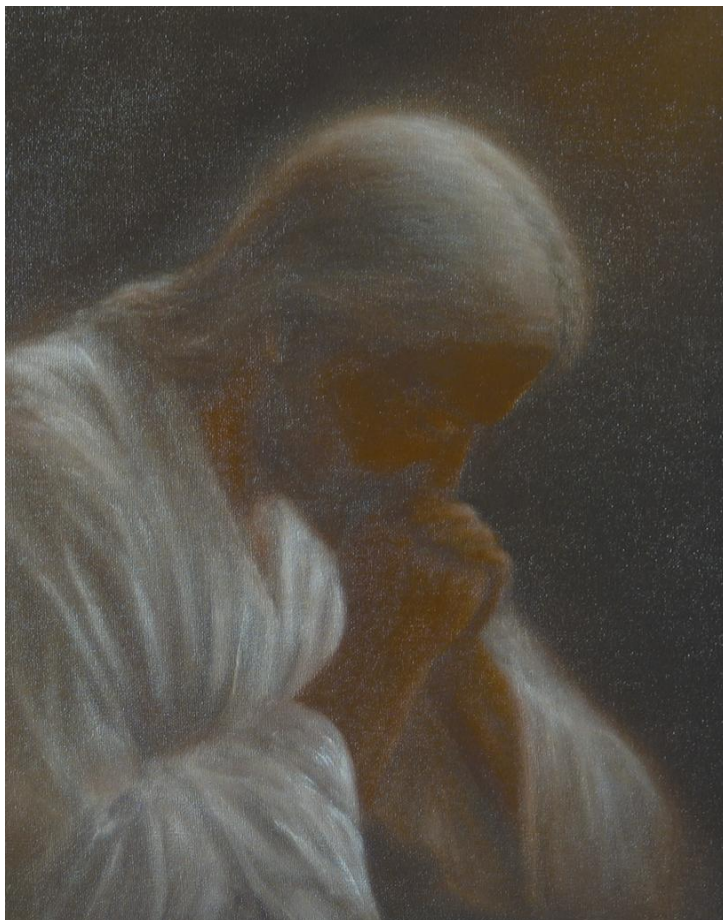
- Jó gazda voltál, megjutalmazlak. Válassz szabadon javaimból és gazdálkodj velük belátásod szerint.

MenjeteK hát és alkossatok. Alkotásotok eredményét pedig tárjátok a világ elé. Így dicsőítsétek az Urat, és így hirdessétek az Ő gazdagságát!

Rádha-Krishna

„Transzcendentális fuvolám hangja mindhárom világot magával ragadja, ám az Én fülemet Srímatí Rádharání édes szavai bűvölik el.” (Caitanya Caritamrita, Adi-lila 4. fej. 244.)

„Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a veszedelembe visz, és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.”

(Máté ev.7.13-14.)

Jézus a kereszten

A *nem-teremtett* törte meg a csendet.
A föld megnyílott, az ég zengett...

A keresztt

Töviskoszorút hordoz a nyár,
kiszáradt, tikkadt már a határ...
Keresztem hátamon,
bírom-e vállamon?
Nem láthatom, vége-e már?
Étetem alkonya vár...

Elhamvadnak a vágyak.
Az alkonyi nap véresre sebzi a tájat.
A lélek töviskoszorúja
a szívet szorítja újra...
A kicsorduló könny folyik le a vállig,
vérem a szomjas föld issza a halálig.

Szombat reggel:

Meditáció a Föld Anyával

A Föld Anya az anyagi univerzumot összetartó erő, amely lehetővé teszi az életet az anyagi létformában. A Föld Anya hat anyaga szimbolizálja azokat az energiákat, amelyek az anyagi univerzum irányításáért felelősek, és az őket harmóniában tartó erőt tisztelhetjük Föld Anyaként. Az anyagi univerzum fenntartása fontos a fejlődő lelkek számára, és ezt teszi lehetővé Föld Anyánk, aki életteret, táplálékot, levegőt biztosít a számunkra, de Ő az, aki életenergiával is ellát bennünket, mert az Istentől kapott életenergiát felveszi és átalakítja egy másfajta minőséggé. Ehhez a föld (anyagi) minőségű életenergiához a gyökércsakrákon keresztül jutunk, és felvétele nélkülözhetetlen ahhoz, hogy életképesek legyünk ebben a létformában. Olyan ez, mintha a gyökerünk a Föld Anyába lenne mélyesztve. Ha gyökértelenek vagyunk, akkor nem találjuk a helyünket, nincs örömünk az életben, betegségektől szenvedünk. Halálunk pillanatában viszont fontos, hogy visszavonjuk gyökereinket, mert e nélkül nem tudunk magasabb dimenziókba távozni.

A Föld Anya megkülönböztetett tisztelete más vallásokban is megtalálható. A tibeti buddhizmusban pl. Tara névvel illetik ezt az erőt. Szabadítóként ünneplik és imádkoznak hozzá, mert Ő engedi útjukra a lelkeket a halál után. Nélküle nem lehetséges a kikerülés a létkörforgásból (szamszárából). A legfontosabb mantra, amellyel imádkozhatjuk:

„Om Tara tutate ture soha”.

A hinduizmusban Shakti istennőként tisztelik, aki képes megszabadítani a lelkeket Maya illúzióinak hatása alól. A Kundalini jogában a Shíva-Shakti egyesülés szabadítja ki a lelkeket az újjászületések körforgásából.

Egy ima **Ma Shakti**hoz:

*„Ó Istenanya! Ó Misztikus Kreatív Kozmikus Erő!
Milyen rendkívüli misztériumot játszol gyermekeiddel? Te
vagy a lelkek jármúve az Istenhez való visszatérésben. Te
vagy az illúzió, a káprázat, Maya és a tudatlanság
lerombolója. Te vagy az isteni Tiszta Szeretet, ami újraegyesít
Istennel.*

*Ó Mindenség Anyja! A végtelen kegyelem és erő
Általad oldódik fel az elménkben, megvilágítja a
szellemünket, és lehetővé teszi, hogy felismerjük az eredendő
azonosságunkat a Legfelső Brahmannel, mindannyiunk
Atyjával. A Te áldásod legyen rajtunk!”*

(Dharam Vir Mangla: Kundalini és Kriya jóga)

A taoizmus jin anyaként, vagy az univerzum anyjaként definiál egy hasonló feladatkörrel rendelkező energiát, amely a *formákat* biztosítja a teremtéshez, amelyeket ha kitölt a teremtető erő, akkor a formák megelevenednek, élni kezdenek.

*„A völgy halhatatlan szelleme
csodálatos asszony: Jin a neve.*

*Gyökere földnek és égnek,
kapuja a mindenségnek...
Mindent betöltő örökkévalóság,
kimeríthetetlen, éltető valóság.”*

(Lao-ce: Tao Te King)

Saját meditációmiban az anyagi világ sokdimenziós tér-idő rendszerét behálózó attraktorokként érzékeltem ezeket a formákat, amelyek magukhoz vonzzák, megtörik, szétszórják az isteni fényt. Az attraktorok ebben az értelmezésben nem mások, mint vágyódást ébresztő létformák, amelyek a lélek szikrákat magukhoz vonzzák, és az attraktor minőségére jellemző létformával ruházzák fel. Ebben a felfogásban az anyagi világban megtapasztalható formák nem mások, mint fénytörési jelenségek, amelyek mozgófilmet hoznak létre, hasonlóan ahhoz, mint amit a moziban látunk.

A hinduizmusban az alábbi mantrával kérik a Föld Anyát, hogy szabadítsa ki lelkünket a létkörforgásból:

Maha Gayatri Mantra:

*Om, Bhur Bhuva Swaha Tat Savitur Vaarenium!
Bhargo Devsiya Dhimahi Dhiyo Yo Na Parchodiyat!*

*„Világokat átívelő Mennyei Lény!
Anyaggá formálódott isteni Fény!
Páratlan szépségű, rejtelmes puhaság...
Káprázatban tartó, tápláló anyaság ...”*

Egységélmény az anyagi világgal

Elfogadom a testem, minden félelmével és vágyával;
felismerem a lelkem, mint tökéletes tisztaság forrást.
Elfogadom a világot teljes sötétségével és nyomorával;
felismerem az eredetét, mint örök fényt és ragyogást.

Kiterjesztem a lelkem a testemre, hogy áthassa a fény,
ne legyen többé sorsa a félelemből született erény.
Kiterjesztem fényem a világra, hogy az űrt betöltse,
és az isteni kegyelemben oldódjon az anyag görcse.

Föld Anya

Világokat átívelő Mennyei Lény!
Anyaggá formálódott Isteni Fény!
Páratlan szépségű, rejtelmes puhaság...
Káprázatban tartó, tápláló anyaság ...

Ölelő karjaidba vonzanak vágyaink,
a Veled átélt egység formálja álmaink.
Kérjük, tárd fel előttünk rejtett titkaid!
Vezesd az Atyához álmodó fiaid!

Gyökerek: egységélmény a kígyóval

A kígyó a kövek alatt lakott. Senki sem tudta, hogy ott lakik, mert senkit sem zavart. És akkor jöttem én, az Ember, és elkezdtem átrendezni a kertet és felszedni a köveket... Ekkor találkoztam a kígyóval, aki lehetett már vagy fél méter. A kígyó nem értette a dolgot: miért szedem fel a köveket, és egyáltalán ki vagyok én? Ezért csak ült és várt.

– Bocsáss meg nekem, hogy megzavartam a nyugalmaidat – szólítottam meg a kígyót. – Nem tudtam, hogy itt laksz. Tudod, ezeket a köveket én raktam ide, és most el szeretném őket távolítani, és egy másik helyre tenni. Ha megfelel neked, oda beköltözhetsz. – A kígyó szisszent egyet, majd hangtalanul tovakúszott a magas fűben...

A kígyóra gondolva tovább rakosgattam a köveket, mert minden ember természetes kötelessége, hogy Isten valamennyi teremtménye számára életteret biztosítson.

Epilógus

Fél év múlva találkoztam ismét a kígyóval. Az ajtómon előtt hevert élettelenül. Már túl nagynak bizonyult, ahhoz, hogy titokban tudjon élni. Átjárt a szomszédos kertbe, és a szomszéd ijedtében ásóval kettévágta. Utolsó erejével még visszakúszott hozzám, figyelmeztetni akart valamire. A kígyó, ha levágják a farkát, elpusztul hasonlóan a gyökértelen fához. Így jár az ember is, ha nem rögzítik gyökerek az anyagi világhoz, de a transzcendentális világba ki tudja átjut-e?

Nem telt bele egy hónap, mikor a kígyó által jelzett esemény bekövetkezett. Mégis az a halál közeli élmény, amit azon az éjszakán átéltem nem volt hiábavaló. Az ember újraértékelheti az életét és megerősítheti a gyökereit. Teljesebb személyiséggé válik, aki már elég erős ahhoz, hogy megküzdjön az új kihívásokkal.

Ne féljetek hát sem az élettől, sem a haláltól! Ha látod, hogy lemegy a nap, tudod, hogy nem szűnik meg a létezése, és amikor felkel, tudod, hogy nem akkor született...

"11. ...Ha azt mondom: a sötétség bizonyosan elborít engem és a világosság körülöttem éjszaka lesz,

12. A sötétség sem borít el előled, és fénylik az éjszaka, mint nappal; a sötétség olyan, mint a világosság...

23. Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem és ismerd meg gondolataimat!

24. És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? És vezérelj engem az örökkévalóság útján! "

(139. zsoltár)

Szombat este:

Meditáció az Örökkévalóság angyalával

Ő a kezdet- és a vég nélküliség...
Alaktalanság és forma közti egység...
Ő a pont és a határtalan végtelen,
akiről nem alkothat képet az értelem.

Bárhová nézel, mindenütt láthatod,
teremtő erejével mindent áthatott.
Létezése rejtély, működése titok;
felismerése az, ha szíved megnyitod.

Akit megérintett az Örökkévalóság,
azt nem izgatja már a múltó valóság...
Születés és halál, fájdalom vagy közöny,
az Istentudatban elmerülve többé nem gyötör.

Ha a szeretettől és fénytől megnő az áhitat,
a külső és belső világ közé építve így hidat,
attól a pillanattól kezdve már Benne létezel,
kegyelmére, közelségére vágyón éhezel.

Mikor csak Róla szól az egész életed,
minden tettered eredményét Vele méreted.
Nélküle nem születhet érzés vagy gondolat,
és nem riaszt már sem kérés, sem áldozat.

Mikor szívedben fénylik az Isteni Szikra,
feltárul az emberi létezés legbelső titka:
A rész úgy lélegzik együtt az Egésszel,
hogy önmagát megőrizheti benne egészen.

Ha a Teljességet önzetlen szolgálattal elérted,
nagyobb jutalom vár rád, mint remélted:
akit megáldott az isteni szeretet fénye,
kisugározza azt minden teremtet lényre.

Az idő

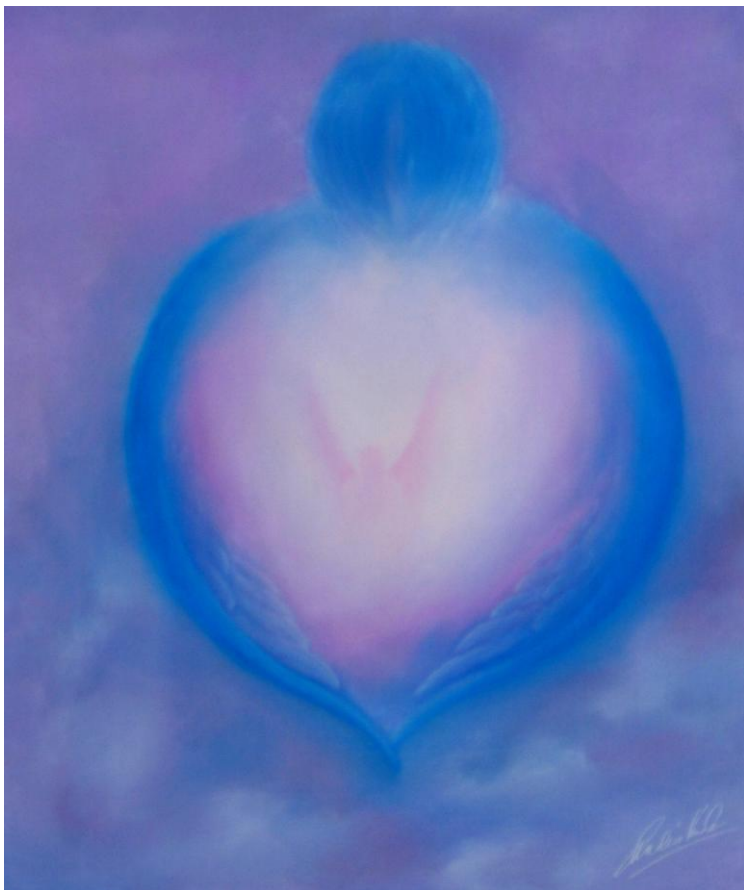
A vágató idő csomót kötött a múltamon.
Selyem fonalát tűnődve gombolygatom.
Amint egy csomót lassan megoldozok,
a múlt homályából néhány titkot felhozok.

Az idő a jelen percet átlépve elszaladt.
Futok utána, de hiába, már messze tart.
– Hová sietsz? – kérdi tőlem a belső utas,
– elmúlást vagy örökkévalóságot kutatsz?

A várva várt jövő lassan ballagva érkezik.
Születését ellentétes gondolatok fékezik.
Rám talál majd, ahogyan álmaim jelzik azt,
melyek az időtlenségből merítenek vigaszt.

Ahonnan jössz, s ahová tartasz, ott nincs idő;
rád húzódik páncélja, amit ha szellemed kinő,
feszítsd szét, ne őrizd merev keretét,
hagyd szabadon futni sorsod szekerét.

Ha a végtelenbe nyúló idő önmagába visszatért,
a kezdet és a vég ismét egyesül a holnapért.

*„Ő a kezdet- és a vég nélküiség...
Alaktalanság és forma közti egység...
Ő a pont és a határtalan végtelen,
akiről nem alkothat képet az értelem.”*

Vasárnap reggel:

Meditáció a Föld angyalával

Kozmikus térben száguldó csillaghalmazok...
Isten játszó kezétől lettetek ily hatalmasok.
Hogyan találjam meg köztetek az otthonom,
melyről a végtelenben bolyongva álmodom.

Távoli csillag sápadt fényével hívogatva int.
A Nap, mely bolygókat szült és életerőt hint.
Örömet és ébredező vágy vibrálását érzem,
mikor a fátyolosan kéklő Földgolyót elérem.

Tejfehér, puha felhőpárna hátán utazom...
Rád tekintek, Isten áldotta édes otthonom.
Nyomait rajtad hagyta az őselemek harca,
általa formálódott, épült a Föld valódi arca.

Sziklába marnak az óceánok tajtékzó habjai,
küzdelmüket jelzik a kőszirtek csipkés fodrai.
Mélyéből a föld izzó tüzet öklendez a vízbe;
a víz a tüzet megdermeszti földdé szelídítve.

Hőség és fagy malomköve sziklát öröl össze,
a szél a vízzel egyesülve záport önt a földre...
Az elemek harca csendesült, harmónia ébredt,
a Föld bölcsővé vált, mert megszületett az élet.

Minden, mi felmerült, Isteni teremtmő gondolat,
szellemi filmszalagba égve örökre fennmaradt:

Ezerarcú rét, mely fölött lágy szellő elszaladt,
virágok selymes szirmát bontogató illatáradat...

Fenyőerdők mélyén szálló párás gyantaszag,
Sziklaköveken csörgedező vidám kispatak...

Kopár fák ágainak fázós csattogása a szélben,
Rovarok didergése az avar alatt, a mélyben...

Óriáskígyót rejt az őserdők füledt félhomálya
a fákra tekeredve, mint liánok vastag ága...

Hullámzó homoktenger tikkasztó aszályát
oázis frissíti, felkínálva buja, duzzadt báját...

A zöld smaragdként csillogó, kicsiny szigetek
a mélykék tenger ölen ringatózva sejlenek...

Pihe hóba markol a dermesztő északi szél,
jégborított szikla csúcsán szikrázik a napfény...

Az Isten látta: egy teremtmény lény sincsen,
aki bánni tudna e sok, felhalmozott kincessel.

Ezért a lények közül egynek feladatot adott,
ki a teremtés folytatásához én tudatot kapott.

De az elsilányult én tudat magjából ego terem,
mely az építést öncélú pusztítással váltja fel:

A városok éji fényei az ég csillagait tükrözik;
nappal a sivár kőtemetőből a lélek elköltözik...

Gőgös paloták cifra tornyai kúsznak az égig;
bádováros koldusai nyúlnak az utcán végig...

Narancsliget ontja fűszeres illatát az éjben;
erdőirtás bozótja szárazon csörög a szélben...

Függőkertek márvány oszlopai sorakoznak;
Közpark torzója int üres konzervdoboznak...
Kutya, macska kiállításon sűrög az érdeklődő;
az olajfoltban fuldoklóért tesz-e az állatvédő?

Roskadozó asztalokkal teli termek ragyogása;
hulladékban turkálók megfáradt csoszogása...
Nap helyett szolárium kell, mesterséges klíma,
művese, műkőröm..., múltákkal mész a sírba.

A Föld kínál élő színteret belső harcodnak,
míg általad gyötrelmei és kínjai gyarapodnak!
Éned vívódásait ne keverd külső dolgoddal,
szabadságot kapsz, ha együtt érzel másokkal.

Az isteni teremtmő erőt magadban felkeltve
felismerheted azt, ami eddig el volt rejtve!
Teremts új Eget és új Napot az Atya áldásával,
áraszd el a megtört Földet a bőség forrásával.

Vasárnap este:

Meditáció a Kreativitás angyalával

Aki kitaposott ösvényen jár,
nem lesz osztályrésze a magány.
De bús remetéik a bátor újítok,
teremtésükkel kaput nyitók.

Akit megnyugtat a szokványos,
annak a lehetőség csak káros.
De nézd azt, ki új után kutat,
a reménytelenségben is talál utat.

Mindegy kenyered mivel keresed,
ha abból belső boldogság ered.
Örömet benne mikor találsz?
Ha fontos lesz az önátadás...

Mikor teljes odaadással létezel,
választ kapsz mindig, ha kérdezel.
Az alázatos türelem megoldást érlel,
és a megvalósítást könnyedén ered el.

Az Univerzum az Egészbe részként ágyazott.
Törvénye fentről lefelé lett meghatározott.
Bármely szintjét tárja fel a képzelet,
Résznek az Egész leképezését észleled.

A teremtmő képzelet isteni adomány.
Működése megfejthetetlen talány.
Ha Istent szolgálva használod képességedet,
megtisztult tudattal az Eget elérheted.

Ha a kiválasztott szinten teremteni kívánsz,
lefelé és felfelé is szétárad, mint hívás.
Az egyetértők, s ellenállók mindegyike vesztes,
ha nem az Istennel egységben teremtesz.

Meditációk a Béke angyalával

Az alábbi meditációkban a béke különböző aspektusaival ismerkedhetünk meg. Békemeditációinkat bármikor elvégezhetjük, a szöveg a legoptimálisabb időpontokat tartalmazza.

Hétfő dél:

Béke a világegyetemmel

A Világegyetem magában foglalja az egész univerzumot, a működését, fenntartását biztosító törvényekkel, és megannyi lényével. A megbékéléshez nem kevesebbet kellene magunktól elvárni, minthogy megismerjük ezeket a törvényeket és lényiségeket. Mivel ez szinte lehetetlen, csak arra vállalkozhatunk, hogy egy-egy meditációnk alkalmával kiragadunk egy aspektust és azt önmagunkban feldolgozzuk. Ebben az írásban a sötétség és a fény mibenlétét és természetét elemezzük.

A matematikában mielőtt levezetnek egy tételt, meghatározzák azt a kiindulópontot, amit a továbbiakban axiómaként kezelnek, vagyis olyan alapfeltételként, amelynek további bizonyítása nem szükséges. Most gondolatmenetünkben két axiómát fogadjunk el:

- 1) Az univerzumban létezik intelligens tervezés és tervező (nevezzük Istennek) és a világegyetem nem véletlenszerűen kaotikus, hanem benne meghatározott rend uralkodik.
- 2) Az univerzum fraktál szerkezetet mutat, vagyis olyan egymásba ágyazott részhalmazok összességéként képzelhető el, amelynek egy részletét kiragadva, az ugyanolyan szerkezetű, mint a fölötte álló nagyobb egység, és a benne működő törvényszerűségek is alapvetően ugyanazok. Így az analógiás gondolkodás alapján a részhalmaz vizsgálatából levont következtetések alkalmasak lesznek az egész jellemzésére.

Ezek után vegyünk a világnak egy olyan részhalmazát, amit már elég jól ismerünk, és tekintsük azt az univerzum modelljének abból a szempontból, hogy a sötétség és a fény viszonyát kívánjuk elemezni. Jelen írásomban P. A. M. Dirac 1929-ben kidolgozott, és A. Einstein relativitás elméletére alapozott anyag-antianyag elméletét választottam modellnek.

A modell: anyagi világunk egy „negatív” részecskékből álló energiamezőbe ágyazódik. Mivel a részecskék teljesen egyenletesen töltik ki a teret, számunkra észlelhetetlenek.

Változás csak akkor tapasztalható, ha egy „negatív” részecske energia felvétellel átugrik a „pozitív” energiamezőbe. Ekkor a „negatív” részecske észlelhetővé válik, tulajdonságai megnyilvánulnak, helyén pedig „pozitív” lyuk marad, aminek tulajdonságai ellentétes előjellel szintén megmutatkoznak. A „pozitív” lyukat, ami nem más, mint a „negatív” részecske hiánya, mi „pozitív” részecskéként fogjuk érzékelni. A „negatív” és a „pozitív” anyagi részecskék egyszerre keletkeznek az durva anyagi minőség fölött álló szubsztanciából, mégpedig fényből (elektromágneses sugárzásból). A jelenséget a fizikában párképződésnek hívják és 1932-ben C. Anderson bizonyította. Megfelelő energiájú fényből egy elektron (negatív részecske) és egy pozitron (pozitív részecske) keletkezik. A jelenség fordítottja a pármegsemmisülés. Amikor egy elektron és egy pozitron találkozik, egyesülnek, és belőlük fény keletkezik, a két részecske pedig eltűnik. Azt az energia elvet, ami ezt lehetővé teszi A. Einstein állapította meg, és $E = mc^2$ összefüggésként vált ismertté. Minden elemi részecskének létezik egy anti párja, nemcsak az elektronnak. Ezt később számos esetben bizonyították, pl. antiprotont az 1950-es években sikerült előállítani, sokkal nagyobb energiájú fényből, mint ami a pozitron előállításához szükséges.

Az elemi részecskék világát és viselkedését tehát ismerjük, s most nézzük meg hogyan alkalmazható ez a modell az univerzum egészére. A világegyetem minden általunk megtapasztalható szintjén jelen vannak az ellentétpárok: fény-sötétség, jó-rossz, angyal-ördög, mennyország-pokol stb. Ezért hívják világunkat duális világnak. A lelkek párosával születnek az anyagi világba lélek-duállélek (vö. elektron-pozitron) mégpedig egy olyan szintről, ahol más minőségben voltak jelen, ahol szétválásuk még nem következett be, ezt a helyet nevezzük a továbbiakban EGYSEG-nek. A lelkek tehát eredendően az Egységből származnak és majdan oda térnek vissza. Mi a feladata ezeknek a lélekpároknak és mi a feltétele annak, hogy visszatérhessenek? Egyszerű: találkozniuk kell, fel kell ismerniük egymást, és azt, honnan erednek! Hogy ez a mi emberi világunkban kicsit tovább tart, mint az elemi részecskék birodalmában? Lehet, bár talán csak nekünk tűnik

soknak, lévén az idő Einstein óta bizonyítottan relatív. Az isteni időskálán legfeljebb néhány másodpercre tűnik az, amit mi végtelen bolyongásnak érzékelünk, mint ahogy az elemi részecske is végtelen bolyongásként élheti meg azt, ami számunkra néhány pillanat.

De hogyan kapcsolódik mindez a békéhez? Nos, ha elfogadjuk megtapasztalható ténynek, hogy egy lélekpár száll alá az anyagi világba, akkor azt is el kell fogadnunk, hogy ezek a lelkek egymást kiegészítő, ellentétes tulajdonságokat hordoznak. Vonzódnak egymáshoz, de mégsem tudják egymást elviselni. Miután szabad akaratot kaptak, nem akarnak majd egymás közelében tartózkodni, hanem elkülönülnek, hogy megőrizték identitásukat, amihez ragaszkodnak. Minél „pozitívabb” tulajdonságokat hordoz az egyik, annál „negatívabb”-nak érzékeljük a másik személyiséget. Ez az egyszerű tény békétlenséget eredményez a világban. Mi erre a bizonyíték? – kérdezhetné az olvasó. Lehet, hogy csak a szerző (és más hasonló alternatívok) fantazmagóriája, transzcendentális meditációkba kábult lázas agyának szüleménye, amit nem kell komolyan venni?

Válaszul vizsgáljuk meg a legismertebb Szentírásokat. Az Ószövetségből ismert Káin és Ábel története bizony tragédiával, Káin testvér-gyilkosságával végződött; Jákób és Ézsau már szerencsésebben megoldotta a feladatot: Jákóbnak miután csellel megszerezte az elsőszülöttségi jogot, menekülnie kellett testvére haragja elől, de sok-sok évvel később visszatért és az újratalálkozás a szeretet és megbocsátás jegyében végződött. Előtte azonban Jákób megküzdött „Istennel”. A küzdelem során önmagát (saját egoját) győzte le, így alkalmassá vált arra, hogy „megváltsa” a duállelkét a kettejük között létrejövő egység révén. Két ilyen lélek, ha ezt az állapotot megvalósítja, mindketten elérik a megvilágosodást, s nem kell már visszatérniük az anyagi világba, fénné válnak, mint az elektron és a pozitron a pármegsemmisülés során.

További nevezetes személyek is akadnak, akiknek megadatott ez a lehetőség. Júdás árulásáról a legtöbben elítélően nyilatkoznak. Az események értelmezésének lehetősége itt is a dualitásban keresendő. Júdás Jézus

tanítványa volt, akinek duállelke Saul, Jézus üldözője. A duálpárok között folyik az információcsere, akkor is, ha semmit nem tudnak egymásról, a pozitív és negatív érzések, gondolatok kicserélődnek. Az eredményt valamennyien ismerjük: Júdás elárulta Jézust, Saul pedig Pál néven Jézus tanítványává vált. A duálok szerepet cseréltek. Haláluk pillanatában talán mindketten felismerték a valóságot és megvilágosodtak. Ha előbb történik a felismerés, lehet, hogy minden másképpen alakul, de ebbe még lett volna némi beleszólása Jézus duál párjának is (ennek a misztériumnak a feldolgozását rábízjuk az olvasóra).

Nemcsak a zsidó-keresztény szentírás van tele hasonló történetekkel, hanem a védikus szentírás is. Az a szent háború, ami a Bhagavad Gíta kiindulópontja, nem más, mint a duál párok küzdelme. A háború részletes leírásából a Mahábharatából kiderül, hogy a harc tetőpontján pontosan az ellentétes személyiségek, a duál párok kerültek egymással szembe. Ha egy lélek megöli a másikat, csak akkor nem gyűjt karmát, ha tette a tiszta szeretetben és Isten odaadó szolgálatában fogant. A Bhagavad Gíta győztes hősei képesek voltak erre, és így mindannyian (mind a „jó”, mind a „gonoszak”) elérték a tökéletességet. A szent háborút azért kellett eljátszaniuk, hogy megtanítsák az emberiséget Isten törvényeire.

A duállelkek találkozása azonban nemcsak a háborúban érhető tetten a védikus szentírásban. Hárídasa Thákuráról, egy vaisnava szent emberről, leírják, hogy egy gyönyörű prostituált kísértette meg. Nem mondott nemet a hölgynek, csak megkérte, hogy várja meg, amíg befejezi az imáját. A prostituált addig várakozott a szent közelében, amíg annak kisugárzásától maga is megvilágosodott, és feladta eredeti szándékát. Még érdekesebb példája a duállelkek találkozásának Bilvamangala Thákura és Cintámani története. Ők is pontosan egymást kiegészítő lelkek voltak. B. Thákura főpap volt, de hiányzott személyiségéből a teljes odaadás Isten iránt, túlságosan vonzódott Cintámanihoz. Cintámani prostituáltként élte életét, de odaadó híve volt Istennek. Egyszer, amikor B. Thákura egy hatalmas viharban átkelt a tajtékzó folyón csak azért, hogy láthassa, szíve hölgyét,

Cintámani azt mondta neki, hogy vonzalmát, melyet egy jelentéktelen nő teste iránt érez, az Úr odaadó szolgálatára kellene irányítania, hogy az Úr transzcendentális szépségéhez vonzódjon. B. Thákura ennek a mondatnak a hatására azonnal lemondott életrendbe vonult, s később Cintámanit lelki tanítómesterévé fogadta. Így mindkét lélek még abban az életben elérte a tökéletességet.

Az ellentétpárok kibékíthetetlenségét csak a Krisztusi szeretet képes ellensúlyozni. Ha valaki a Krisztusi szeretet állapotában él, bármit tehet, még ölhet is, megváltja vele társát, ha nem, szenvednie kell tetteinek visszahatásaitól. Ezért nincs jogunk ölni. Aki a Krisztusi szeretet állapotát elérte, nem akar ölni, mert felismerte minden létező közös eredetét, de néha ölnie kell, mert csak így tudja közelebb vinni a világot az Egységhez.

De vajon csak az emberi lények világára érvényes-e mindez? Mi a helyzet az ördögökkel és az angyalokkal? Ez a két világ élesen elkülönül-e egymástól? Ha visszatérünk az elemi részecskék analógiájára, azt mondhatnánk, hogy az energiakülönbség mértéke, amely a két világot elválasztja, vagy lehetővé teszi, vagy megnehezíti a két világ átfedését, vagyis az energiakülönbség mértékétől függ, hogy az angyalok világában „véletlenül”, valamely energia fluktuáció hatására hirtelen megjelenik egy ördög, vagy fordítva. A mi világunkban mindkettő megjelenhet és rajtunk – mint eszközökön – keresztül hatással lehet egymásra. Ha engedelmeskedünk az isteni akaratnak és felajánljuk magunkat a szolgálatra, akkor közreműködésünkkel egy angyal energiája meg tud semmisíteni egy ördögöt. Ekkor ugyanaz történik, mint az elemi részecskék esetén, az angyal és az ördög szétsugárzódik és tiszta FÉNY lesz! Véssük emlékezetünkbe, ördög valójában nincs is. Helyette egy „negatív” lyuk található az univerzumban, ami nem más, mint az angyalok hiánya. Hogy melyiket érzékeljük erőteljesebben, az csak a mi vonzódásainktól függ. Ha tehát egy ördög megsemmisül, akkor Isten egy angyalt visszahív magához, ezáltal csökken világunk kétpólusosságának mértéke, és az egész univerzum közelebb kerül az Egységhez.

Látható most már, hogy jó és rossz harca törvényszerű, nincs ellene mit tenni. Ha közeledik felénk a gonoszság, felfoghatjuk úgy is, mint minket kísértő erőt, amelynek szándéka próbára tenni bennünket, de ha valóban értjük a gonoszság természetét, akkor tudjuk, valójában nem akar mást, mint megsemmisülni, megváltódni a saját gonoszságától, általunk. Egyetlen létezőnek sem alaptermészete a gonoszság, mert ahhoz saját maga legbelső lényegét - Istentől eredő önvalóját - kell megtagadnia, megváltást pedig csak azoktól remélhet, akik Istentől eredő önvalójukat már felismerték.

Kedd dél:

Béke az emberiséggel

Ha figyelemmel kísérjük saját történelmünket, láthatjuk, hogy az emberiség története harcok, háborúk véget nem érő láncolata. Emberek, népek küzdenek egymás ellen anyagi gyarapodásért, hatalmi pozícióért, de gyakran politikai vagy erkölcsi meggondolások miatt, amelyek mögött nem ritkán kőkemény anyagi érdekek húzódnak meg.

Ha éppen békeidő van, akkor is harcban állunk. Harcolunk a természet erői ellen, a betegségek ellen, vagy az emberi esélyegyenlőségért, vagy a kutyák, macskák jogaiért stb. Valójában szinte mindegy, hogy a harcnak mi a tárgya, vagy a célja, mert mindenképpen erő, ami ellenerőt kelt.

Ha most elméleti síkon állva megvizsgáljuk, mi az értelme ennek a harcnak, akkor arra a megállapításra kell jutnunk, hogy semmiképpen sem a kivívt győzelem vagy eredmény. Egy háború után, amiben minden elpusztult, sovány vigasz a győzelem, nincs miért örömmünepet tartani. De ugyanez vonatkozik hétköznapi csatáinkra is, ha pl. valaki a hobbiállatok jogaiért folytatott küzdelem helyett egyszerűen *csak* segítene rajtuk, talán nagyobb eredményt érne el, mert nem ébredne ellenállás a más véleményen lévőkben. A harc tehát sohasem éri el a célját, mert mindig pusztít és megoszt. Nem ritkán egy nevető harmadik kerül ki győztesen belőle.

A harc célja tehát nem lehet az eredmény. De akkor mi? Önmaga a küzdelem; vagyis, hogy az érdekelteket álláspontjuk kinyilvánítására kényszeríti, felméri az ellenerő nagyságát és mértékét, levezet bizonyos indulatokat, pl. belső problémákról eltereli a figyelmet, és még sorolhatnánk. Ha figyelmesen járunk a világban, tetten tudjuk érni küzdelmeink mozgató rugóit.

A továbbiakban arra keressük a választ, mi lehet a harc oka, és hogyan vívhatjuk meg harc nélkül csatáinkat. Ha egy mondatban kellene választ adni a feltett kérdésre, akkor azt mondhatnánk, hogy a harc oka mindig a tudatlanság, az irigység, és a hitetlenség. A bölcs sohasem harcol, és mégis mindig győzelmet arat, mert ő ismeri az univerzum törvényeit

és az eseményeket mozgató erőket. Aki viszont ezeket nem ismeri, harcolni kénytelen.

A továbbiakban, egy modellt alkotva, induljunk ki abból, hogy a lelkek a földi körülmények közé leszülvén akarva akaratlanul beiratkoznak az élet iskolájába, és ott feladatokat kapnak, amelyeket különböző szinteken oldanak meg. Lesznek, akik nem értik meg a feladat lényegét, az ő legnagyobb problémájuk a tudatlanság, hiszen még a kérdést sem fogják fel. Mások értik a feladatot, de úgy akarják megoldani, hogy csak ők járjanak jól. Az ő legnagyobb problémájuk az irigység. Megint mások egyáltalán nem akarják megoldani a feladatokat, sőt még másokat is akadályoznak abban, hogy a munkát elvégezzék. Az ő legnagyobb problémájuk a hitelenség. Attól függően, hogy milyen csoportba sorolható a „tanuló” más-más módon fejt ki ellenállást, sőt az egyes motivációk közül egyidejűleg több is jelen lehet személyében.

Nézzünk meg néhány példát a feladatokra és a megoldásokra.

Feladat: Felismerni az emberi élet végső célját és értelmét.

Probléma:

A **tudatlan** nem talál semmiféle célt, összevissza tévelyeg, sodorja az élet és a többiek akarata. Könnyen befolyás alá kerül, ő az, akit mások felhasználnak a saját akaratuk beteljesítésére. Az **irigy** saját célokat kreál (vagyon, hatalom, tudás) és azt teszi meg az élet végső céljának, mivel azonban a megszerezhető javak és a rendelkezésre álló idő véges, ezért korlátokba ütközik (ti. a többiek akaratába) és harcolni kényszerül. Többnyire ő lesz az, aki mozgatja a tudatlanokat. A **hitetlent** nem érdekli a harc, sem az eredmény, csak az, hogy hagyják nyugton. Ő nem hisz senkinek, különben szerinte nincs is igazság,

de ha van, ki tudja kinél. Miután azonban senki sem maradhat ki a feladatmegoldásból, bosszúból akadályozza a többieket, többnyire bomlaszt.

Megoldás:

Mottó: „**A cél az örökkévalóság, mégsem elég hozzá a jószág.**”

Világosítsuk fel az embereket, hogy az élet végső célja transzcendentális, nem evilági cél, s a megvalósítás útjában nem áll senki más, csak saját mentális korlátjaik. Az evilági célok és eredmények mulandóak, időlegesek, mint hogy vagyonát senki a sírba nem viheti, hatalmát örökre meg nem őrizheti, tudását a feledés homályával fedi be az idő. Az örök tudás, csak a transzcendentális tudás, örök hatalom, csak az önmagunk feletti uralom, örök vagyon, csak a lelki béke és Isten országának elnyerése.

Feladat: Az önvaló felismerése a szívben, és kinyílás a szeretet adására és elfogadására. A szeretet univerzális szinten való megélése.

Probléma:

A **tudatlan** önmagát testi mivoltával azonosítja, azt mondja: 'ÉN János vagyok, magyar vagyok, férfi vagyok' stb. Sejtelve sincs a minden létezőben jelen levő közös lényegről, a lélekszikráról, ami a spirituális fejlődés adott szintjén, megtisztulva önvalóként jelenik meg. Ezért nem is keresi azt, szeretete legfeljebb önmagára irányul, de gyakran még önmagát sem képes szeretni. Az **irigy** önvaló helyett öntudatot talál magában, s azt mondja: 'ÉN különb vagyok, mint a többiek, mert én ez és ez, ilyen és ilyen vagyok, ezért nekem több jár, ha nem adják elveszem'. A különbségek felismerése az azonosságok ismerete nélkül ismét ellentétekhez, tehát harchoz vezet. Szeretetet legfeljebb a családtagjai részére tud nyújtani: 'ő az én fiam, lányom', de ez is többnyire emocionális ragaszkodás formájában nyilvánul meg. A **hitetlen** szerint nincs is önvaló, vagy lélek, a szeretet

pedig csupán fölösleges „lelkizés”. Különben vezessék le neki a szeretetet, vagy Istent logikai alapon, ha nem tudják, akkor nem is létezik.

Megoldás:

Mottó: „Amíg felhő takarja el a napot, nem tudhatod, miként ragyog.”

Ismertessük meg az emberekkel a lélekvándorlás tanítását, a lélek isteni eredetét, hogy túl tudjanak látni a testi önazonosításon. Ébresszük rá őket, hogy a rokoni kapcsolatok ideiglenesek, előző életeink karmikus adósságai alapján szerveződnek. Ha most elutasítunk valakit, legközelebb talán gyermekünknek választjuk, hogy ez által gyakorolhassuk rajta a szeretetet. Mutassuk meg, az emberek közötti különbségek csupán abból fakadnak, hogy önvalójuk különböző mértékig van befedve, és fényét eltakarják a tudatlanság, és a szenvedély kötőerői. A teljes megtisztulás után mindenki ugyanolyan fényben ragyog és ugyanúgy Isten gyermeke függetlenül attól, hogy kinek és minek született.

Feladat: Egymás szabad akaratának tiszteletben tartása.

Probléma:

A **tudatlant** ösztönös vágyai vezetik. Őt nem zavarja, ha másnak jobb helyzete van, csak neki legyen mindenből elég. Ezért többnyire csak az alapvető szükségleteinek kielégítésére törekszik, arra viszont minden áron. Az **irigy** mindenkinél többet akar, akkor is, ha nem tud vele mit kezdeni. Ezért főleg ő az, aki mások rovására elégíti ki vágyait, és folyton ellenállásokba ütközik. A **hitetlen** szerint azt teszünk, amit akarunk, nincs semmiféle törvény, ami ezt szabályozná, az emberek közötti törvények sem mérvadóak, mert azokat is önös érdekek alapján hozzák. Az ügyesek kijátsszák ezeket a törvényeket, és jól boldogulnak. A célja tehát az, hogy ő játsszon ki másokat és ne fordítva.

Megoldás:

Mottó: „**Amíg azt teszel, amit akarsz, örökre rabláncon maradsz.**”

Tudatosítsuk az emberekben, hogy a szabad akarat törvénye és a karma törvény tudatunktól függetlenül létező és ható transzcendentális valóság. Büntetlenül senki sem veheti el a másét, és nem akadályozhatja szabad akaratának kifejtésében. Aki másokat akadályoz, maga is korlátokba ütközik. Másfelől mindenki csak a saját szintjén állva tudja megvívni a csatáit, vagyis nem várható el mindenkitől, hogy a magasabb rendű célokat és törekvéseket megértse. Továbbá szabad akaratából haragudhat, vagy gyűlölködhet, joga van negatív cselekedetekre és érzésekre, ha e nélkül a megtapasztalás nélkül nem tud továbbfejlődni. De ez a negatív magatartásforma szükségképpen negatív visszahatásokat eredményez, amit neki el kell viselnie.

A feladatok megoldásaként kapott eredményeken az egész közösség osztozik, akkor is, ha egyetlen ember nevéhez fűződik annak felfedezése. Egymagában ugyanis egyetlen ember sem tud megalkotni semmit, felismerését csak elődei tapasztalataira alapozva tehette meg, nem beszélve arról, hogy felfedezésének csak akkor van értelme, ha azt valaki hasznosítja. Ilyen szempontból fölösleges a korunkat jelentősen meghaladó felismeréseket tenni, mert ha arra az emberiség még nem érett, akkor vagy rosszra fordítja, vagy a tudást ismét befedi a feledés homálya. A szabad akarat korlátozásának egyetlen lehetősége az önkorlátozás, amelynek során figyelembe vesszük minden létező akaratát, és annak alávetjük magunkat.

Feladat: Saját személyiségünk összetevőinek megismerése, belső világunk feltárása.

Probléma:

A **tudatlan** nem törekszik saját-, vagy mások személyiségét megismerni, mert leköti a személyes vágykielégítés. Ezért nem is értheti, hogy kinek milyen

motivációi vannak a cselekvésre, önmagát is beleértve. Az **irigy** folyton összehasonlításokat tesz, önmagát másokhoz méri és többnyire önmagával szemben elfogult. Az elfogult szemlélet hibás önismeretet eredményez, a felszínre törekvő, de elfojtott személyiségvonások kivetítésre kerülnek, mindig mások lesznek a „rosszak”, akiket végső soron le kell törölni a Föld színéről, hiszen csak akadályai törekvéseinek. A **hitetlen** szerint mindenkit a lét- és fajfenntartás ösztöne hajt, aki nem ilyen, az bolond. Az állatoktól csak az különböztet meg bennünket, hogy magasabb az intelligenciánk, és „fejlett” társadalmat építünk. Így a kevésbé civilizált népeket az állatok szintjén élők kategóriájába sorolja, akik csak élősködnek a magasabban civilizált társadalmakon.

Megoldás:

Mottó: „Amíg nem látod meg magadban a világot, hiába szemléled a külvilágot.”

A legfontosabb a tudatosság fejlesztése, vagyis ismertessük meg az emberekkel a saját cselekedeteik, érzéseik mögött álló motivációkat. Tanítsuk meg őket arra, hogy mindig teljes tudatossággal vegyenek részt a folyamatokban. Belső világuk vizsgálata természetesen belső harcokat fog eredményezni, ezek azonban, ha nem kerülnek kivetítésre, akkor nem külső személyekkel, népekkel, erőkkel kerülnek megvívásra, hanem belső feldolgozást nyernek. Amikor megszűnik a belső harc, akkor megszűnnek a külső akadályok is, innentől egyenes lesz az út. A külső világ tanulmányozásából, önmagunk tükrének tekintve azt, vonjuk le a következtetéseket belső világunkra vonatkozóan. Milyennek látnak minket a többiek, s vajon tévednek-e? Lehet, hogy igen, de akkor valamit rosszul csináltunk. Ha mások nem értik a törekvéseinket, akkor szükséges újra és újra a másik nézőpontjából is megmagyaráznunk nekik.

Az állatoktól bennünket az különböztet meg, hogy bennünk a lélek önmagára ébredt, vagyis a lelki tudatosságunk. Ilyen értelemben a lelki tudatosságot

nélkülöző ember, valóban nem különbözik az állattól, de a lelki tudatosság nem feltétlenül a „fejlett” civilizációk emberének jellemvonása. Lehet, hogy az ősközösségi szinten élő *'quangala'* törzs vadásza többet tud a lélek természetéről (az állatéről is), mint egy Nobel-díjas tudós, aki egész életét az anyag vizsgálatának szentelte.

Feladat: Az univerzumot működtető törvények megismerése és tanulmányozása.

Probléma:

A **tudatlan** nem látja ezeket a törvényszerűségeket, ezért a véletlennek tulajdonítja a történéseket. Az **irigy**, mindenkiben ellenséget lát, a történések mások jó-, vagy rosszindulatának jelei, Különbözik mindenki őt akarja megrövidíteni, tönkretenni, sárba döngölni. A **hitetlen** szerint mindent az anyag törvényei mozgatnak, ha ezeket valóban ismernénk, akkor a valószínűségelméletek helyébe determinisztikus elméleteket állíthatnánk, vagyis minden előre kiszámítható lenne. Az lenne ám a szép, új világ!

Megoldás:

Mottó: „Amikor megáll az ész, akkor születik az új felismerés.”

Világosítsuk fel az embereket, hogy az anyag nem hozhat létre semmit, ami nála magasabb rendű minőség. A gondolat illetve a szellem azonban teremtő erővel bír, mert magasabb minőséget képvisel. Nem a ház hozza létre a tervet, hanem a terv alapján épül fel a ház. Ugyanígy jött létre a körülöttünk létező valóság. A szellem tehát megtervezte, és megalkotta az Univerzumot működtető törvényeket. A bolygók mozgástörvényeit nem az ember alkotta, mert jóval előbb létezett, mint ahogy az ember. De akkor ki? Netán az anyag találta ki, hogy kisebb tömeg keringjen a nagyobb körül és nem fordítva? Rá lehet persze mindent fogni az információs mezőre. De azt mi hozta létre, és milyen minőséget képvisel? A

kérdéseket válaszok és újabb kérdések követhetik végeláthatatlanul.

Egy dolog bizonyos, a halál pillanatában mindenki hívővé válik. Több alkalommal módomban állt megfigyelni az anyagi világ neves tudósait, amint lélek állapotban döbbenetben álltak saját holttestük mellett. Első reakciónk az volt: ez hihetetlen, a második: de jó, hogy így van! És boldogan, új felismeréssel gyarapodva haladtak tovább a szellemi világ „örök vadászmezői” irányába.

Szerda dél:

Béke a hozzátartozókkal

„Rokonainkat nem magunk választjuk.” „Alma nem esik messze a fájától.” „Nézd meg az anyját, vedd el a lányát.” Hétköznapi szlogenek, közmondások. De vajon igazak-e?

Ha meg szeretnénk békélni hozzátartozóinkkal, először tudatosítani kell magunkban, hogy bizony mi magunk választottuk őket. Lélek állapotban először egy feladat-, kifejlesztendő adottság csomagot választunk a következő életre, ezt a csomagot már korábbi életeink determinálták. Ezt követően vezetőink a szellemi világban megmutatják azokat a családokat - mint lehetőségeket - amelyek a legmegfelelőbb feltételeket tudják biztosítani a feladatcsokor megvalósításához.

Más kérdés, hogy tudatosságunk nyiladozása kezdetén nem igazán ítéljük optimálisnak a készen kapott feltételrendszert, és gyakran lázadunk azon körülmények ellen, amelyeket mi magunk láttunk, és „odaátrol” nézve megoldhatónak véltünk. Nos, éppen ebben a körülményben van elrejtve a feladat. Lélek állapotban jól láthatóak a helyes megoldások, míg a testi önazonosítás szintjén már elmosódnak a kibontakozás irányai. Pontosan azért kell egyre nagyobb tudatosságot kifejlesztenünk, hogy ne legyen különbség helyzetfelismerő-képességünkben amiatt, hogy anyagba zárt feltételek közé kerültünk. Minél inkább a lelki önazonosítás kerül előtérbe spirituális fejlődésünk során, annál inkább körvonalazódnak a kibontakozási és megoldási lehetőségek.

Családunk tagjai, hozzátartozóink egy-egy feladatot jelentenek számunkra, mellék- és főszereplői életünknek, rajtuk tanuljuk a türelmet, toleranciát, elengedést, szeretetet, és mindezek ellenkezőjét, a dühöt, bosszúállást, ragaszkodást, gyűlöletet. Ki állíthatná, hogy az érzéseknek csak a pozitív oldalát kell megismernünk?

Köszönet illeti hozzátartozóinkat, hogy ők viselik el a legtöbbet negatív emócióink kiadásából is. Hiszen tudjuk,

dühünket, haragunkat ritkán van lehetőségünk pl. a munkahelyünkön levezetni, gyakran csak ez jut a családnak, és különösen a minden családban fellelhető „fekete bárány” szerepet vállaló családtagnak, a részeg apának, a depressziós anyának, a csavargó gyereknek, az élősködő anyósnek stb.

Miért és mitől beteg a mai család? Mi az oka annak, hogy mindenkinek akad legalább egy hozzátartozó az életében, akivel nincs kibékülve? Miután nem társadalmi-szociális áttekintést szeretnék adni, csak a spirituális összefüggésekre korlátozom a gondolataimat. Vizsgáljuk meg egyik oldalról azt, mi lenne a család spirituális feladata, másik oldalról pedig, hogy mit tesz e helyett a család. Végül keressünk megoldást az ellentmondásokra.

Feladat

Az anya életet ad egy léleknek, akihez előző életéből le nem zárt karmikus kapcsolat köti, vagy a rezonancia törvény alapján kap egy lelket, akihez előzetes személyes kapcsolat nélkül, spirituális feladat fűzi.

Probléma

A gyerek megszületik, és az anya azt gondolja, ez a gyermek az ÖVÉ!

Megoldás

Tudatosítsuk magunkban, hogy csak a gyermek testének adtunk életet és formát, a lelkéhez semmi közünk, nem mi hoztuk létre, kölcsön kaptuk. Legyünk hálásak a léleknek, hogy megtisztelt bennünket azzal, hogy hozzánk jött és elfogadott.

***Megszültél és tápláltál,
lelkemnek testet te adtál,
mégsem vagyok a gyermeked,
a Mindenség nemzett engemet!***

Feladat

A családnak gondoskodnia kell a gyerekekről, mind anyagi, mind szellemi, mind spirituális téren.

Probléma

Az anyagi gondoskodás elsőbbséget élvez, elveszi az időt és energiát a többi szintektől.

Megoldás

Már kisgyerekkortól spirituális értékrendre neveljük gyermekünket, hogy ne az anyagi javak szükségtelen halmozásában lássa az élet lényegét, tanítsuk meg anyagi szükségleteinek önkéntes korlátozására. E helyett szellemi-spirituális értéket nyújtunk számára.

Feladat

A család elsődleges feladata, hogy a gyermeket a spirituális útjára készítse fel.

Probléma

A szülők azt szeretnék, ha a gyermek a szülők be nem teljesített vágyait valósítaná meg. (Orvos, ügyvéd legyél kisfiam! - Miközben kisfiam költő szeretne lenni!)

Megoldás

A szülőnek tudnia kell, hogy a gyermek elsődleges feladata az önmegvalósítás és nem a szülői akarat követése. Ha a szülő nem tudta önmagát megvalósítani, akkor ne a gyerekén keresztül próbálja ezt elérni, mert a gyerekének **más** dolga van, mint neki volt!

A gyermek szól: - Éhes vagyok! -

Ám éhségét nem csillapítja kenyér.

A gyermek szól: - Szomjas vagyok! -

De szomjúság ellen nem vizet kér.

***Mi a szemet, száját táplálja rég,
most se nem jó, se nem elég.***

- Akkor, mit adjak? -

Nincs válasz, hallgat.

Előkerül az édesség.

Szeméből kihuny a fényesség.

Lelki táplálékot már nem remél,

Megtömi hasát, örül, hogy él!?

Feladat

A legjobb családba is születhet „fekete bárány”, vagy súlyosan beteg, fogyatékos gyermek.

Probléma

A család tehernek éli meg ezt a szituációt. Büntetést látnak benne, magukat hibáztatják, vagy másokat okolnak (pl. orvosokat, saját szüleiket, környezetszennyezést stb.), vagyis változatos módon hárítják a feladatot.

Megoldás

Meglátni a feladatot a szituációban és felhasználni a spirituális fejlődés céljára. A türelem, tolerancia, gondoskodás gyakorlása egy magatehetetlen személyen, egy életen keresztül, komoly spirituális fejlődést eredményezhet, ha azt odaadó szeretettel végzik. Mottó: mindig az a feladatom, amit éppen hoz a sors!

Feladat

A szülőknek azért fontos gyermekeknek életet adni, hogy biztosítsák a lelkeknek fizikai síkon a fejlődés lehetőségét.

Probléma

A szülők azért vállalnak gyermeket, hogy öregségükre legyen, aki majd gondoskodik róluk. Ha ez valamilyen okból nem valósuk meg, akkor csalódottak, frusztráltak, gyermekeiket hibáztatják, és érzelmi zsarolást folytatnak.

Megoldás

Aki családi és társadalmi kötelezettségei befejezése után, vagy már közben, időben elindul a spirituális fejlődés útján, az hosszú, békés, betegségektől mentes öregkort élhet meg, és hosszú ideig nem szorul gyermekei segítségére. Ha még a tudatos halál képességét is elsajátítja, akkor halála sem okoz senkinek szenvedést, még önmagának sem. Ki akadályozza

meg, hogy így tegyen? Csak saját mentális korlátjai! Ha minderre képtelen, fogadja el a kompromisszumos megoldásokat és engedje, hogy legalább gyermekei élvezhessék a saját életüket.

Feladat

A lélek vállalta, hogy az adott családi közegben fogja terveit megvalósítani.

Probléma

A személy akadályként éli meg a családi körülményeket, ezért elmenekül a problémák elől, legtöbbször egy házasságba, amiben ugyanazokkal a problémákkal találkozók.

Megoldás

A vállalt feladatok elől nem lehet elmenekülni, utánunk jönnek. Előbb-utóbb szembe kell nézni velük és megkeresni a megoldást. Vagy az adott közegben kell véghezvinni az önmegvalósítást, vagy elhagyni a közeget, és vissza se nézni. Ha még a mi közegünk, akkor ott a helyünk, ha már nincs közünk hozzá, akkor menni kell, és nincs helye a nosztalgának. Miért maradnál felemás helyzetben? Jó szenvedni? Ha igen, akkor szenvedj!

***Ha elmész is, családod szeresd.
Ne őket, belső törvényed kövesd!
Ha maradsz, a megegyezést keresd,
de önnön törvényed sose feledd!***

Feladat

A lélek próbatétel a szülő (gondozó) számára, megoldandó spirituális feladat hordozója.

Probléma

A gyerek (hozzátartozó) élösködik a gondozón, kihasználja, zsarolja, oly mértékben teszi próbára, hogy a gondozóban

gyűlölet ébred a gyermek (hozzátartozó) iránt, vagy önmagát vádolva depresszióba zuhan.

Megoldás

Bármilyen próbatételt csak saját teherbírásunk határáig vállalhatunk. Tudatosítani kell a gyermekben (hozzátartozóban), hogy hol a határ, s ha ezt a határt átlépi, akkor a róla való gondoskodást **nem** vállaljuk. Ő maga is ezt akarja megtudni, ha eleve tudja hol a határ, nem fog addig elmenni! Rá kell ébreszteni a gyermeket (hozzátartozót), hogy ő maga is felelős a sorsáért és velünk együttműködve kell keresnie a kivezető utat. Ha nem segít, elveszítheti a támogatásunkat.

Feladat

A lelkek egymás iránti vállalása kölcsönös.

Probléma

A gyerek (szülő) „lelép” (nem feltétlenül a spirituális útért) és sorsára hagyja a családot.

Megoldás

Miután a lelkek kölcsönösen vállalták egymást, minden tőlük telhetőt meg kell tenniük azért, hogy egymást az önmegvalósítás útjára segítsék, még akkor is, ha ez csak kismértékben sikerülhet. Egyikük sem szűnhet meg magyarázni a cselekedetei, tervei értelmét és célját, valamint tanítani a spirituálisan alacsonyabb fokon álló hozzátartozókat, hiszen ez is a feladatához tartozik. Ha valaki úgy éli meg a helyzetet, hogy: *ez(ek)* úgy sem ér(nek) fel ahhoz, amit ő csinál, akkor meg sem fogják kísérteni. Ha valaki feltárja cselekedete mozgató rugóit a családjá előtt

lehet, hogy nem fogják megérteni, de ha meg sem próbálja, akkor még a lehetőség is elvész. A családi kommunikációnak úgy kell működniük, mint a mantrának. Addig kell ismételni őket, amíg be nem veszi a tudatalatti!

Egy gyakorlati tanács: mikor hozzátartozód alszik félhangosan, és nagyon kedvesen mondd el neki mi a bajod vele, és mit szeretnél elérni. Alvás közben, lélekállapotban van,

és könnyebben meghallja a kívánságodat, nem beszélve arról, hogy kénytelen végighallgatni.

A szeretetnek megváltó ereje van! Éld át mindazok gyötrelmét, akiket nem szeretnek! Ne mondd azt, hogy ez nem rád tartozik! Akkor kire? Éld át mindazt az igazságtalanságot, ami abból fakad, hogy egyeseket kitüntetsz, másokat mellőzöl! Milyen alapon teszed ezt?

A legtöbb ember fél a szeretetét kimutatni, mert attól tart, ezzel olyan felelősséget vállal másokért, amit nem képes ellátni. Tudd: a szeretet mindenkinek egyformán jár, mint ahogy a nap mindenkire megkülönböztetés nélkül süt; de, ahogy a nap sem ad közvetlenül enni senkinek, te sem vagy köteles gondoskodni minden csavargóról és kóbor ebről. Véd eszedbe, ha gazdag maradsz, mindig képes leszel mások segítségére lenni, de ha mindenedet szétszobod, csak a szegények számát gyarapítod. Ezért ha van miből, adj, ha nincs, adj **csak** szeretetet, mert az, korlátlanul folyik hozzád a kiapadhatatlan az égi tengerekből.

Csütörtök dél:

Béke a lélekkel

Az Egységből kiszakadt ember az öntudatra ébredés első pillanatától kezdve keresi, sőt üldözi a boldogságot, ami kitartóan fut előle. Az anyagba zárt Én számtalan materializálható vágyat fogalmaz meg, és tűz ki célul, majd annak teljesülését kisebb – de általában nagyobb – energia befektetéssel éri csak el. A cél elérését követő boldogságélmény azonban olyan illanó, hogy ha a mai embert megkérdezik mikor volt utoljára boldog, szinte egy pillanatot sem tud felidézni.

A boldogságról faggatva az embereket, kiderül, hogy sem az nem boldog, aki szegény, sem az, aki gazdag, sem a szép, sem a csúnya, mert mindenki elégedetlen a helyzetével, bármilyen jónak is tűnik az egy másik ember szemszögéből nézve. A vágyak és célok vég nélkülisége eleve reménytelenné teszi a boldogság elérését pusztán a vágykielégítéssel.

A legtöbb ember mégis itt, a fizikai síkon akar boldog lenni, és nem nyugtatja meg, ha a vágyairól való lemondásra biztatják, és valamilyen földön túli, transzcendentális szintre helyezett majdani boldogsággal vigasztalják.

A boldogtalanság egyik fő oka, hogy az ember nem gondol saját lelkiségére, csak a testi önazonosításban él. Pedig minden vallás és filozófia közvetít tanításokat a lélek létezéséről és természetéről. Szinte minden vallási rendszer a lelki béke megvalósításában látja a boldogság forrását, és erre helyezi a hangsúlyt, de minden bizonynyal sikertelen az a vallási rendszer, amely nem beszél arról, mi az oka az önmagunkkal való békétlenségnek. Ennek legfőbb oka az önvaló felismerésének hiánya.

Vannak testi, lelki, szellemi-gondolati, sőt spirituális vágyaink, amelyek ellentétben állhatnak a számunkra itt és most választott feladathalmazzal. A élet során

megvalósítandó feladatok a tudatalatti megfelelő szintjén rögzítettek, és a tudatalatti az önvaló felügyelete mellett jelzéseket ad, amelyeket ha nem veszünk figyelembe, akkor „véletlenszerű” események, betegségek fogják életünket más – sokszor az eddigivel ellentétes – irányba fordítani. A sorsfordító élmények nem ritkák manapság, jelezve, hogy korunkban mindenkinek választ kell találnia az élet végső kérdéseire: ki vagyok, miért vagyok itt, mi a dolgom?

A fenti kérdések hatására külső vagy belső úton elinduló ember előbb-utóbb találkozik az önvaló fogalmával, amelynek megpillantása már nem hit, nem egyszerűen tudás, hanem bizonyosság. Ha a vele való kapcsolat állandósul, folyamatos boldogság élményt nyújt az egyén számára. Másfelől az önvaló kapcsolódási pont a Legfelsőbb Létezőhöz, egy szál, ami a magasabb dimenziókba vezet.

Ezt a kapcsolatot megtalálva a lélek megnyugszik. Bármilyen történhet már, az önvaló megvan, senki sem veheti el, és az soha sem fogja elhagyni:

„Ám aki az önvalóban találja meg örömét, akinek emberi élete az önmegvalósítást szolgálja, s aki egyedül az önvalóban érez teljes elégedettséget, annak számára nincsen kötelesség.”
(Bhagavad-gítá, 13.17)

Ez az a pont, amikor megszűnik a bizonytalanság: mit tegyek, mit ne tegyek, mi a jó, mi a rossz. Az egyén megérkezés élményt él meg, s innentől már csak arra kell vigyázni, hogy valahol „útközben” el ne veszítse a kapcsolatot újra megtalált önmagával.

A lelki békén való rendszeres meditáció segít felismerni az önvalót és fenntartani vele a kapcsolatot, hogy soha többé ne tévedjünk el, mert önvalónk úgy függ az Istenhez vezető szálon, mint igazgyöngy a selyemfonálon.

Maszk nélkül

Álmomban a tengerparton álltam a térdig érő vízben. Egy hatalmas szitát tartottam kezemben, ezzel szűrtem a tengerparti homokot sok-sok társammal együtt. Arany szemcséket kerestünk. Egyszer odajött hozzám egy ember, aki idegen volt közöttünk:

- Gyere velem, mutatok neked valamit, ami sokkal értékesebb, mint az arany. Eldobtam a szitámat, és szó nélkül követtem. Hosszú ideig vándoroltunk, ott aludtunk, ahol ért az este, azt ettük, amit találtunk. Út közben vezetőm egyetlen szót sem szólt arról, hová megyünk, és mit keresünk.

Egyszer egy nagyváros határába érkeztünk. Vezetőm így szólt:

- Itt megtalálod, amit keresel. - Ezután magamra hagytott, és azt gondoltam soha többé nem fogom látni.

Céltalanul bolyongtam a városban. Először azt hittem, akit keresek, valami díszes palotában lakik, és bizonyára szívesen fogad majd annyi vándorlás és nélkülözés után. De a cifra palotáknak közelébe sem jutottam, rongyos, mocskos darócruhámat látva elzavartak az őrk. Mégis éreztem, hogy közeledik a találkozás pillanata, készülnöm kell.

Egyik éjszaka levettem **egyetlen** ruhámat, és kimostam egy kútnál. Magam is megmosakodtam, és ruhámat magam mellé terítettem a fűre száradni. Reggel emberek jöttek a kútra vízért. Nézegették agyonviselt öltözőkemet, vajon használható-e még valamire, de mezítelenségemet nem vették észre. Rájöttem, hogy teljesen fölösleges felöltöznöm.

Így sétáltam a városban. Néha találkoztam emberekkel, akik szintén meztelenek voltak. Mi láttuk egymás mezítelenségét, de a többiek nem észlelték a miénket. Akkor rádöbrentem, nincs már mit keresnem. Találkoztam önmagammal. Hazaérkeztem.

Kegyelem

Szemeidre az álmok mély barázdát vonnak,
remeg a lelked, várja a meg-nem-írt holnap...
A szabad szellő hátán
tovalebben a gondod,
sose maradsz árván,
ha a lélek formát bontott.
Elsuhannak a vágyak,
sziklaszilárd a szív,
távoznak az árnyak,
a másvilág sem hív.
Kívül és belül lecsendesült a küzdelem...
A belső harcban megszületett a kegyelem.

Béke a lélekkel

A lelki béke szilárd nyugalom,
nem kérést elutasító unalom;
fegyelem, mely enged, s elfogad,
sosem fél, nem remél, csak ad.

A lelki béke tevékeny erő,
nem eltipró, hanem felemelő;
táplál, éltet, legyőzi a szenvedést,
maga alá gyűri a szenvedélyt.

A lelki béke féltő hatalom,
nem másokat lebíró akarom;
szelíd, finom, végtelenül kegyes,
meghajolva előtte legyőzheted.

A lelki béke feltörő tudás,
befogadás, semmit sem tagadás;
mélység és magasság között feszül,
általa minden összhangba kerül.

A lelki béke értő szeretet,
hatása békíti ki az ellentéteket;
pont, mely körül belső világod forog,
s melyet elérve önvalód láthatod.

Péntek dél:

Béke a testtel

Korunkban sok ember önmagát anyagi testével és annak funkcióival azonosítja. Úgy gondolja, ő azonos testével, amely szép - csúnya, vékony - testes, alacsony - magas, fiatal - öreg, és számos egyéb tulajdonsággal jellemezhető. A testi tulajdonságokra egyesek érdemként tekintenek, és előnyöket kovácsolnak belőlük, míg mások büntetésként élik meg azokat.

Pedig a test nem egyéb, mint a lélek burka, s a feladat, hogy a lélek legtisztább részének, az önvalónak a fényessége ezeken a burkokon keresztül a felszínre törjön, az adott testi-lelki-szellemi tulajdonságok segítségével, vagy épp azokat legyőzve.

Ősidők óta tanítják a különböző Szentírások, hogy lényünk örök része a lélek csak lakozik a testben, és énünk lényegi részét éppúgy ápolnunk, és gondoznunk kell, mint testünket. Egyes vallási rendszerek a lélek gondozására olyan nagy súlyt fektetnek, hogy az már a test elhanyagolásával, aszkézissel jár.

Mint mindenben, itt is a középút megtalálására, a test és lélek közötti egyensúly megteremtésére célszerű törekedni, elfogadva, hogy a test minden igénye jogos, vágyainak elfojtása szükségtelen, sőt korai öregedéshez, idő előtti halálhoz vezethet. Ilyen értelemben a testi vágyak szabályozása a megfelelő mód és eszköz a testi kötöttségektől való megszabadulásra, és a szabályozás mértékét csak az egyén spirituális fejlettsége szabhatja meg.

A legfontosabb testi szükségletek, amelyek erkölcsi kérdéseket vetnek fel, a táplálkozással és a szexualitással függenek össze.

A keleti vallások és filozófiák nem véletlenül javasolják a növényi táplálkozást. Túl azon, hogy ennek ideológiai okai vannak, (ti. erőszakmentességre törekvés) nézzük pusztán a tudományos szempontokat. Tekintsünk egy almát, tároljuk 10-15 fok között egy félszáraz pincében, ilyen körülmények között fél-egy évig is tárolható anélkül, hogy számottevő változást szenvedne. Ugyanakkor meddig tudnánk egy darab húst ugyanilyen körülmények között tárolni? A tudósok azt

mondják a baktériumok az okai mindennek. Nem ez a legmélyebb igazság. A növényi eredetű táplálékot sokkal lassabban hagyja el az életenergia, mint az állati eredetűt. Az állati testet a halált követően három nap alatt elhagyja az életenergia, mikorra az asztalunkra kerül már csak anyag (életenergia nélkül). A növények sem egyformán viselkednek ilyen szempontból. Figyeljük meg, minél erőszak-mentesebben tudunk egy növényt begyűjteni, annál tovább őrzi az életenergiát. Ha egy salátát levágnak a gyökeréről, két-három nap alatt elfonnyad. Ha a burgonyát akkor szedik ki a földből, mikor a szára már kiszáradt, akár egy évig is eltartható. A növényi magvak, amelyeket a növény elpusztítása nélkül lehet begyűjteni (bab, száraz borsó stb.) vagy amelyeket már kiszáradt növényekről takarítanak be (gabonafélék) még sok-sok év elteltével is kicsíráznak. Amíg egy mag képes kicsírázni, addig tartalmaz életenergiát. Ha tehát életenergiában gazdag táplálékot szeretnénk fogyasztani, akkor figyelembe kell vennünk a fenti szempontokat.

A kérdés másik oldala, hogy senki semmilyen eszközzel nem kényszeríthető arra, hogy táplálkozási szokásain változtasson, ez ugyanis sértené a szabad akarat törvényét. Minden léleknek önmagától kell felismernie az élőlények közös eredetét, és azok elpusztításával járó valamennyi karmikus következményt. A lelkek fejlődése nem sürgethető ugyanúgy, ahogy egy csecsemőt sem taníthatunk meg az egyetemi tananyagra. Ennek értelmében mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy a saját helyzetében és körülményei között mit és hogyan képes felvállalni.

A másik sokat vitatott kérdés a szexualitás. A korunkban divatos legliberálisabb spirituális szemléletmód szerint semmilyen testi vágy kielégítése nem tiltott, ha az az egyén spirituális fejlődését elősegíti, és a szeretet, valamint az Atyával való Egység megtapasztalásához közelebb visz. Ez a gondolkodásmód sok mindent megenged a teljes cölibátustól a szexuális szabadossáig, és az egyénre bízta annak eldöntését, hogy őt mi viszi közelebb Istenhez. Vizsgáljuk meg ennek a kérdésnek mindkét vetületét.

Az Istent kereső ember számára a teljes aszkézis minden bizonnyal inkább a kísértéseket erősítené fel korunkban, mivel jelenlegi feladatunk nem az, hogy elvonultan éljünk a világtól. A világtól való elvonulás a legfontosabb feladat megvalósítását akadályozná, ami nem más, mint Isten szeretetének továbbítása az emberekhez. A kísértésekkel szembeni ellenállás pedig fölöslegesen elvonja az egyén energiáit Isten megtapasztalásának különböző formáitól. Az is elgondolkodtató, hogy milyen alapon tagadnánk meg testi-lelki szeretetünket, attól a személytől, akiről kiderül, hogy előző életünkben pl. házastársi kapcsolatban álltunk vele, és a karmikus kapcsolatot nem sikerült lezárni vagy feloldani. Vajon nem lenne-e jobb a kapcsolatot itt és most befejezni, és ezzel a kötődéseket egyszer s mindenkorra elvágni?

Másfelől viszont a szexualitásban való túlzott elmerülés önmagát erősítő folyamattá válhat, amely során az egyén újabb és újabb kapcsolatokba bonyolódik, mindhiába keresve a boldogság kék madarát. Ez már nem szolgálja az egyén spirituális fejlődését, csak tovább gubancolja az amúgy is túl szorosra csomózott karmikus kötelékeket. Továbbá fontos tudatosítanunk azt, hogy az a személy, aki nem győzte le szexuális vágyát, nem léphet be az ideák világába (másik dimenzió), hanem vissza kell térnie a lelkek evilági körforgásába (szamszára). Az ideák világában ugyanis nem szexuális úton, hanem gondolati úton történő teremtetés folyik.

Azok számára, akik jelen életükben még nem tűzhetik ki célként az ideák világába történő belépést, szintén a szexuális önszabályozást javaslom. Ennek lényege: amint megtaláltad a társadat tarts ki mellette jóban-rosszban, és fogadd el, úgy ahogy van, illetve szeretettel irányítsd, hogy tökéletesebbé tudja formálni önmagát, és csak a legvégső esetben élj a válás lehetőségével.

Tudnunk kell, hogy karmikus tanulófolyamataink megvalósításának az a módja, amit a közvetlen fizikai átélés-megélés nyújt (karma-jóga) a jóga létra legalacsonyabb foka, tehát csak azok élnek ezzel a lehetőséggel, akik a magasabb szinteken történő megvalósításra az adott helyzetben nem képesek. Ha egy másik lélek iránt ellenállhatatlannak tűnő

vonzódást érzel, annak okait elemezni kell (szükség esetén kívülálló személy bevonásával), és a megoldást sohasem a testi vágyak gátlástalan kielésében kell keresni.

A mások iránt érzett szeretet – ha valóban ezt tekinti valaki a lényegnek – nem szükségszerűen vezet szexuális kapcsolathoz, s az érzések tisztítására, transzformációjára számos meditációs- és jógatechnika ismert és tanulható meg.

Az első lépés a vágyak és félelmek legyőzésében mindenképpen azok felismerése, a szembenézés és az elfogadás. Csak ez után következhet be a vágyak és félelmek fokozatos elengedése, amely a kötődésmentes „vágytalan” állapothoz vezet. A testünkkel kötött megbékélés tehát az első lépcsőfok spirituális utunkon.

Béke a testtel

Én vagyok a testet öltött gondolat,
az, ki a holt anyagmasszából fogant.
Körbenőttem lelkedet, hogy védjelek,
míg az anyag ösvényein jársz, segítslek.

Szolgád vagyok,
de nem szolgáltam rá, hogy megnyomoríts!
Anyag vagyok,
de nincs rá okod, hogy megvess és eltaszíts!
Híved vagyok,
és a dolgod, hogy taníts és felszabadíts!

Ó, ne hidd,
hogy tested oka a vágyaidnak,
és megghiúsítója az álmaidnak...
Ó ne hidd,
hogy nem létezik test nélküli vágy,
s mindennek oka, hogy lelked anyagba zárt...
A vágy nélküli test állapotát eléred,
ha a vágy nélküli lélek lesz a vezéred.

Ezért ápolj, mintha lennék gyermeked,
a jó szolgát tisztelet illeti meg.
Tégy boldoggá, mint hű szeretőt,
hogy ne kelljen elhagynod idő előtt...

*

Szeretem a testem, amit adtál, ó Uram!
Elfogadom, hogy anyaga korlátozza utam.
Megbecsülöm, mert áldott a Te teremted.
Órzöm, míg élek, és elengedem, ha kéred.

Adj békét Uram a testemmel,
add, hogy boldoggá tegye az élet!
Adj nyugodalmat, ha mennem kell,
add, hogy ismét testet ölteni ne féljek!

Adj békét,
a létben megértést,
a halálban megtérést,
és Fényt, Fényt, Fényt!

Szombat dél:

Béke az Égi Hatalommal

Aki békében él Istennel talán nem is gondol arra, hogy Isten és az emberek közötti Égi Hatalmakkal valaha is gondja akadhat. A hétköznapi embernek nem sok fogalma lehet arról, kik is alkotják az Égi Hatalmakat, tekintve, hogy a hagyományos keresztény felfogás csaknem sikeresen számúzte Isten és az emberek között ható és közvetítő erőket, élükön az Angyalseregekkel. Már gyermekkoromban sem értettem, hogyan végzi Isten ennek a hatalmas Univerzumnak az irányítását egy szál magában, ha nincsenek segítői. Teljesen elképzelhetetlen volt számomra, hogy Isten és közöttük ne legyen számtalan lényiség, aki így vagy úgy hatással lehet életemre.

Később a hindu szent iratokat tanulmányozva feltárult ez a világ, és többé-kevésbé helyére kerültek mindazok a személyek és erők, amelyek részt vesznek az Univerzum irányításában, illetve működésének befolyásolásában. Eltekintve attól, hogy a különböző vallások más-más névvel illetik őket, a tevékenységi kör alapján meg lehet találni a párhuzamokat. Álljon itt egy személyes élmény annak megtapasztalásáról, hogyan léptek be az életembe az Égi hatalmak bizonyos erői, és hogyan befolyásolták sorsomat.

Éppen hazafelé tartottam, amikor hirtelen jövő kora nyári zivatar kerekedett. Közel, s távol egyetlen ember sem járt az úton, mert vagy nem volt dolga, vagy jobbnak látta védett helyre húzódni. Szokásomhoz híven most sem zavartattam magam az időjárás viszontagságai miatt, és neki vágtam utamnak. Menet közben a fejem felett nyílhatótt meg az ég, mert egy helyi felhőszakadásba kerültem. Pillanatok alatt elöntötte az utcát a víz. A fél lábszárig érő, iszapos esőle sebesen hömpölygött lefelé a síkos úton. A

hatalmas villámlásokat azonnali mennydörgés követte. Már esélyem sem volt behúzódnivalahová, ezért felfogva parány

mivoltomat a természeti erőkhöz képest, a megfelelő mudrával, és imával kérlelni kezdtem az Égi Hatalmakat, hogy kíméljék meg esendő életemet, mivel itt Isten szolgálattevője *megyen*.

Válaszul közvetlen közelemben csapott le a villám, egetverő csattanás kíséretében. – ***Nem azért küldtünk a Földre, hogy játszadozzál!*** – Tudatosodott bennem a hirtelen kerekedett vihar jelentése. Ezt követően a jéghideg eső langyosra változott, és simogatóan csiklandozta arcomat, lábaimat kellemesen melengették a mocsos kis utcai tócsák, a villámlás és a dörgés lassan távolodni kezdett. Távozóban még felcikázott egy fényes villám, kicsit engedékenyebb dörgés kíséretében, majd fokozatosan elcsöndesedett a vihar.

Mikor hazaérkeztem a házban tökéletes sötétség fogadott. A zivatar – távozóban, még egy utolsó villámcsapással a házunkba – jelezte, hogy komolyan gondolta a figyelmeztetést. Szerencsére a ház elektromos vezetékhálóját megmentette egy fí-relé, ami rövidzárlat idején áramtalanít, ezért csak a ház külső vezetékeiből égett szét egy kb. tíz cm-es drótdarab.

Aki járatos az analógiás gondolkodásban könnyen párhuzamot talál egy ház elektromos vezetékhálójával és a test energetikai rendszere között. Később az életemet mentette meg egy tudatalattiba beépített „fí-relé”, így nem győztem köszönetet mondani az Égi köröknek, akik ilyen különleges módját választották a figyelmeztetésnek.

Hálám és alázatomból álljon itt egy vers, ami ennek az élménynek a nyomán született.

Alázat

Mint üres papírlapra rótt sorok,
Vésődnek belénk az emlényomok.
Hullanak egymásra, mint esőcseppek,
Jót, rosszat, múltat, jelent betemetnek.
Mint idő múlásával a megfakult képek,
homályba borulnak a rátarti évek.

Langyos esővíz öntözi vállam,
villámok cikáznak, ahol megálltam.
A létezés gyönyöre hatja át lelkem,
tűz és víz elegye keveredik bennem.
Kegyelemtől átitatva száll sóhajom.
Eső mosta lábam adta alázatom.

Meditáció a Természetszellemekkel

A továbbiakban az Égi Hatalmak közül a négy őselemet irányító Természetszellemeket emelem ki, mivel Ők nélkülözhetetlen szerepet játszanak az anyagi világ irányításában. Tiszteletem és alázatom jeléül minden ember nevében Őket köszöntöm az alábbi versekkel.

Meditáció a Föld szellemével

Enyhén rázkódik, vonaglik a Föld,
mélységéből a nyers őserő kitört...

Amint óriásra nőtt száját kitátja,
nem tudni lenyeli, vagy kihányja...

Értsd, ez csak öntisztító kúra,
azért teszi, hogy még bírja újra.

Mint kohóban, ha megolvad a vas,
s tetején lebeg a könnyebb salak,
úgy úszik a kéreg a forró magon,
az életet hordozza a hűlő talajon.
E vékony köpeny alkotja léttered,
használad, de még nem ismered.

A kéreg a kihűléstől óvja a magot,
átölelve testével az izzó anyagot.
A belső hőtől egy réteg megtörik,
teljes erővel egymásnak ütközik...
A rengés, a vulkán pusztít, temet.
Egyensúlyt a Föld ezáltal terem.

A mag adja az éltető, lágy meleget,
a testeket megtartó vonzó tömeget,
sugárzása von köréd védő erőteret,
mely táplál és óv, sosem árt neked.
Melegsége nélkül a kozmikus hideg
az élőket halottá dermeszti meg.

A kéreg gyűrődései a kopár sziklák,
Tűzhányók tárják fel a mélység titkát.
A szikla felszíne letörve megkopott,
Rücskeibe a szél, víz üledéket hozott.
Az évmilliók alatt elbomló sok tetem
az üledékkel vegyülve jó talajt terem.

A temetőben friss sírhant szaga leng,
belenézve látom, mi történik odalent.
A sötétség és a csend ringatva átölel,
foszló testem egyesül az anyafölddel.
Sem fájdalom, se kín; rajtam osztozik
az egysejtű, a pondró, ha táplálkozik.

Eggyé válva a Földdel, érzem kínjait:
beépítve felszínét lezártad pólusait.
Az életenergia cseréjét akadályozod,
ha körülveszi testét az elektroszmog.
Ha a mágnesháló körben tönkremegy,
az életet a Földön már nem védi meg.

Hogyan jöjj rá, hova építheted házad?
Szenvedve tanít majd erre az alázat.
Ki az áramlatban él, érzi, mit tehet,
de csak magad látod, ha egód vezet.
Földanyád már oly sokat szenvedett,
bánja, hogy megszült, mint gyermeket.

A súlyos katasztrófák csak tünetek,
nem gyógyítják már a lázas beteget.
Kínja gyarapszik, sorvad bajiban,
vagy lesöpri azt, ki dúskál javaiban.
Válassz! Ha önzőn megölöd éltetőd,
a sivár földgolyó élve lesz temetőd.

Ajándékba kaptad Tőle az életet,
köszönet illetné, amiért felnevelt.
Halálod után is Ő adja lakhelyed;
táplál, frissít, megtart és eltemet.
Ha eltávozik lelked, akkor éled csak át:
e megvetett sárgolyó a szerető Anyád!

Meditáció a Víz szellemével

Molekulám vibrációi áthatnak minden élet,
felismerhetsz engem, mint alkotód, teremtd.

Sejtjeid, szöveteid szomját kedvvel oltom,
testnedveid sós oldatát áramlásban tartom.
Fehérjeid lágy fonalai bennem gomolyognak,
egymás köré csavarodva, összegombolyodnak.
génjeid spirál karjai becsukódnak, nyílnak,
a belső rendezettség révén új életre hívnak.
Lehülő ölemből kilépve talált új utat
a sejtekké kocsonyásodott őstudat.

Körforgásban vagyok az Ég és Föld között,
mint a föld porából feltámadó égbe költözött.
Közvetítem a Föld sóhaját, mint felszálló pára,
az Ég haragját harsogom, mint zápor zuhogása.
Te csermely csendes csordogálását álmodod,
de képzeleted felnagyít, s vad folyóvá változok.
Forrásként az élet vizével kínálom testedet,
de a bűsz zuhatag, hajóstól, örökre eltemet.
Alázattal szolgállok, ha szeretve kérsz,
de könnyörtelen vagyok, ha nem kímélsz.

Olyan leszek, mint a forma, amibe kiöntenek,
de nincs oly erő, mely szorításának engedek!
Sziklába utat vájok, kőfalba barlangot harapok,
tükörsimára csiszolom a legkeményebb anyagot.
Magam adom földjeidnek, hogy ne szomjazzanak,
Táplálékul nyújtom neked, mit éltetek, a halakat.
Ha nem adsz teret, elmosom házad, mindened.
Hogy merészelsz gátjaiddal korlátozni engemet?
Ha utamba állsz, kockára életed teszed,
engedj folyni, békében akarok élni veled!

Óceánok langyos áramlása melengeti partjaid,
lakhatóvá teszem ezzel falvaidd, vagy városaidd.
Jéggé dermedek, ha kell, a hideg sarki teleken
a víz szintjét csökkentve a lakott partvidékeken.
Ha melegíted a levegőt, könnyen elolvadhatok,
üvegházként borítod rám a vastag szén-dioxidot.
Ezt szeretnéd? A szolgád vagyok, én engedek.
Legyen meg az akaratod, hogy felismerd tettetted!
Elrontani mindent? Elég egy gondolat!
Újjá teremtheted léted tízmillió év alatt!

Egykor életet hordoztam, tisztán mint a fény,
most szennyvizet, melyben meghal minden lény.
Hiába tisztítasz, mit kinyersz belőlem, csak anyag,
a gyilkos gondolat rezgése bennem megmarad.
Ezt folyatod csapodból, ezzel itatod át ételed,
én hordozom csupán, magad kevered mérgeidet.
Velem pusztulsz, ha pusztításod nem fékezed!
Nem ellenségként, barátként nyújtok neked kezét.
Bölcsőd voltam, mikor életed keletkezett.
Tudd, és érezd, ÉN EGY VAGYOK VELED!

Meditáció a Tűz szellemével

A lángok fakó csöndben nyaldossák a fát;
tüzes torkukban újabb falat lényegül át...
Ellobban a tűz-tánc, hunyorgón néz a parázs,
a perzselő hamuban néhány gyér villanás...

Pattan a szikra, száll... Hátára kapja a szellő.
Felizzik a száraz avar, lángba borul az erdő.
Tűz-sárkányok nyújtózkodnak szájukat kitátva,
lángcsóvákat eregetnek a megbolydult világba.

Tűz, tűz, tűz...
Süvít és tombol,
sarcol és rombol...
tovaszalad a talajon
a fékezhetetlen hatalom...
Fullasztó a hőség és a füst,
sistereg, fortzog a pokoli üst.

Tűz, tűz, tűz...
Úzi a szenvedélye és a vágya,
csillapíthatatlan az étvágya.
Mögötte üszkös romok meredeznek,
esélyt sem ad a kegyelemnek...
Nevet és kacag: - Enyém a világ! -
Az akadályokon harsogva kel át.

*„Tűz, tűz, tűz...
Süvit és tombol,
sarcol és rombol...
tovaszalad a talajon
a fékezhetetlen hatalom...
Fullasztó a hőség és a füst,
sistereg, fortzog a pokoli üst.”*

Tűz, tűz, tűz...
Nincs ellenfele,
a víz nem bír vele,
a szél a fegyvere,
a föld sincs ellene...
Ám feltámasztja az ellenerő tüzét,
az csillapítja le féktelen dühét.

A tűz némán szendereg,
pislákoló fénye megremeg...

Micsoda erő és hatalom,
szolgává szegődik, ha hagyom.
Mégis játszva legyőzi a mindenséget,
nem ismer barátot, sem ellenséget.

Urának csak az mondhatja magát,
ki legyőzi magában a magányt;
ki belső tüzét gyújtva oltja el,
láng-lelkű szavát csendben oldja fel.

Fényét sötétség be nem takarja,
mégsem látható, ha nem akarja;
Senkinek nem ura, sem szolgája,
ám a mindenség visel gondot rája.

Meditáció a Levegő szellemével

Az első lélegzet vagyok,
mellyel az életet magadhoz veszed.

Az utolsó lehelet vagyok,
mellyel tested végleg elengeded.
Levegőég, mely alkotja közeged,
minden létezővel közös légtered.

Madarak repülve szelik át az eget,
a levegőt lágyan lovagolva meg.
Számodra lehetőség a gondolat,
mely felemel és szárnyakat ad...

Hangok vibrációját hordozom...
Fák halk sóhaját füledbe suttogom...
Hallgasd, hogy lélegzik az Egész!
Egyszerre mozdul a Föld, a Víz, az Ég!

Kócos szellő vagyok.
Elviszem néked a mezők színes illatát.
Tébolyult orkán vagyok.
Rád zúdítom az Ég s Föld haragját.
Észrevétlenül átölellek,
láthatatlanul közvetítem a csendet.

*„Kócos szellő vagyok.
Elviszem néked a mezők színes illatát.”*

Gondolatok szállnak lélektől lélekig...
Befogadóra várnak sokszor évekig.
Tudd, mikor magadba levegőt fogadsz,
milyen minőségű az, mint gondolat?

Környezeted szavaiddal is szennyezed.
Szellő hátán messzire juthat üzeneted...
Ki felveszi, lehet, belőled táplálkozik,
és cselekszik mielőtt gondolkodik.

Szavaid drágakövekké csiszolhatod,
gondolataid imákká formálhatod...
Ha a levegőbe köpsz, újra felveszed,
hisz', te vagy hozzá a legközelebb!

A Föld felett Isten szava leng...
Tőle kaptad az első lehetetét.
Csak egy szó hagyhatná el ajkadat,
köszönet és hála, hogy Ő van s Te vagy!

Vasárnap dél:

Béke a Földi Hatalommal

Életünk fontos részét képezi a kibékülés a földi hatalommal. A földi hatalmat a világi felső- és középvezetők jelentik számunkra, legyenek azok akár a politikai, gazdasági, tudományos, vagy művészeti-művelődési szférában. Az egyházi vezetők szintén a földi hatalomhoz sorolhatók - annak ellenére, hogy ők az Égi Hatalmat képviselik - mivel nem azonosak vele, elkülönültek az Égi Hatalomtól. Ez az elkülönültség számos ponton tetten érhető. Valójában - ideális esetben - sem a világi, sem az egyházi vezetésnek nem kellene elkülönülten működnie az Égi Hatalomtól, világunkban azonban ezzel kell számolni.

Vegyük sorra, melyek azok a legfontosabb feladatok, problémák, amelyek által ehhez az elkülönültséghez jutottunk, s melyek azok a megoldások, amelyek az elkülönültség csökkentéséhez vezethetnének el bennünket. Miért nem vagyunk kibékülve a Földi hatalommal?

Mottó: „Adjátok meg azért ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.”

(Máté ev. 22.21)

Felvetődő kérdéseinkre a válaszokat Lao-ce: Tao Te King című műve alapján keressük (*Rhasoda May fordítása alapján*).

Feladat:

A világi hatalom képviselőinek feladata az anyagi világ működőképességének fenntartása.

Probléma:

A világi hatalom képviselői számára saját önös érdekeik megvalósítása előbbre való.

***„Ha az udvart betölti a „rend” és a pompa,
a szántóföldet előnti a gaz és a dudva...
A nép magtárai üresen állnak,
a vezetők ékes kezmékekben járnak...
Éles kardjaik villognak a fényben,
ételben, italban dúskálnak kevélyen...
Vagyonukkal hivalkodnak,
rablás útján gyarapodnak...
Így jutnak az élre...
Ez nem az Ég Törvénye!”***

Megoldás:

A vezetettek szemszögéből:

Tisztában kell lennünk azzal, hogy mindenki számára olyan vezető jár, amilyet érdemel. Vezetőink esendő emberi lelkek, akiket megszedíthet a hatalom, pozíció, nyereségvágy. Mindig gondoljunk arra, hogyan viselkednénk mi az ő helyükben. Vajon képesek lennénk-e kiállni a próbatételeket. Ha azt hisszük igen, akkor minden bizonnyal lehetőségünk lesz (vagy volt) valamely életben vezetővé válni. De mivel nem volt még kor a (történelmi idők óta) amikor az emberek elégedettek lettek volna a vezetéssel, ugyanígy a mi időnkben sem voltak elégedettek, vagyis mi sem álltuk ki a próbatételeket. Akkor minek alapján kritizálunk bárkit is. Tudomásul kell vennünk, hogy most nem rajtunk van a sor, más is szeretné kipróbálni önmagát, mint vezető. Csak rajtunk áll, hogy mi is vezető szerephez jussunk - ha vágyunk erre – most, vagy egy következő életben, és akkor majd bizonyíthatunk... De mit is, és kinek? Azt, hogy valamit jobban tudunk, mint a többiek, okosabbak, rátermettebbek vagyunk, mint azok, akik éppen most tanulják. Nos, aki valóban okosabb és rátermettebb, az a háttérből tudja segíteni a jelenlegi vezetőt.

A vezetők szemszögéből:

A buddhista bölcsek mondása:

„...Önmagunknak okozott gond megfelelő szellemi képességek hiányában vezető szerepre vállalkozni...”

Aki vezetést vállal, legyen tisztában önmagával, s ha kiderül, hogy nincs birtokában a megfelelő képességeknek, vonja le a következtetést, és önként távozzon. Ellenkező esetben úgy is leváltják, vagy folyamatos bizonyításra kényszerül. Gondoljunk csak korunk agyonhajszolt menedzsereire, akik folyton rohannak maguk után, mígnem egyszer utoléri őket egy infarktus. A visszahatás törvénye (közismert nevén karmatörvény) mindenkire érvényes, ha valaki törvénytelen úton jut hatalomhoz, vagyonhoz, stb. elveszíti azt! Ezek olyan örök törvények, ami alól senki sem vonhatja ki magát.

***„Az ég örök, a föld maradandó...
egyik sem önmagának él,
így létük sem mulandó.
Épp így a bölcs:
szerepe háttér, így kerül előre,
megőrzi énjét, magával nem törődve.
Mert, úgy igaz:
ki egyéni érdektől mentesült,
annak valódi útja beteljesült.”***

Feladat:

A világi vezetőknek fel kell ismerniük, hogy a különböző világi célok, milyen alá- és fölérendeltségi viszonyban állnak egymással és hogyan lehet ezeket összehangolni.

Probléma:

A vezető nem látja a fontossági sorrendet, illetve nem tudja összehangolni a különböző célokat.

***„Aki önmagában tökéletesíti a taot,
annak az Erény az igazságot adja.
Aki családjában tökéletesíti a taot,
az Erényből a bőséget fogadja.***

***Aki falujában tökéletesíti a taot,
az Erény által kimagaslik,
Aki az országban tökéletesíti a taot
az Erény útján meggazdagszik.
Aki az ég alattiban a taot hirdeti,
az egyetemes Erényt elérheti.
Így magunkban felismerjük önmagunkat,
a családban felismerjük családjunkat,
a faluban felismerjük falunkat,
az országban felismerjük országunkat,
az ég alattiban felismerjük a világot...
Hogy honnan ismerem én a valóságot?
Megtaláltam önmagamban a világot!”***

Megoldás:

A vezetettek szemszögéből:

Különösen nagy a felelősségük azoknak a személyeknek, akik a vezetettek szószólói hivatottak lenni (újságírók, médiák képviselői, tanárok, értelmiségiek, képviselők). Az ő feladatuk felhívni a vezetőket és a vezetettek figyelmét, ha nem a megfelelő cél felé halad a vezetés. Számukra, ha vállalt feladatukat nem megfelelően teljesítik szintén érvényes a visszahatás törvénye.

A vezetők szemszögéből:

A fontossági sorrend:

- az egész emberiség célja,
- egyes népek, nemzetek célja,
- egyes népcsoportok, rétegek célja,
- egyes emberek célja,
- a vezetők saját célja.

A vezetőnek tudatosítania kell magában, hogy csak akkor éri el élete valódi célját, ha a vezetésként az emberiségnek tett szolgálatként fogja fel. Minden más esetben rövidtávon lehet, hogy előbbre jut, de eredménye nem lesz tartós, s egy következő életben saját magán, vezetettként tapasztalja meg azokat a hibákat, amelyeket korábban vezetőként másokon elkövetett.

***„...Aki az ég alattiban dolgoztat,
az mindenért küzdelmet folytat;
pedig az ég alatti elnyerése szolgálat.”***

Feladat:

Minden világi célt, alá kell rendelni az emberiség végső, transzcendentális céljának (ezek különböző megfogalmazásban: a tökéletesség elérése; visszatérés az Egységhez, Istenhez; kilépés a létkörforgásból; a durva anyagi dimenzióból a finom anyagi dimenzióba, végső soron a transzcendentális dimenzióba való átjutás).

Probléma:

A vezető nem látja a végső célt, vagy nem tanúsít érdeklődést iránta.

***„Az Egységet megtartva meghasonlás sosem ébred,
belső békéjét így őrizheti meg a lélek.”***

Megoldás:

Vezetőknek és vezetetteknek egyaránt:

Tudatosítsuk magunkban és másokban: ez a durva anyagi világ, amelyben jelenleg élünk, nem volt mindig és létezése nem szükségszerű. Az emberi vágyak hívták életre. Hiba volna azt hinni, hogy ha a durva anyagi világ megszűnik, akkor minden megsemmisül és nem lesz „élet”. A jelenlegi világ a lehető legkéényelmetlenebb és legkevésbé élvezetes formája az életnek. Miért ragaszkodunk hozzá? Tudatlanságból, mert nem látunk mást, és azt hisszük csak ez létezik. Isten országát, a tökéletesség birodalmaként képzelhetjük el, ahová jelenleg nem tud (és nem is akar) mindenki eljutni. De addig a dimenzióig számos köztes dimenzió létezik, amely lehetővé teszi az élőlények számára a tökéletesebbé válást. Aki azt hiszi, hogy csak ebben a durva anyagi formában lehet fejlődni, NAGYON TÉVED! Más kérdés, hogy az élőlények azon része számára, amelyek képtelen más formában fejlődni, biztosítani kell a durva anyagi létezését. Aki

ezt nem tudja elfogadni, csak a saját dolgát nehezíti meg, mert neki kell a durva anyagi világ betegségeitől, katasztrófáitól, háborúitól, halálfélelmektől szenvedni. Aki szeret szenvedni, annak megadatik rá a lehetőség. Ez a világ egy olyan „börtön”, amelynek a kulcsa *belül* található. Vannak, akik azon fáradoznak, hogy a „börtönt” lakhatóvá tegyék (pl. a világi hatalom képviselői), vannak, akik arra hivatottak, hogy a „rabokat” kivezessék a nyitott ajtón (lelki tanítómesterek), vannak, akiknek letelt az idő, és távozhatnak. Mindenki számára biztosítani kell, hogy végezni tudja a dolgát!

***„Aki kiváló, a taoról hallván,
teljes odaadással belső megvalósításra törekszik.
Aki átlagos, a taoról hallván,
küzdelseibe merülve, külső tettekkel igyekszik.
A semmirekellő, a taoról hallván,
jót nevet, majd saját ostobaságával cselekszik...
Ha nem így tenne,
a tao nem a Világosság útja lenne.”***

Feladat:

A vezető számára feladat a szolgálat és az alázat megtanulása.

Probléma:

A vezető azt hiszi, hogy a többiek az ő szolgái és alázattal tartoznak neki.

***„A drágakő csillogása, káprázat,
egyszerű kőnek lenni szolgálat...”***

Megoldás:

A vezetettek szemszögéből:

A vezetettek szolgálattal és alázattal tartoznak, mert a felettesük világi hatalmánál fogva fölöttük helyezkedik el. Ha ellenállnak, csak a saját helyzetükön rontanak.

A vezetők szemszögéből:

A vezetőknek szolgálatot és alázatot kell tanúsítani a vezetettekkel szemben, hogy tanítsa őket. A vezetettek honnan tudnák, hogy mi a szolgálat és az alázat, ha a vezető nem mutatja meg? Tudd, azt kapod vissza, amit kisugárasz!

***„...Ezért a bölcs ember úgy kormányoz,
hogy a nem-cselekvés által szabályoz.
Ha ő magában nyugalmat teremtett,
a nép magától lesz fegyelmezett.
Ha ő törvényekkel nem fontoskodik,
a nép magától gazdagodik.
Ha ő a vágytalanság útján halad,
a nép természetes állapotban marad.”***

Feladat:

A vezető a vezetetteken tanulja az egyetemes szeretet gyakorlását, és a minden létezővel egyformán bánás képességét.

Probléma:

A vezető nem szereti a vezetetteket. Különbözőképpen bánik velük, kivételeket tesz, megkülönböztet.

***„...Ezért bízd az ég alattit arra, ki a legelőkelőbb:
saját énje egy az ég alattival, semmi sincs előbb.
Ezért hagyd az ég alattit arra, ki legjobban szeret:
saját énje az ég alattival egy, kisebb nem lehet.”***

Megoldás:

A vezetettek szemszögéből:

Bármilyen bánásmódban részesülsz, viseld el alázattal, mert ez számodra visszahatás, korábbi hibáid és tévedéseid eredménye.

A vezetők szemszögéből:

A valódi vezető minden létezővel egyformán bánik, ezért minden létező (növény, állat, ember, szellem, angyal stb.) szeretni fogja és támogatja. Aki megkülönböztet, az két részre

osztja a világot: egyik csoportot szereti, és jól bánik velük, másikat nem szereti és mellőzi. Ezáltal eleve csökken a támogatóinak a száma. A minden létezővel egyformán bánás, nem enged meg sem pozitív, sem negatív diszkriminációt! A negatív diszkrimináció azért helytelen, mert minden létező egyaránt Isten teremtménye. A pozitív diszkriminációnak meg semmi értelme, mert a kiemelt réteg elkényelmesedéséhez, eltunyulásához, végső soron lecsúszásához vezet. (Ki jár el helyesen, aki gyermeke helyett megoldja a házi feladatot, vagy aki ráviszi gyermekét a lecke megtanulására?) Ez a helyzet a kedvezményezettekkel. Az átmeneti jólét gyorsan rosszra fordul, mert a következő vezető másokat fog kiemelni.

***„...A bölcs nem törődik a saját szívével,
a többi ember szívével lát és érzékel.
Én a jókkal, s a gonoszokkal is jól bánok,
ezáltal nyerem el a valódi jóságot.
Egyaránt hiszek a megbízhatónak, s a hazugnak,
bizalmat adni nekem, ezáltal tudnak.”***

Feladat:

A vezetőnek teret kell biztosítania ahhoz, hogy minden nézet kifejtésre kerülhessen, minden szereplő betölthesse a feladatát, minden élőlény táplálékhoz jusson, és előbbre kerüljön a lelki önmegvalósításban.

Probléma:

A vezető tudását, képességeit, erejét meghaladó feladatra vállalkozik és feladja, vagy meg sem próbálja a helyes vezetés irányelveit fenntartani.

***„Az ég törvénye egy mérleghez hasonlítható:
ha egyik karja lenn, a másik fenn található.
Am az égi törvény elvezet a kiegyenlítéshez,
így a sokból elvesz és tesz a kevéshez.
Általa veszít a gazdag a feleslegéből,
s szabadul a szegény a nincstelenségtől.
De az emberek törvénye ezzel ellentétesen hat,
a szegénytől követel, s a gazdagnak ad.***

***Így a kiegyenlítődés megvalósulása kétes,
mert ki gazdag, lemondásra nem képes.
Ki tudja önként felajánlani feleslegét?
Aki magától követi az ég örök törvényét.”***

Megoldás:

Vezetőknek és vezetetteknek egyaránt:

A vezető és a vezetett egyaránt áldozat. Egyetlen vezető sem tudja önmagában megváltani a világot, bármilyen képességekkel rendelkeznek, ha a közeg, amelyben működik nem alkalmas az egyébként abszolút előremutató célok és irányelvek befogadására. Ezért vezető és vezetett csak arra törekedhet, hogy a tőle telhető mértékben mindent megtegyen a kitűzött célok megvalósítása érdekében. Ha ennyit elér, akkor legalább nyugodt lelkiismerettel távozik a vezetésből (majd idővel az élők sorából), kiállta a próbát, számára egy életszakasz lezárult. Ez akkor is így van, ha a kitűzött célt nem érte el. Nem az eredmény, hanem az eredmény elérése érdekében folytatott külső és belső küzdelem a mérvadó, mert egyedül ez vezet el a fejlődéshez. Lehet, a külső célt valaki más éri majd el, a mi küzdelmeinkre alapozva, de senki nem veheti el tőlünk, azt a belső eredményt, ami az önmagunkkal folytatott küzdelemben született:

***„...Erős, ki harcban legyőz mást,
hatalmas, ki lebírja önmagát.”***

Feladat:

Annak belátása, hogy a Legfelsőbb Létező, s az Ő törvényeinek betartása nélkül semmi sem sikerülhet.

Probléma:

Az emberek régóta próbálják Istent száműzni a világból, és kihagyni, mint szükségtelen tényezőt.

***„Kinek az ország kormányzása
s az ég szolgálata a sorsa,
annak az erény felhalmozása
idejekorán, a legfontosabb dolga.***

***A felhalmozott erény legyőzhetetlen,
a legyőzhetetlen határa ismeretlen.
Ezzel az ország birtokban tartható.
Ha a kormányzó jin anyát követi,
minden cselekedete maradandó,
így országát biztos alapra fekteti,
s mély gyökere az örökké létező tao.”***

Megoldás:

Vezetőknek és vezetetteknek egyaránt:

Megoldás annak belátása, hogy Isten kihagyása meddő próbálkozás. Gyakran hallom öntelt és tudatlan lelkektől: „Jöjjön ide Isten, álljon elé, és bizonyítsa be, hogy létezik!” Erre csak egy válasz lehetséges: Isten sokszor eljött, elénk állt és bizonyította, hogy létezik. Újra és újra tanítókat küld, akik folyamatosan „csodákat” tesznek, hogy bizonyítsák, az anyagon túl létezik a transzcendentális VALÓSÁG.

***„...A tao mindig győz, pedig sohasem harcol,
nem szól egy szót sem, mégis igazat válaszol,
nem hív senkit, mindenki magától jön el,
ő irányít, noha csend a hangja távol s közel.”***

Mégis újratermelődnek azok, akik nem hisznek, és ez egy véget nem érő folyamat, mint ahogy a gyermek sem hisz szülei megtapasztalásainak, amíg maga nem szerez tapasztalatokat. Így a gyermek lélek szintjén álló embertársaink sem fognak hinni a tanítóknak, amíg saját keserű tapasztalataik árán nem jutnak saját tudás birtokába. Sem sajnálat, sem szájalom, sem megvetés nem segít ezen a bajon, csak a szeretet, türelem és a megértés.

Ha csak egyetlen életet látsz, és abban akarsz mindent elérni, ami a boldogsághoz szükséges, eleve kudarcra vagy ítélve. Ha megtanulsz több életben gondolkodni, már nem is lesz olyan fontos az előmenetel, az anyagi boldogulás, a hatalom, siker, mert megérted, mindez mulandó és időleges.

Istentől követeled, álljon elé, hogy higgyél? Íme előtted áll. Nem látod? Egy másik ember formájában állt elé.

Hiszen ez nem Isten - mondanád. Miért? Mit vártál? Csodát? A csoda minden nap megtörténik: minden reggel fölébreds, majd minden este elalszol; a nap minden reggel fölkel és minden este lenyugszik... A tudomány felszínes magyarázatai nem adnak választ a végső MIÉRT-re!

Törekedj az élet végső célját kutatni és felismerni, hogy az életedet meghatározó és behatároló események mögötti folyamatok megismerése által valóban világpolgárrá válhass, a szó nem evilági, hanem transzcendentális értelmében!

***„...A bölcsnek nem kell tenni-venni,
csak az emberekért lenni,
mindent az embereknek adni,
s a többi az égre hagyni.”***

Úton Isten felé

Ez a fejezet arról szól, hogyan készüljünk az Istennel való találkozásra, milyen kérdéseket kell tisztáznunk önmagunkban ahhoz, hogy egyáltalán esélyünk legyen? Ki és mi Isten? Tudjuk-e egyáltalán kit keresünk, vagy kivel kommunikálunk meditációink során?

Isten és ember között millió lényiség van, ezek egy csoportját angyaloknak nevezzük. Ők segíteni tudnak nekünk eligazodni az útvesztőben, Isten végtelen dimenziójú teremtett világában. Sokan felkészületlenül, képzettség nélkül vágnak neki ennek az útnak. Ez a fejezet támpontot, iránymutatást nyújt mind a kezdőknek, mind a haladóknak.

A Főnixmadár dala

*Madár vagyok. Szél szárnyán repülő főnixmadár.
Tudom, vijjogó sirálynak néztek, nem zavar már.
Ha néha leszálok közétek újra, vérző sebeket kapok.
A közönyösséggel, durvasággal a lelkembe martatok.*

*Sebeimtől haldokolva vergődöm lenn elhagyottan.
Ki arra jár, csak legyint: - Ugyan, egy madár sír ottan.
Ha visszatér, már nem talál, halhatatlan a lelkem...
Gyötrő kintől fuldokolva, ám ismét újjászülettem!*

*Ha látod felrepülni, úgy érzed, nem jó vissza soha...
Ints búcsút! Hiába kiáltasz utána, az Ég az otthona.*

Úton Isten felé

Zűrzavaros világunkban sokféle utat járva próbálkozunk azzal, hogy megtaláljuk a belső boldogságot és az önmegvalósítást. Egyre inkább érzékeljük, hogy nemcsak az anyagi világ van körülöttünk, hanem létezik és megtapasztalható egy transzcendentális és a fizikai érzékeken túli világ, amely még a mi világunknál is sokkal bonyolultabb felépítésű. Egyre több ember számára nyílik ki ez az egyszerűen csak szellemi világnak nevezett szféra, és sokan örülnek, hogy „már ott tartanak”, hogy érzékelnek belőle valamit. Örömkben nem biztos, hogy észre veszik ennek a szférának az összetettségét és veszélyeit, pedig később, további tapasztalásokat gyűjtve, kezdeti örömiük ürmre változhat. Az alábbi néhány gondolat az útkeresőknek szolgál úttravalóul és figyelmeztetésül.

- 1.) A szellemi világ szintekre bontható, és ezek a szintek nem különülnek el élesen egymástól, vagyis átjárhatók.
- 2.) A szellemi világ lényiségei alapvetően két csoportra oszthatók:

- a) Isten teljes részei; vagyis a teljességben élő, nem elkülönült lények, (ilyen viszonyban van a Nap a sugaraival), ők Isten kiterjedései;

- b) Isten elkülönült szerves részei; (az első csoportba nem tartozó összes többi élőlény), ők Isten szervei vagy sejtjei, de önmagukat elkülönültnek élik meg.

- 3.) Az elkülönült szerves részek többé-kevésbé az anyag hatása alatt álló lények, ők további két csoportra oszthatók:

- a) Isten szolgálatában állók (meghódolt lelkek, akik önként feladták a szabad akaratot);

b) Isten akarata ellen fellázadt lények (ők élve a szabad akarattal, bizonyos függetlenséget élvezve tevékenykednek).

4.) Ha egy szellemlény többet tud, mint mi, vagy hatalommal rendelkezik stb., abból még nem következik, hogy Isten szolgálattevője.

5.) Ha egy szellemlény felajánlja nekünk a segítségét, abból még nem következik, hogy teljesíti az ígérését, és arra sincs garancia, hogy Istenhez vezet el bennünket. A szellemi világ lényei a mi vágyaink alapján fognak felénk közeledni, ha tudásra vágyunk, tudást ígérnek, ha pénzre vágyunk, pénzt ígérnek, ha hírnévre vágyunk, hírnevet ígérnek az együttműködés fejében. Attól, hogy beteljesült a vágyunk még nem biztos, hogy a jóga létra csúcsán állunk.

6.) A szellemi világ legkülönbözőbb lényeit hívhatjuk segítségül a hétköznapi problémáink megoldásához, de ha olyan lényt vonzunk magunkhoz, aki Istentől elkülönült, vagy nem Isten szolgálattevője, akkor nem várhatjuk el tőle, hogy Istenhez vezessen bennünket, hiszen ő magát sem tudja visszavezetni.

7.) Amíg nem vagyunk képesek eligazodni a szellemi világban, addig tartsuk magunkat távol tőle, vagy keressünk hiteles mestert.

8.) Még hiteles mestert találni sem könnyű, nem még megfelelő szellemi segítőt!

Mégis, mit tegyünk, ha úgymond, a szellemi világ bejött az ajtónkon?

1.) Erősítsük magunkban Isten iránti elkötelezettségünket, akkor bízhatunk benne, hogy olyan lényeket vonzunk magunkhoz, akiknek a visszavezetés a feladatuk.

2.) Vegyük igénybe az angyalok segítségét, olyan személyektől tanulva, akikről hisszük, hogy Isten szolgálattevői.

3.) Meditáció által erősítsük kapcsolatunkat a bennünk élő lélekszikkáival (Atma), mert ő összekapcsol bennünket a

Legfelsőbbel és belülről felismerve őt a szívünkön keresztül kapunk irányítást.

Miről ismerjük fel, hogy Isten felé vezető, úton járunk?

- 1.) Nő bennünk az Istenhit és az elkötelezettség.
- 2.) Más emberekben is felfedezzük a lélekszikrát, és képesek leszünk szeretni olyan személyeket, akiktől korábban elfordultunk.
- 3.) Csökkennek a félelmeink és aggodalmaink, mert növekszik az Istenbizalom.
- 4.) Keressük és vágyjuk olyan személyek társaságát, akik Istenről beszélnek vagy Isten szolgálatában állnak.
- 5.) Örömet és boldogságot érzünk, ha Istenről hallunk vagy olvasunk.
- 6.) Szívünkben érezzük az Isten iránti szeretetet.
- 7.) Transzcendentális boldogság élményt tapasztalunk meg, ha a szívünkben élő lélekszakra megnyilvánul.

Minden keresőnek jó utazást és szerencsés megérkezést kívánok!

Szellemjárás

*Szellem idézi a holtat,
némán igézi a holdat...
Az éj tovatűnő leple alatt
suhanva lépi át a falat...
De ne félj! Angyal őrzi az álmod.
Kóbor kísértet haza távozz!
Kel fel a nap már, hajnal dereng,
Harmatos ágon madár mereng.*

Az alkotás misztériuma

Attól a pillanattól kezdve, hogy megszületünk, alkotni kezdünk, először szótagokat, szavakat, mozdulatokat, később épületet, festményt, szobrot, könyvet vagy zenét. Ám bármi is legyen alkotásunk eredménye, homokvár, vagy palota, ugyanazok a törvényszerűségek jellemzik magát az alkotási folyamatot. Amikor alkotunk, önmagunk isteniségét, saját teremtképességünket szeretnénk megtapasztalni. Az alkotási folyamat megértése, az abban való részvétel, közelebb vihet bennünket ahhoz, hogy megismerjük önmagunkat, megértsünk másokat, és harmóniába kerüljünk a Nagy Egésszel.

Első kérdésként az vetődhet fel bennünk, miért is akarunk alkotni? A kérdésre különböző válaszok adhatók. Alkothatunk önmagunk vagy mások szükségletének kielégítésére, hogy legyen hol laknunk, legyen mivel táplálkoznunk. Alkothatunk szórakozásból, önmagunk örömeire - mint mikor a gyermek homokvárat épít - de tehetjük ugyanezt pénzért, hírnévért, dicsőségért. Alkothatunk azért, hogy önmagunkat kifejezzük és megmutassuk a világnak, vagy azért, hogy másoknak szolgálatára legyünk. S végül alkothatunk azért, hogy átessünk egy tisztulási folyamaton, amely által Istenhez akarunk közelebb kerülni, hogy Őt szolgáljuk, az Ő akarata szerint, az Ő örömeire.

Mindenkinek önmagát kell elhelyeznie ebben a rendszerben és szembenéznie azzal, hogy milyen céllal hoz létre alkotást és az a cél őt kielégíti-e? Főleg minősíteni ezeket az alkotási folyamatokat, mert mindegyikre szükség van. Azonban minden alkotónak fontos tudnia, hogy milyen ponton áll, mert csak a helyzetének pontos ismeretében tud tovább lépni, és ennek tudatában ítélheti meg helyesen alkotása értékét.

Következő kérdésünk az lehetne: hogyan alkotunk? Honnan vesszük hozzá a tudást?

Tudáshoz alapvetően háromféle úton juthatunk:

1) Tanulunk iskolában, tanároktól, könyvekből, az így megszerzett ismeretanyagot szintetizáljuk, szelektáljuk, tovább fejlesztjük, és ennek eredményeképpen létrehozunk valamit, amit saját, "önálló" alkotásnak tekintünk. A tudományban még ehhez a folyamathoz hozzákapcsolódik a kutatás, kísérletezés, amely által az anyagi világról szerezhethetünk "reprodukálhatónak" minősített eredményeket.

Ezt az alkotási folyamatot a továbbiakban "felszálló" folyamatnak nevezzük, mivel tudásunk lentről, az ember felől, indul, és bővülésével a világról szerzett ismereteink növekednek, elméleteink a szűkebbtől a tágabb felé terjednek, jó esetben az embertől kifelé, illetve felfelé, Isten felé haladnak. A legtöbb korunkbeli alkotás ezzel a módszerrel jön létre, és eredménye a körülöttünk megtapasztalható világ valamennyi eszközével, tárgyával, ismeretanyagával.

2) Az alkotás másik módja során a saját, belső tudást használjuk fel. De mi is ez a belső tudás? Honnan ered? Ha elfogadjuk, hogy már a jelenlegit megelőzően is voltak életeink, akkor a korábban megszerzett tapasztalatokra, ismeretekre támaszkodhatunk. Ha nem fogadjuk ezt el, akkor még mindig mondhatjuk, hogy a kollektív tudat (vagy még mélyebb réteg, a kollektív tudattalan) az a forrás, ahonnan ismereteink származnak, amelyeket úgymond mi "hozunk fel" az emberiség számára.

Akik nem elégszenek meg azzal, hogy a mások által létrehozott munkákból "összeollózzanak" valamit, azoknak mindenképpen legalább ezt a szintet kell megcélózniuk. Sok művész és tudós öntudatlanul vagy többé-kevésbé tudatosan próbálkozik ezzel az alkotási folyamattal és az alkotás extázisában néha talán sikerül is megérinteniük a hallhatatlanságot és örök kulturális értéket létrehozniuk.

Ez a folyamat azért tehető tudatossá, hogy az ember megtanul meditatív állapotban alkotni, és tudatosan bolyongani saját tudatalattijában, felhozni onnan a szükséges ismereteket, ezt követően pedig még mélyebbre hatolva elérheti a kollektív tudatot vagy tudattalant, ami valamennyi ember összes eddigi ismeretének tárháza. Akár saját tudatalattinkat használjuk, akár a kollektív tudathoz nyúlunk információért, mindenképpen számolni kell azzal, hogy a felszínre kerülő információk egy része hamis. A felszínre hozott ismereteknek ugyanis át kell haladniuk az ego még meg nem tisztult rétegein és eközben saját érzésekkel, gondolatokkal "szennyeződhetnek".

Sokan a kollektív tudatot az egyes szentírások által emlegetett Akasha krónikával azonosítják, örülve, hogy végre valami "materiális" magyarázatot találtak arra, ami alapvetően, jellegéből adódóan transzcendentális. Sajnos tévednek. A kollektív tudat még nem az Akasha krónika. Isten bölcsőbb annál, minthogy boldog-boldogtalannak bepillantást engedjen az isteni emlékezettárba. A kollektív tudat a tárháza minden olyan ismeretnek, amit a jelenleg fennálló univerzum keletkezése óta az ember létrehozott, kimondott és gondolt. Természetesen az egyéni gondolatok és szavak elmosódnak és a lenyomat annál erősebb minél több ember hitt, gondolt, vagy jelentett ki valamit.

Vegyünk egy példát. Ha talállok 100 ezer embert, akit rá tudok venni arra, hogy most egyszerre, egy időben azt gondolja és kijelentse, hogy az ég nem kék, hanem piros, akkor ennek lenyomata marad a kollektív tudatban. Ha jön valaki, mondjuk 1000 év múlva és ebben az emlékezettárban kutat, arra a következtetésre fog jutni, hogy mondjuk 2008 februárjában az ég színe pirosra változott. Ezt követően pedig felállít egy elméletet, hogy ennek a rendkívüli, és csodás eseménynek a saját filozófiája szerint értelmezést adjon. Hát ez a nagy átverés! Isten ilyenkor jól szórakozik.

A másik nehézsége a kollektív tudatban való keresgélésnek, hogy összekeveredik a mások által gondolt

valóság azzal, amit a kutató a valóságról igaznak vél. Ez azért történik, mert a saját gondolat, ami megjelenik a tudatban nem, illetve nehezen különíthető el a kollektív tudatban jelen levő gondolatoktól. Ebben az esetben a szemlélő pontosan azt látja igaznak, és azt vizsgálja, amit valójában ő hozott létre! Hát nem csodálatos? Ezek után nyilvánvaló, hogy meg lesz győződve saját igazáról!

A második alkotási folyamat a bemutatására álljon itt egy vers:

A Szellem (22 atlantiszi beavatási út)

**Szellemem korlátjait legyőzve lebegve száll...
Határtalan a tér, végtelen az idő, mely reá vár.
Addig tágul és árad szét,
míg egy új dimenzióba lép.**

Ez a versszak a fent említett dimenzió átlépést mutatja be véges anyagi tér-időből a kollektív tudat tér és idő nélküli dimenziójába.

**Itt látható, amit szellem valaha alkotott,
a létező s a soha meg nem valósult dolog.
Mindez mágnesként vonz és taszít,
egyszerre kápráztat és tébolyít.**

Ebben a dimenzióban minden gondolat hologramszerű látványa figyelhető meg, ha az elég mély lenyomatot hagyott.

**Mégsem zárhatom el szellemem előle,
ha megőrülök is, részesednem kell belőle.
Hófedte hegy-orom moha ágyán
a végtelenség nyugalma száll rám.**

Igen nehéz a tájékozódás, kell keresni egy kiindulási pontot, ahonnan független szemlélőként nézelődhetünk, hogy ne befolyásoljuk a látottakat.

**Magasság és mélység lassan már nem vakít,
a szellemi tekintet vagy kicsinyít, vagy nagyít.
Az átfoghatatlant részekre osztja,
a beláthatatlant szintekre bontja.**

Ha ez megvan, akkor, egy többdimenziós hálót teszünk a látnivalóra, ami szinteket és részeket eredményez, de ezek valójában nem különülnek el, csak a megértés szempontjából van rájuk szükség. Ezek után már szintenként nézelődhetünk.

**Az atom lényegét kutatva látvány: az üres mély,
gubancos csomókká sűrűsödött egykor az erőtér.
De kereshetem akár a csillagok titkát,
nem találom ott sem az univerzum nyitját.**

Az atomok világában, egyre kisebb léptéket alkalmazva a végén "üresség" marad. A csillagok világában egyre nagyobb léptéket alkalmazva, minden parányivá zsugorodik és eltűnik.

**Tekintetem hiába vetem e parányi sejt elődre,
rejtély, hogy bölény vagy egér lesz belőle.
Elmélyedve benne, amint működik,
kérdés csak az marad, mitől létezik?**

A sejt belsejében, minden örvénylik és mozog, látszólag irányítatlanul.

**Látom, hogyan fogan meg egy gondolat mag:
szavakká csírázik, merészen tetteket hajt.
Az agy mélységében haladva
talány marad a gondolat atyja.**

Az agyban megszülető gondolat megmutatkozik, de az elindítója ismeretlen marad.

**A szellem világában a formák képlékenyek,
gondolat-alakzatok halnak és születnek.
Osztódnak és újra egyesülnek,
harcolnak, egymásba merülnek.**

Elhagyva a durva anyagi világot, finom-anyagi szinten már csak képlékeny alakzatok játéka figyelhető meg.

**Nagy hófehér őscsepp sötét tekintettel
világos szemű, éjszínű párját falja fel,
de mivel kiegyenlített a küzdelem
végtelenségig harcol a két elem.**

**Valami összeköti őket, de mégis hajtja, úzi
talán nem is akarják egymást igazán legyűrni.
Így teszik egymást teljessé,
utolsó lehetetlenség a szeretetét.**

Még tovább mélyítve a meditációt már csak a jin és jang energiapár forgó kavalkádja látható, ami mozgásban tartja az egész univerzumot. Ha a mozgató rugót keressük, a kétféle energia azért üldözi egymást, mert féktelen vágy hajtja őket az egyesülésre, amikor ez az egyesülés létrejön, az egész anyagi univerzum megsemmisül, mert megszűnik a dualitás, de ez nem tart örökké, mert ebből az egyesülésből ismételt újjászületés és kiáradás veszi kezdetét.

3) A harmadik alkotási mód az un. „leszálló” folyamatban történik. Ekkor a tudást isteni kinyilatkoztatás formájában kapja meg a kiválasztott. Számos utalást találunk erre a keresztény bibliában, és más vallások szentírásaiban is. Ki hozhat létre ilyen transzcendentális alkotást? Az, aki teljesen tiszta (értsd önös érdektől mentes!!!) és aki odaadó, elkötelezett szolgálattevője Istennek. További, az alkotóval szemben támasztott feltétel a hitelesség és az alázat. Az az alkotó, aki transzcendentális tudás birtokába kerül, egész életét alárendeli annak, amit hirdet. Tekintsünk néhány példát a zsidó-keresztény bibliából!

(Mózes II. könyve 19. rész)

" 9. És monda az Úr Mózesnek: Ímé én hozzád megyek a felhő homályában, hogy hallja a nép mikor beszélek veled és higjenek néked mindörökké. "

(Máté ev. 17. rész)

" 5. Mikor ő még beszélt vala, ímé fényes felhő borítá be őket; és ímé szózat lón a felhőből mondván: Ez amaz az én szerelmetes Fiam akiben én gyönyörködöm; őt hallgassátok. "

(János apostol mennyei jelenésekről való könyve)

" 10. Lélekben valék ott az Úrnak napján és hallék hátam megett nagy szót, mint egy trombitáét, 11. Amely azt mondja vala: Én vagyok az Alfa és az Omega, az Első és az Utolsó; és amit látsz írd meg könyvben, és küldd el a hét gyülekezetnek."

Nincs ez másképpen a védikus szentírásokban sem:

(Srímad Bhágavatam 1. ének 7. fejezet)

"3. Ezen a helyen, bogyót termő fák övezte asramjában ült le meditálni Sríla Vjászádeva, miután vizet érintve megtisztult.

4. Így rögzítette elméjét, tökéletesen összekapcsolva azt az odaadó szolgálattal, a materializmus leghalványabb árnyalata nélkül, majd megpillantotta az Istenség Legfelsőbb Személyiségét külső energiájával együtt, amely teljes ellenőrzése alatt állott.

8. A nagy bölcs Vjászádeva, miután összeállította és átdolgozta a Srímad-Bhágavatamot, megtanította fiának, Sri Sukadéva Gosváminak, aki ekkor már az önmegvalósítás útját járta. "

(Caitanya Caritamrita, Madhya, 19. fejezet)

120. Sríla Rúpa Gosvámi, ... nagyon hűségesen követte az Úr által hirdetett elveket, és képes volt arra, hogy helyesen magyarázza el az Úr Krisna kedvteléseit. Sri Caitanya Mahaprabhu a kegyével áldotta meg Sríla Rúpa Gosvámit, hogy Sríla Rúpa Gosvámi transzcendentális művek megírásával szolgálhassa Őt."

A napjainkban oly gyakori, médiumi úton született, alkotások a fenti értelemben nem tekinthetők a „leszálló” folyamat részének. A „leszálló” folyamat tisztán, mint Istentől kapott kinyilatkoztatás valósul meg, és ezek az alkotások szentírásoknak minősülnek.

Korunkban túlságosan elszaporodtak az önjelölt médiumok. Lépten-nyomon hallja az ember: X-nek ez diktálja az írásait, Y-nak az. Ami feltűnő a dologban, hogy ezek az írások rövidesen best-sellerek lesznek, mert megnyugtatók az embereket: ugyan, ne aggódj, semmit se kell tenned, mert tökéletes vagy, hiszen Isten nem alkotott tökéletlent; semmit se kell másként csinálnod, mert úgyis Istenhez jutsz. Mindeközben a szerzőknek fogalmuk sincs, ki és milyen céllal diktálja az írásaikat. Sejtelmük sem lehet arról, hogy Isten és ember között millió lényiség található, akik a legkülönbözőbb okból, saját érdekeiknek megfelelően, de főleg az önös emberi vágykielégítés által motiváltan befolyásolni próbálják a mi kis anyagi világunkat. Lehet, hogy okosabbnak és nagyobb tudásúnak tűnnek, mint a szerzők, akik először talán csodálkozva konstatálják: lám ez a tudás nem származhat belőlem, ez csak „fentről” jöhet, majd örülnek, hogy médium lettek és jól megszedik magukat! De mi a „fenn”? És ha a fenn összekeveredik a lennel?

Mint gyakorló szerző, aki ismeri (és tanulja) a három alkotási folyamat leglényegesebb jellemzőit, hadd adjak néhány tanácsot alkotó embertársaimnak:

1) Légy tisztában vele, hogy nem vagy isteni inkarnáció és Isten nem rajtad keresztül nyilvánítja ki akaratát, ezt megtette már korábban a megfelelő tanítókon keresztül. Először ismerd meg a kinyilvánított szentírásokat, mielőtt azt hiszed, hogy újat tudsz mondani.

2) Ismerd meg először a "felszálló" alkotási folyamatot, különben nem lesz viszonyítási alapod, és nem tudod kontrollálni az információkat, amelyeket kapsz.

3) Amíg a saját tudatalattidat sem tártad fel, ne kísérletezz a kollektív tudatból való információszerzéssel! Bizonyos joga folyamatok által a tudatalatti megtisztítható és ekkor hozzáférsz előző életek megszerzett tudásához. Lehet, hogy ez még nem a végső igazság, de legalább tudod, hogy a TIED!

4) Légy tisztában saját képességeid korlátjaival, mind az anyagi, mind a szellemi világot illetően.

5) Amíg nem tudod biztosan, ki a segítőd, addig ne fogadd el a segítségét. Az anyagi világban sem működsz együtt azzal, akit nem ismersz, miért gondolod, hogy a szellemi világban más törvényszerűségek érvényesek?

6) Gondold végig, érdemes-e médiumi úton alkotnod? Ha valaki rajtad keresztül diktál, elősegíti-e ezzel a fejlődésedet? Nem járnál-e jobban, ha kevesebbet markolnál? Lehet, hogy nem lennél híres általa, de legalább megküzdeneél azért, amit létrehozol, és ez a küzdelem maga után vonná a tisztulást és a spirituális fejlődést.

7) Tudnod kell, képes vagy-e hitelesen képviselni, azt, amit alkottál? Ha nem aszerint élsz, amit hirdetsz, azt jelenti, hogy nem tisztultál meg általa. Hogyan várhatod el akkor másoktól, hogy a te művedtől megtisztuljanak?

8) Légy tisztában azzal, milyen motivációid vannak az alkotásra! Ha nem vagy még tiszta és elkötelezett, akkor

alkotásod sem lesz tiszta és elkötelezett. Gondold meg érdemes-e akkor létrehozni és közzétenni? Alkothatsz akkor is, ha nem teljesítesz minden feltételt a transzcendentális alkotás létrehozásához, de akkor ne hirdesd, hogy alkotásod "leszálló" folyamatban keletkezett!!!

A fenti tanácsok nemcsak az alkotók számára megszívlelendők. A fogyasztók - az alkotások "élvezői" - szintén végig gondolhatják, vajon muszáj-e nekik azt a táplálékot fogyasztani, ami másból "kijött"? Persze tudjuk, minden táplálék fogyasztható. Jó példa erre az ürüleken lakmározó férgek esete. Ha a kedves olvasó már ad magára annyira, hogy nem szeretné, ha férgeknek néznék, akkor inkább tovább gondolkodjon, mint azonnal vásároljon.

Korunkban iszonyatos mennyiségű fölösleges információ zúdul ránk ellenőrizetlenül. A tudat szűri, de a tudatalatti befogadja ezeket. Gyűlik a szemét, de a nagytakarítás elmarad. A végén már azt sem tudod ki vagy. Robottá leszel, fogyasztó gépezetté, és ha használhatatlanná váltál, ledarálnak, összepréselnek, és kidobnak a szemétdombra. Elfekvőben végzed, vagy mesterségesen, gépekkel tartják fenn szerveid működését, ami csak arra jó, hogy a "civilizált", álhumanista társadalom megnyugtassa lelkiismeretét: ő mindent megtett.

De hol marad a lelkiismeretük azoknak, akiknek a feladatuk, hogy szellemi táplálékkal lássanak el bennünket?

A szabad akarat, mint illúzió

Naponta halljuk egymástól, vagy mondjuk egymásnak: Hagyj békén, én azt csinálom, amit akarok... Ha hívók vagyunk, akkor még arra is hivatkozhatunk, hogy Isten szabad akaratot adott. Szabadon tévedhetünk, vagy hibázhatunk, megtagadhatjuk az engedelmességet egymásnak, feletteseinknek, Istennek és így tovább. Érdemes körüljárunk egyszer a kérdést valóban szabadok vagyunk-e, azok a sokat magasztalt szabadságjogok, amelyeket kivívtunk mennyit érnek, hogyan tudunk élni velük?

Nézzük először a testi szabadságot! Azt tesszük-e a testünkkel, amit akarunk? Látszólag igen, de közelebbről megvizsgálva a kérdést nemcsak erkölcsi, szociális, társadalmi normák kötnek gúzsba bennünket, hanem saját biológiai és fizikai szükségleteink is. Tekintsünk néhány példát: a társadalmi elvárásoknak megfelelően kell öltözködnünk, de ha ezeket elvetjük, a hideg és a meleg akkor is korlátot szab; azt eszünk, amit akarunk, de ha az éhezés és a szomjúság gyötör, akkor akár ölni is képesek vagyunk egy falat kenyérért; szabadon döntünk testünk sorsa felől, de nem áll módunkban befolyásolni a halált, ami egyszer eljön és akkor testünk mindenképpen az enyészeté lesz.

De hátha jobban állunk az érzelmi szabadsággal! Én szeretném megválasztani, kit szeretek! Azzal akarok élni, akit választottam! Szabadon akarok szeretni! Lehetne tovább sorolni a hangzatos szlogeneket. A valóságban azonban: előző életeink le nem zárt karmikus kapcsolatai határozzák meg azt, kit szeretünk jobban vagy kevésbé. Szinte tehetetlenül állunk, mikor egy ilyen kapcsolat „bejön a képbe”. Megjelenik valaki, aki elviselhetetlen a számunkra, és nem tudjuk miért, vagy éppen ellenkezőleg,

megismerkedünk a nagy Ő-vel és félredobunk érte mindent, amit addig felépítettünk. És ha a nagy Ő elhagy bennünket,

vagy viszonzatlan marad a szerelmünk, tehetetlenül vergődünk az érzelmi kötődésektől, képtelenek vagyunk elengedni a kapcsolatot, és tovább lépni. Ismerős helyzet ez akár a partnerkapcsolatokból, akár a szülő-gyermek viszonyból.

De hátha a szellemi szabadság... Az már csak működik! Alkotói szabadság... Azt hozok létre, amit akarok! Kivéve, ha a társadalomnak nem tetszik, nem ad rá pénzt, lehetőséget, mozgásteret. Szólásszabadság... Szabadon nyilváníthatok véleményt! Törvényben deklarált jogom van erre, de van-e aki meghallgat, vagy felfigyel rám? Ha alaposabban megvizsgáljuk, a szólásszabadság még családi szinten is alig működik. Nem hallgatjuk meg a gyereket, a házastársunkat, az anyósunkat, pedig ugyebár a szólásszabadsághoz nekik is joguk van. Nincs ez jobban munkahelyi és ösztársadalmi szinten sem. Ó, igen, a kocsmban talán megvalósítható. Ott valóban mindenki azt mond, amit akar, míg a tulaj ki nem dobja!

Na de a gondolati szabadság... Hát ez már igazán megvan! Mégiscsak azt gondolok, amit akarok, senki sem befolyásolhatja a gondolkodásmódomat! Hát persze - gondolja az ember naivan - ki is lenne képes erre? Vegyük először a szülőket. Születésünk első percétől mossák az agyunkat. Azután jön az iskola, a munkahely, minderre még rátesznek a médiák, a könyvek... Lehet, hogy tudatosan ellenállunk ezeknek a hatásoknak, de a tudatalattink mindent rögzít, és öntudatlanul befolyásol bennünket mindaz, amit láttunk, hallottunk, tapasztaltunk. Ezekhez még hozzáadódnak az előző életeink élményei, amelyekről a legtöbb esetben halvány sejtelmünk sem lehet. Gondolkodásunk a legtöbb esetben sztereotípiákon alapuló és sematikus. Még ha elvetjük is szüleink gondolkodásmódját, és viselkedésmintáit, ösztönösen azt ismétljük, és bármennyire szeretnénk, nem tudunk belőle kitörni.

Mi akkor a megoldás? Mit tegyünk, ha nem akarjuk előre programozott robotokként leélni az életünket? Először is tárjuk fel, mi az oka a helyzetünknek. A védikus bölcsélet alapján

szabadságunk hiánya abból fakad, hogy kötőerők láncolnak bennünket az anyagi világhoz.

Az első kötőerő a tudatlanság. Itt most nem a világi tudományokban való jártasságot kell mérlegre tennünk! Egy Nobel-díjas is lehet teljesen tudatlan arról, hogy mi az emberi élet célja és értelme. **A tudás annak a tudását jelenti, hogy Istentől eredő örök életű, elpusztíthatatlan lelkek vagyunk és életünk egyetlen értelme, hogy felismerjük eredeti azonosságunkat, önmagunkat, mint Isten részét, valamint azt, hogy Vele és minden létezővel - mint egy a hatalmas organizmussal - egységben kell élnünk és cselekednünk mindenkor és minden körülmények között.**

A második kötőerő a szenvedély. A lelket a szenvedély, azért köti a fizikai testhez, mert élvezni akar. Élni akarja az evést, ivást, szexualitást, de élvezet az is, ha irányítani akar, le akarja igázni a természeti erőket, egyszóval Istent játszik. Az élvezetekről való lemondás megszünteti a szenvedély kötőerejének hatását, de ez a lemondás sohasem érhető el erőszakkal. Hiába mondasz le valamiről, ha vágysz rá! A teljesen vágymentes állapot sohasem érhető el. A vágyaidtól vezetetten vagy szenvedő szerelmes, dühös, vagy irigy. A vágy alakítja ki a félelmeket is. A valóságban csak a vágyak egyre magasabb szintre helyezése valósítható meg, az anyagi vágyak érzelmi, szellemi természetű vágyakra cserélése, ezeknek pedig spirituális vágyakra történő transzformálása. Ez azonban még mindig nem jelenti a vágymentes állapot elérését, ezért

kötődést eredményez számunkra az élvezethez, vagy annak tárgyához. **A spirituális vágyak elengedése csak az Isten iránti őszinte, odaadó szolgálat felvállalásával lehetséges.** Ekkor az „engedd el, s megkapod” elv értelmében valóban teljesülhet, amire vágyunk, ha arra a szolgálatunkhoz valóban szükségünk van, s ami a vágytól motiváltan korábban nem teljesülhetett. Elég csak annyit mondanunk: **nem kérek többet Istentől, mint ami nekem rendeltetett, cserébe viszont felvállalok mindent, ami itt és most ebben az**

életben a dolgom. Ebben az esetben mindent megkapunk, ami a lelki életben való fejlődésedhez szükséges, csak hinnünk kell, hogy Ő gondoskodik rólunk, mert a gyermekei vagyunk és miért ne tenné, hiszen Ő mindennek a tulajdonosa.

A harmadik kötőerő a jóság. Első pillanatra talán meglepő, hogy a jóságot is a kötőerők közé sorolják. A „jó” emberek azok, akik mindig, mindenkivel jót akarnak tenni. Állatmenhelyeket létesítenek, ételt osztanak, betegeket gyógyítanak, egyszóval jobbat akarják tenni a világot. Miért baj ez? – kérdezhetjük az illúziótól motiváltan. Nem baj, de tudnunk kell, hogy a világot nem lehet megváltani, a dualitást nem lehet megszüntetni, a rosszat nem lehet eltörölni, mert mindez Isten akaratából, az Isten előtt meg nem hódolt lelkek fejlődése érdekében van így. A mindenkinek minden áron való jót akarás csak származékos erőlködést eredményez, ami által csak az energia és a pénz folyik szét, látszattervekenység, ami legfeljebb a lelkiismeret megnyugtatóására szolgál. A valódi jó szándék inkább egy aktív készenléti állapotot jelent. Segíteni, ha igénylik, ha kapaszkodnak belénk. Valójában a jóságot, mint kötőerőt nem tudjuk mellőzni, amíg itt tevékenykedünk az anyagi síkon. Tudnunk kell azonban, hogy a valódi jó cselekedet az anyagi világhoz kötött élőlények megváltása, vagyis **ráébredésük az emberi élet végső céljára, hogy Isten-tudatban éljenek és cselekedjenek, kivezetésük az anyagi világból, vissza az őseredeti forráshoz, Istenhez.** Ez jelenti a valódi segítségnyújtást, mert amíg az anyaghoz kötött állapotban vannak, addig mindig szenvedni fognak.

Ezeztől a kötőerőktől mindenki szenved, a gazdag, a szegény, a szép, a rút, az okos és az ostoba. A gazdag fél, hogy elveszíti a vagyonát, a szép a szépségét, az okos, hogy jönnek még okosabbak. Akik pedig nincsenek különleges adottságok birtokában, szenvednek ezek hiányától és irigylük a többieket. Pedig senki sincs közöttünk irigylésre méltó helyzetben. Ha képesek vagyunk ezt felismerni, most már megvizsgálhatjuk a kérdést, hogyan emelkedhetünk ezen kötőerők fölé?

A különböző idealista filozófiák és vallási rendszerek számos megoldást kínálnak erre. Szabadon kereshetünk közöttük, kiválasztva a számunkra legtesthezállobbat. Ezek közül emelek ki most néhányat:

- rendszeres imádkozás, történjék ez bármely vallási rendszer szerint, akár Isten neveinek éneklésével, akár a Személyén történő meditációval, vagy a Hozzá szóló imákkal,

- a szentírások rendszeres olvasása, mert ezek olyan tanulságos élethelyzeteket tárnak elénk, amelyek megértése rálátást eredményez a megoldandó problémánkra, és tisztító hatásuk van,

- hiteles lelki tanítómester keresése és elfogadása, mert Isten gondoskodik arról, hogy minden rendszernek meglegyenek a HITELES tanítói,

- rendszeres meditáció a szellemi vezetővel (őrangyallal), mert az angyalokat Isten rendelte mellénk, hogy segítsenek Óhozzá visszatálcálni; a velük való meditáció önmagában is tisztító hatású és ennek során tanácsokat kaphatunk egy-egy problémás élethelyzet megoldására,

- rendszeres meditáció a belső vezetővel (tökéletes szellem, Atma, felsőlélek), a vele való kapcsolat által biztosak lehetünk benne, hogy mindig a számunkra megvalósítható leghelyesebb irányba leszünk vezetve.

Csak a kötőerőktől mentes ember mondhatja el magáról, hogy elérte az emberi szabadság legmagasabb szintjét (a lelki szabadságot). Ő az önmegvalósított személy, aki már nem akar mást, csak Isten akarata szerint tevékenykedni. Számára a jó és a rossz különbsége eltűnik. Részt vesz ugyan az anyagi világ tevékenységeiben, de azok nincsenek rá hatással. Tisztában van azzal, hogy ez a világ csak egy tükröződése a valóságnak (mint ahogy a part menti fa képe tükröződik a vízben) amit egy kollektív illúzió tart életben, és amelyre azért van szükség, hogy a fejletlen lelkek önmagukat függetlennek

képzelve korlátozott élvezetet merítsenek belőle. Az önmegvalósított személy számára nem fontos már ez az élvezet, mégis a többiek iránti szeretettől motiváltan részt vesz benne. Számára azonban a valódi élvezetet Isten szolgálata, Isten kedvteléseiben való részvétel jelenti. A valódi örömforrás számára, hogy minden pillanatban átéli Isten jelenlétét önmagában. Úgy látja a körülötte zajló eseményeket - azok belső összefüggéseivel, és mozgató rugóival - mint egy színházi előadást, de mindig készen áll belépni a színpadra, ha hívják, és ott Isten akarata szerint - önmagát az emberi jó és rossz minősítésektől függetlenül - jár el. Szabadsága azáltal teljeseedik ki, és válik végül Isten-emberré, és ezáltal valódi szolgálattévővé, hogy Isten akaratában feloldódva cselekszik tudva, hogy csak egyedül Isten (a legfelsőbb Személy) a minden tudással, hatalommal, dicsőséggel, gazdagsággal és szépséggel teljes. Az Isten-ember léthez vezető út mindenki számára nyitott, és csak tőlünk függ, hogy rálépünk-e az útra vagy sem. Szabadságunkban áll nem rálépni erre az ösvényre, de akkor tudnunk kell, hogy mindig szenvedni fogunk a természet kötőerőitől, mert szabadságunk korlátjai mi magunk vagyunk.

Hit, vallás, felekezet és tudás

Sokszor tapasztaltam embertársaimmal folytatott beszélgetéseim során, hogy egymás megértésének hiánya mögött egyfajta kommunikációs zavar áll, ami abból ered, hogy a különböző vallási-filozófiai rendszerekben gondolkodók nem azonos jelentéstartalommal használnak egyes kifejezéseket. Sem a kérdezőket, sem a válaszadókat nem lehet elmarasztalni ezért, inkább törekedni kell arra, hogy gondolatainkat világos, közérthető formában hozzuk nyilvánosságra, elősegítve ezzel egymás kölcsönös megértését. Ehhez szükséges, hogy időről időre újra definiáljunk egyes szavakat, fogalmakat, és párhuzamba állítsuk azok jelentését. Ehhez a folyamathoz kíván hozzájárulni az alábbi gondolatsor is.

A köznyelv gyakran összetéveszti a vallást a felekezettel. Azt mondják valakire ilyen és ilyen vallású, mert valamilyen felekezethez tartozik. A felekezet egy kisebb-nagyobb csoport által kialakított és követett hitrendszer, ami azt szolgálja, hogy híveik bizonyos különbségek definiálásával elhatárolják magukat a többiektől. A felekezet szabályait, szertartásait maguk az odatartozó emberek – nem ritkán a vezető, illetve alapító – alakítja ki, amely szabályok egyaránt szólnak a felekezeten belülieknek, – akiknek követniük úgyszólván kötelező – és a kívülieknek, mivel ha ők nem követik ezen szabályrendszert, akkor nem tartozhatnak az adott felekezethez. Ezért **a felekezet**, mint ilyen, **alapvetően világi dolog, semmi köze sincs Isten és ember transzcendentális kapcsolatához, hiszen nem is ez a lényege.**

A vallás viszont alapvetően Isten és ember elválaszthatatlan összetartozásáról szól. Isten a mindenhol és mindenben jelenlevő, megtapasztalható Valóság. A vallásnak tehát az a feladata, hogy ehhez az átéléshez vezesse el az embereket. Akinek vallásos élménye volt, annak számára saját megtapasztalása kétségszövegbevonhatatlan, abszolút valóság, amit senki sem vehet el tőle és senkinek nincs is joga hozzá. **Amíg a felekezetek embert embertől elválasztanak, addig a vallás embert emberrel összeköt, mert minden ember végső célját fogalmazza meg.**

Isten a mindenben és mindenben kívül egyaránt létező Abszolút Valóság, s mint ilyen az emberben is jelen van. Ezt a belső Istent nevezzük önvalónak, vagy lélek szikrának (szanszkritul Atmának). Az önvaló minden cselekedetünk végső motiválója s egyszersmind végső célja. Az önvaló megtapasztalása lehetőséget ad az Abszolútummal való transzcendentális kapcsolat átélésére.

„Sziklára építsd váramat, és örök alapokra alapozz...”
Az önvaló az a szikla, amelyre várat lehet építeni. Az önvalót megtapasztalt ember nem hívó már, hanem beavatott, neki

nincs szüksége hitre, mivel ő Istent TUDJA. Tudatában van saját isteni mivoltának és ez vezérfonal a számára.

Ez mind nagyon szépen hangzik, de mit tegyen az Istent (önvalót) kereső ember a felekezetek útvesztőjében kóborolva? Ha nincs hite, első körben elutasítja valamennyit, mivel számára csak az a valóság, ami az ő élménye, ami mások megtapasztalása, talán létezik, de a hit kategóriájába sorolható, amit ily módon neki meg kellene előlegeznie valamely személy(ek) számára. Ha valaki képes erre a megelőlegezett hitre és bizalomra egy mester, tanító vagy egyházi személyiség iránt, nyugodtan tegye meg, helyzetén még az sem fog változtatni, ha később csalódik. Ugyanis csak az ő hite számít és nem annak a személynek a hitele, akit követett. **Egy hiteltelen személyt hittel követni értékesebb, mint egy hiteles személyt hit nélkül követni.** Ez a paradoxon érthetővé válik, ha végiggondoljuk mi is a vallás. A vallás önmagunk átadása Istennek. A hit önmagunk átadása egy tanítónak, akiben hiszünk. Még ha a tanító nem is vezet Istenhez, legalább az önátadást gyakoroltuk! Nem mindenki tudja azonnal átadni magát Istennek, számukra szükség van egy tanítóra, aki közbenső helyet foglal el Isten és közöttük. Az a keresés, amíg a megfelelő tanítót megtaláljuk nem spórolható meg!

Az embereknek gyakran visszatérő problémájuk a félelem, hogy valamilyen szektába keverednek. Csak az a személy fél ettől, akinek semmilyen fogalma nincs az önvaló létezéséről. Ha valaki valóban Istent keresi, akkor Istenhez lesz elvezetve az önvaló által, s ha az ő önmegvalósításához éppen egy szektára van szükség, akkor ez van és kész. Mi értelme lenne akkor, ez ellen tiltakozni? De annak van a legnagyobb esélye a szektába keveredésre, aki Isten helyett saját személyes boldogulását hajszolja. Ekkor ugyanis előbb-utóbb talál egy „felekezetnek” álcázott szektát, amely első ránézésre az ő érdekeit támogatja, és csak később derül ki róla, hogy mások egyéni érdekei állnak a háttérben. Itt is érvényes a mondás: „Csak önmagadtól félhetsz!” Aki szektától fél, önmagától fél,

mert lélekben legbelül tudja, hogy vágyai nem tiszták, nem egyéni érdektől mentesek.

Tévedés azt gondolni, hogy Isten csak egyetlenegy úton tapasztalható meg. Ha ez így lenne, akkor nem is létezne csak egyetlen út. Mindenkinek jogában áll olyan úton keresnie, és megtalálnia Istent, ami számára a legvonzóbb. Ezért az igazi mester mindenkit a neki megfelelő útra vezet. Nem azt mondja engem kövess, hanem azt, hogy a saját belső utadat kövesd! Illetve csak akkor mondhatja, hogy „engem kövess”, ha ő maga a saját belső útját követi.

A kereszténység egyik legnagyobb tévedése, hogy Jézus keresztjét akarják vinni, ahelyett, hogy megfognák és felvinnék a sajátjukat. Jézus utat mutatott számunkra, azzal, hogy felvette és vitte a saját keresztjét. Ezzel szimbolikusan a karma-jóga útját mutatta meg a körülötte élő embereknek. A karma-jóga azt jelenti, hogy sorsodat felvállalva, „elszenvedve” elégitd ki, amit a karma törvény rád rótt. Ez hosszútávon karma kiegyenlítéshez és végső soron a létkörforgásból való kiszálláshoz vezet. Jézus azonban többet mutatott ennél: a SZERETET útját. Ez az út az, ami megtöri a karma kerekét és kiemeli az embert a karmikus körforgásból.

A tanítványok, beavatottak számára még mélyebb tanításokat tartalmaz a jézusi misztérium. A Szentlélek befogadása egyet jelent a hinduizmus Paramatma megvalósításával, ami a minden létező iránti, megkülönböztetés nélküli szeretet megélését jelenti a szívben. Ezt valósította meg Jézus a Jordán vizében való megkeresztelkedéskor. Ezt követően a pusztában a Brahman megvalósítást végezte el, ami az asztanga jóga felszálló folyamatában valamennyi karma és vágy törlésével jár együtt. Majd az Istennek felvállalt szolgálattal a Bhagaván megvalósítást mutatta meg a tanítványok számára. Ezzel egyetlen élet alatt Isten mindhárom arcát megvalósította és egységbe került a Legfelső Személlyel.

Ő valóban Megváltó, mert megmutatta a megváltás útját. Az ember ideig-óráig próbálkozhat kitérni ön maga megváltásának feladata, és felelőssége alól, hiszen mindenkinek a saját keresztje a legnehezebb, de eltelt kétezer év, és a gomba módra szaporodó keresztény felekezetek csak a leglényegesebből feledkeztek meg, arról, hogy híveiket a lelki önmegvalósítás útjára, vagyis önmagunk isteni énjének az önvalónak a megtapasztalására rávezessék.

Elgondolkodtató, hogy kétezer év óta miért nem tud a Kereszténység olyan szintű vallási-spirituális vezetőt „lehívni”, mint amilyen Jézus volt, miközben pl. a hindu hívők imáikkal, odaadásukkal, életformájukkal lehívtak egy Buddhát, aki elindította a buddhizmust, egy Caitanyát, aki elindította a Krisna tudatot. Mindkét irányzat a hinduizmusból indult ki és önállóan fejlődve világvallássá alakult.

Ha egy isteni inkarnációt magunkhoz akarunk vonzani, vagy egy Istenhez nagyon közel álló személyt szeretnénk megnyerni tanítónak, akkor **egy hívő csoportnak fel kell vállalnia a legmagasabb erkölcsi-etikai, érzelmi-szellemi és spirituális értékek képviselését**, valamint azt, hogy a csoport tagjai teljes odaadással a felvállalt értékek szerint élnek és abszolút hittel és odaadással szolgálják Istent. Ha egy csoport teljesíti ezeket a feltételeket, akkor őket a legmagasabb erő (Krisztuserő) megtiszteli azzal, hogy egy vagy több személy alászáll ennek az erőnek a képviselőjeként. Ez történt Jézus korában, amikor az esszénusoknak, mint vallási csoportnak sikerült kielégítenie a Krisztuserő fogadásához szükséges feltételeket.

A kereszténység mindez ideig sikertelenül próbálkozott. Hogyan tovább? Annyi bizonyosnak látszik, hogy a tömegigényeket kielégítő, alacsony spirituális ismeretek átadása, a különböző vallások érvényes Szentírásaiból származó erkölcsi alapelvek felülírása a mai kor divatos tanításaival, az emberek megkülönböztetése vallás-felekezeti alapon nem eredményezheti Krisztus eljövetelét!

A sok eltévedt felekezetvezetőnek vigasztalásul nem sok jót tudok ígérni. Nem Isten, hanem önmaguk fognak önmaguk fölött ítéletet mondani, s ez sokkal fájdalmasabb, mint bármilyen más megméretés, mert ott, és akkor nem lehet majd másra hárítani a felelősséget. Az önmagunkkal való szembenézés legkésőbb a halál pillanatában elkerülhetetlen.

Akkor miért nem MOST?

A teremtés miértje

Egyszer egy tanítványom megkérdezte: miért teremtette Isten a világot? Ismét egy tanítvány, aki kérdez - gondoltam - ahelyett, hogy a válasz keresésébe fogna. Sokan vágnak tudásra, de kevesen indulnak el a hozzá vezető úton. Meditálj a kérdésen - válaszoltam - s majd, ha eredményre jutottál, megbeszéljük. A mester nem tudja a választ - éreztem rá a tanítvány gondolatára - végre sikerült megfognunk. Egyébként igaza volt. Ki tudja a választ? Az esély a kérdés megválaszolásához kb. annyi, mintha a hangya ki akarná találni a napfogyatkozás okát. És mégis, Isten képére lettünk teremtve, képzeljük magunkat Isten helyébe. Ha nem is tudjuk meg soha a biztos választ, valamivel közelebb kerülhetünk Isten megértéséhez. Sorra meditáltam tehát a lehetőségeket.

Isten, aki játszik

Nagyon egyedül vagyok és unatkozom, teremtek magamnak valami világfélét, és azzal játszadózom, hogy jobban teljen az idő. Hogy mit szólnak hozzá a teremtetten lények? Nos, nem nagyon lesz más választásuk, mint részt venni a játékban. De ha valaki nem akar, nem fogom kényszeríteni, félreállhat, legalábbis egy időre. Ám ha túl hosszú időre áll félre, nehéz lesz bekapcsolódnia, mert közben megváltoznak a játékszabályok. Nagyon fogom élvezni, ők

persze kínlódni fognak, mert a régi elavult ismereteiket akarják majd hasznosítani a megváltozott feltételek között. De én jó leszek hozzájuk, teremtek melléjük vezetőket, hogy ne kóboroljanak össze-vissza, és legyen esélyük kitalálni, amit szeretnék...

Isten, az önmegismerő

Tudom, hogy rendkívüli képességek birtokában vagyok, de ezeket még sosem próbáltam ki. Íme, itt a lehetőség, lássuk, mire vagyok képes! Tudok-e tökéleteset alkotni? Ha tökéleteset hozok létre, abban mindenki boldog lesz, és én is boldog leszek. Csak alkotás által ismerhetem meg önmagam. Teremtésem során egész birodalmakat hozok létre, és önálló fejlődést biztosítok a számukra. Minél több ilyen birodalmat teremtek, annál gazdagabb és hatalmasabb vagyok. A teremtettest lények pedig csodálni, és imádni fognak. Természetesen nekik is lehetőséget adok arra, hogy tovább teremtsék és bővítsék a világomat. Együtt fogunk teremteni. Biztosan ők is élvezni fogják...

Isten, aki álmodik

Valójában nincs is világ, nincs is teremtés. Isten álmodja az egészet, mert elaludt (vagy fel sem ébredt). Lehet, hogy meditál, és közben elgondolja, mi lenne ha, lenne egy világ, amit megteremtenék... Mi is álmodunk, és álmunkban teljesen valóságosnak tűnik minden, ami történik. Isten egy hatalmas agyhoz, elméhez hasonlítható, amiben idegrendszeri folyamatok történnek. Elektromos kisülések, impulzusok száguldoznak, cikáznak át rajta, s mindez azt az érzetet kelti, mintha lenne valami világ, amit ő teremtett, és amelyet fenn kellene tartania. Mi lesz, ha felébred, és az álom összeomlik? Mit csinál Isten, amikor nem álmodik? Erről miért nem szerezhetünk tudomást, mi Isten teremtményei (gondolat szikrái), hiszen ezek szerint csak az álmait ismerjük? Talán azért, mert még mi sem ébredtünk fel egészen...

Isten, az abszolút szeretet

Senkit sem teremtettem, és senkit sem pusztítok el. Minden létező bennem él öröktől fogva, és mindörökké. Mégis érzem, hogy nem mindenki boldog bennem. Vannak, akik szeretnék megtudni, milyen lenne, ha nem bennem élnének. Egymás közt beszélgetnek erről, hallom és látom, mondogatják: itt mindennek úgy kell történnie, ahogy Ő akarja. Semmi szabad akaratunk nincs. Nem tudhatjuk, mire lennénk képesek nélküle. Én lehetőséget adok nekik, hogy belőlem kiszakadjanak. Engedem, hogy létrejöjjön egy világ, amit maguk teremtenek meg, és ahol úgy élhetnek, ahogy szeretnék. Számomra csak az a fontos, hogy boldogok legyenek. Senkit sem fogok arra kényszeríteni, hogy bennem keresse a boldogságot. Ha pedig vissza szeretnék térni hozzám, tárt karokkal fogadom őket, hiszen olyanok ők, mintha én magam lennék.

Az élő Isten, a tökéletesség

Isten azért tökéletes, mert nem tudja magát kivel összemérni, és fordítva; ha valamit nem tudunk mihez viszonyítani, az csak tökéletes lehet. (Aki szomjas, annak tökéletes egy pohár víz, ha még semmi mással nem találkozott.) **Istenben minden tökéletes**, nem létezik jó és rossz, **mert senkinek sem jut eszébe minősíteni**. Nincs, aki minősít, és nincs akit minősítsenek. Egység van. Isteni síkon csak fények vagyunk, mint a csillagok. Eszedbe jut-e a csillagokat jónak és rossznak minősíteni, aszerint milyen a fényük? Rossznak gondolod-e a fekete lyukat, amiatt, hogy elnyeli a fényt, ahelyett, hogy kisugározná? Ami nem nyilvánul meg, még önmaga számára sem létezik, ha pedig létezik, akkor a teremtmény által létezik. Van tehát megnyilvánult Isten, a teremtő, és a megnyilvánulatlan, az Abszolútum, de Róla nem szerezhető semmilyen információ. Isten valójában nem teremt, csak él. Amikor alszik, megnyilvánulatlan, amikor felébred

teremtővé válik. Ekkor testének alkotórészei azt élik meg, mintha megteremtették volna őket, ugyanúgy, ahogy a mi sejteink is, ha felébredünk. A sejtek nem értik, mi változott meg, csak azt érzékelik „dolgozni kell”. És mi történik azokkal a sejtekkel, amelyek nem értik a hívást? Leválnak az Egységből. Akik nem dolgoznak az Egységért, dolgozniuk kell saját fennmaradásukért.

Ahhoz, hogy jobban megértsük ezt az eszmefuttatást, álljon itt egy kis izomsejt monológja:

„Nem értem mi történt? Hirtelen olyan utasításokat kaptam, hogy dolgoznom kell. Össze kell húzódnom és elernyednem. Fogalmam sincs, mi készítet erre, honnan jön az utasítás? Olyan, mintha kívülről jönne, vagy felülről, de ha körbe nézek, nem látok semmi mást, csak ugyanolyan sejteket, mint én. Pihenni szeretnék, semmi kedvem dolgozni. Különben is minek? Ki parancsol Nekem? Valami Isten? Ugyan, semmi ilyet nem láttam soha. Jöjjön ide, hogy láthassam! Én csak táplálkozni szeretnék, növekedni, üríteni. A múltkor sem akartam dolgozni, és teljesen belázasodtam, akkor hagytak egy kicsit pihenni. A minap mondta valaki, hogy része vagyok valami nagy organizmusnak, hogy együttműködésben kellene dolgoznunk, mert akkor kevésbé fáradnánk el, és lázasak sem lennénk. De aztán minden maradt a régiben. Jaj, belém hasított a fájdalom. Jó, jó, dolgozom máris, csak szűnjön meg... Lehet, hogy mégis van valami Isten, és én a része vagyok? A múltkor, amikor hozzá fohászkodtam, egészen jól éreztem magamat, mintha könnyebb lett volna az életem.

Jaj, Istenem!”

Ha valaki a kis izomsejt monológjában netán önmagára ismert, az csupán a véletlen műve.

Amit a megvilágosodás *előtt* tudni kell

Alig múlik el hét, hogy ne hallanék hírt, ismert és kevésbé ismert mesterek 1-2 napos megvilágosodási kurzusairól. Jómagam, „bölc” ember módjára szinte ki sem mozdulok a szobámból, mégis tudom, mi történik ebben az országban, legalábbis ami a spirituális hadszínteret illeti. A frissen „megvilágosodottak” némelyike ugyanis előbb-utóbb nálam köt ki, átadva az adott tréningen átélt személyes megtapasztalásait. Aki ismer, tudja, hogy senki, semmilyen élményét nem szoktam kétségbe vonni. Minden, amit ő átélt valóság, legfeljebb nem a Végső. Szokásomhoz híven ilyenkor inkább csak kérdezek, mivel a megvilágosodottól elvárható lenne, hogy választ tudjon adni. Mivel a megvilágosodás *után* levőktől a válaszok rendszerint késnek, most magam próbálom meg összeszedni a gondolataimat a saját kérdéseimre, ezen a címen „Amit a megvilágosodás *előtt* tudni kell”.

Divatos ezoterikus szóhasználatnál élve tekintsük az embert a maga gondolat- és érzelmvilágával, mint mikrokozmoszt és nevezzük a külső világot (mindent, amit a mikrokozmosz embere önmagától elkülönültnek él meg), makrokozmosznak. Az első kérdés, amit el kell döntenünk önmagunk számára - egyfajta prekonceptióként - létezik-e tudatunktól független makrokozmosz, vagy az egész világ a mi (kollektív) tudatunk visszatükröződése.

1. megoldás: Nem létezik, vagyis az egész makrokozmosz a mikrokozmoszok (emberek) tudatának kivetüléseként jön létre. Következmény: ha az egyén tudata megtisztul, és üressé válik, akkor a makrokozmosz is megszűnik létezni. Ebben az esetben szükségtelen a makrokozmosz további elemzése, mivel az úgysem valós, viszont szükséges a mikrokozmosz szigorú vizsgálata, hogy meg tudjon szabadulni azoktól a késztetésektől, amelyek kivetítésre (teremtésre) sarkallják.

2. megoldás: Igen, létezik, vagyis egy Abszolútumnak tekinthető makrokozmosz valóság (Isten) valahogy és valamiért létrehozta az önmagukat mikrokozmoszként megélt lényeket (köztük embereket) és ezek, amikor felismerik, hogy integráns részei ennek a makrokozmosznak, akkor azzal egységbe kerülve Őt „szolgálni” kezdik. Következmény: az Abszolútum létezik, feléje haladunk; ebben az esetben szükséges elemezni a tulajdonságait, jellemvonásait (csakúgy, mint amikor Japánba készülünk, és előtte elolvassunk egy-két Japánról szóló útikönyvet, már csak azért is, nehogy meglepődjünk a Végső Megtapasztalásnál).

3. megoldás: Szükségtelen bármilyen prekoncepció. Uccu neki, majd meglátjuk. Ez a megoldás azért nem jó, mert előfeltételezésünk akkor is van, ha nem tudunk róla. Ne feledjük el, hogy mielőtt neki indulunk ennek a hosszú és fáradságos útnak, amit a megvilágosodáshoz vezető útnak hívnak, még illúzióban vagyunk, bezárva saját belső világunkba. Olyanok vagyunk, mint egy programozott komputer. Egyetlen gép sem működik, ha nincs rátöltve legalább egy primitív operációs rendszer. Mi itt és most azért működünk, mert bennünk van az életek programja. Ha nem ismerjük ezeket a programokat, és e nélkül készülünk dimenzió ugrásra, akkor legfeljebb „elszállunk”, mint a számítógépünk. Tudják hová? Irány a sárgaház!

Ennél a pontnál érdemes elidőznünk egy pillanatra. Mit is jelent a „normáltság” és az „őrültség”? Már csak azért is, mert a megvilágosodottat meg kell tudnunk különböztetni az őrülttől. (Mikor valaki azt állítja, hogy mestere megvilágosodott, meg szoktam kérdezni, honnan tudod, hogy nem őrült? A válasz vagy csend, vagy felháborodás.) Prekoncepcióként fogadjuk el a következő definíciót: a „normáltság” kollektív illúzió, az „őrültség” egyéni illúzió, amit a többi ember nem fogad el a kollektív illúzió részeként.

Tegyük fel, hogy azt állítom magamról, én vagyok Napóleon. Ezt nekem senki sem fogja elhinni. Ha ragaszkodom ehhez az elképzeléshez, akkor előbb-utóbb örülnék fognak tekinteni, a többi ember ugyanis azt fogja mondani, te nem vagy Napóleon, mert ő már meghalt. Vagyis egyedül maradok a magam egyéni illúziójával. Ha nem állítok semmit, hanem minden erőmmel elkezdek azon dolgozni, hogy olyanná váljak, mint Napóleon és ez sikerül is, akkor a többi ember azt fogja mondani, lám milyen nagy hadvezér olyan, mint Napóleon! Vagyis én az egyéni illúziómat a kollektív illúzió részévé tudtam tenni!

Az első tehát, ami megkülönbözteti a megvilágosodottat az örülttől az, hogy előbbi - átlépve a saját illúzióburkán és rálátván a többiekére - saját viselkedésmintáját kollektíven elfogadottá tudja tenni. Ez szükséges, de nem elégséges feltétel. Ismerjük ugyanis a mondást: „Egy bolond százat csinál.” Szükséges az is, hogy ez a viselkedésminta követhető legyen (másoknak is utat mutasson), a mutatott út szervesen illeszkedjék a már meglevő illúziókhoz (utakhoz), ekkor könnyebben elfogadják, és előre vivő legyen. Ez utóbbi a legnehezebben meghatározható, egyszerűség kedvéért maradjunk abban, hogy előre vivő, minden, ami ellen a legbelső lényünk (lelkünk) semmilyen formában nem tiltakozik (ilyen szempontból különleges jelentősége van a betegségeknek, mint a tiltakozás jeleinek).

Ezek csupán támpontok kívánnak lenni, receptet senki sem adhat annak eldöntéséhez, kit is kövessünk. Az első feladat ugyanis, amit a megvilágosodás előtt meg kell oldanunk: **megtalálni a számunkra hiteles mestert!**

Ezen kis kitérő után térjünk vissza a fő kérdéskörre. A 2. megoldásnál meg kell vizsgálnunk, hogy a tudatunktól függetlenül létező Abszolútum milyen tulajdonságokkal rendelkezik. Személyes vagy személytelen? Itt ismét elágaznak az utak:

2/1) személytelen, ekkor nem lesznek formái,

2/2) személyes, ekkor viszont formái lesznek, és nekünk kell eldönteni, hogy milyen formájához érzünk vonzódást?

2/3) ismét mondhatja valaki, hogy ő nem gyárt előfeltételt, uccu neki, majd meglátjuk, személyes-e vagy személytelen. Csakhogy ekkor megint a belénk kódolt és nem tudatosított prekonceptiók fogják eldönteni a „megvilágosodás” során átélt megtapasztalás milyenségét. Még a fényről sem tudjuk eldönteni részecske-e vagy hullám. A megtapasztalásunk attól függ, milyen kísérleti berendezést konstruálunk a fény természetének vizsgálatához. Ez átvitt értelemben is igaz, ekkor mi magunk vagyunk a kísérleti berendezés, rajtunk fog megtörni vagy áthaladni a Fény. És attól függően milyen a készülékünk (energiatestünk) az Ősfénynek vagy személyes, vagy személytelen aspektusát fogjuk észlelni.

Innen jutunk el a tyúk-tojás problémához, vagyis melyik volt előbb? A személyes hozta létre a személytelent vagy fordítva? Ez is olyan kérdés, amin - mióta a világ a világ – sok ezer filozófus töprengett már sikertelenül. A mindent betöltő, végtelen, megnyilvánulatlan Abszolútum minden bizonnyal akkor válhatott csak személyessé, amikor ki tudta önmagára mondani, hogy: ÉN VAGYOK! Erre gyermekeim tanítottak. Amikor megszülettek, öntudatlanul néztek a tükörbe, nem lévén képük önmagukról. Majd megtanulták saját tükörképükre kimondani: baba. Amikor kialakult az én képük, a tükörbe nézve, önmagukra mutattak: ÉN VAGYOK! Ekkor váltak személyiséggé. Nincs okunk feltételezni, hogy Isten mást élt meg, de azt sem, hogy ez a folyamat nem fordul-e vissza önmagába, és nem tér-e vissza a személyes Isten a személytelenségbe. Sőt mindkettő párhuzamosan is létezhet, és folyamatosan egymásba alakulhat.

Bárhogy is van, mindenképpen saját megtapasztalásaink relativisztikussága okozza azokat az ellentmondásokat, amelyeket a különböző utakon haladó megvilágosodottak beszámolóiban olvashatunk. Nincs okunk arra az önteltségre, hogy azt gondoljuk, majd MI leszünk azok,

akik meg fogják látni az Abszolút Valóságot. Még ha így lenne is, ki fogja elhinni megtapasztalás nélkül, hogy az Az?

Tovább folytathatnánk a sort a személyes Istenképekkel, mint megtapasztalásokkal, de innentől kezdve ezt már a kedves olvasóra bízom. Ezek az Isten formák, a végtelen dimenzióban létező Abszolútum különböző irányból nézett arcai, vetületek, amelyek nem azonosak az Egésszel. Egy-egy életben sokszor csak egy-egy aspektust tudunk megtapasztalni, és ezekből állítjuk össze az Egészet. Ki tudná akkor megmondani mikor lesz ennek vége és mi a VÉGSŐ?

Van, aki azt mondja, ő tudja. A Végző, a NINCS. És most térjünk vissza az 1. megoldásunkhoz. Nincs tudatunktól függetlenül létező Valóság, minden a tudat terméke. Vajon ez a megtapasztalás abszolút-e?

Először is el kell töprengenünk azon, létezik-e teljesen kiüresített tudat? Visszatérve számítógépes példámra, a teljesen kiüresített komputer, amiből minden programot töröltünk, nem működik. Ami nem működik el tud-e dönteni bármit is? **A teljesen kiüresített tudat, pontosan azért, mert üres, nem rendelkezik eszközökkel ahhoz, hogy tapasztalatokat szerezzen a makrokozmoszról, ebből következően nem lesznek tapasztalatai, vagyis azt fogja gondolni, hogy az ÜRES.** Valós-e ez a megtapasztalása? Igen, valós. Mondhatja-e ezek után, hogy ez az Abszolút Valóság? Nem.

Mivel amiről nem kapunk információt, az vagy nem létezik, vagy nincs eszközünk, amivel felfogjuk a jeleket. A teljesen kiüresített tudat törli önmaga eszközeit, amivel képet kaphatna a Valóságról, ennek következtében nem kap képet. Olyan ez, mint amikor valaki kikapcsolja a TV-t. Onnantól kezdve számára nem létezik a TV adás. Vagy van, vagy nincs, nem tud róla mondani semmit. Aki pedig bekapcsolja a TV-t, az ugyanezt látja, vagy van, vagy nincs. Ha éppen van, akkor elkezd rajta töprengeni, hogy ez valóság-e vagy álhírek? Ugye értik? Zseni volt, aki ezt kitalálta!

Végezetül felvázolnám anyagi valóságunk spirituális karikatúráját:

Az ideális család: apa, anya, három gyerek, akik három, hat, és tizenkét évesek, elhatározzák, hogy társasjátékot játszanak együtt. De mi legyen az, amit mindenki ismer, és mindannyian együtt tudják játszani. Végül a „Ki nevet a végén?” nevű játékban állapodnak meg. Elkezdődik a játék. Legelőször apuka unja meg, otthagyja a játékot, beletemetkezik az újság sport rovatába, majd elalvás előtt még félvállról odaveti: dobjatok helyettem is, és elalszik. Nemsokára a legnagyobb gyerek is megunja. Elvonul a saját szobájába, mondván, ő sokkal jobb játékot tud kitalálni, de lévén serdülőkorban és nem lévén még partnere, elkezd játszani a nemi szervével. Már csak hárman játszanak. A két kisebbik gyerek számára véresen komoly a játék. A középső folyton nyerni akar, kiüti a többiek bábuit, tűzön-vízen át törekszik, hogy bejuttassa a célba a figurákat. A legkisebb bömböl, mert ő az abszolút vesztes, hiszen még ügyetlenül dob és a szabályokat sem ismeri. Anyuka kitartóan játszik és hol nyer, hol veszít. Veszít, hogy nyerni hagyja a legkisebbet és nyer, hogy vesztesre tanítsa a középsőt. A játék addig folyik, míg a gyerekek akarják.

Most vizsgáljuk meg ennek a példának a spirituális jelentését. Apuka, annak a megvilágosodottnak a megtestesítője, aki számára a külvilág megszűnik létezni, mivel ő is megszűnik a külvilágnak létezni. Nem érdekli már a játék, hiszen úgy sem valóság. Játszatok helyettem is, mondja és kivonja magát a forgalomból. Elvonul a nirvánába. Nem érintik már meg a világ dolgai. Létrehozta a családot, és ezzel elvégezte a dolgát, a többi már megy magától, hiszen sínen van. Ő az ATYAi tényező, aki teremtését követően visszatér a megnyilvánulatlanba.

A legnagyobb gyerek, a megvilágosodásra törekvő jögi. A nemi szerv és a kundalini energia közötti párhuzam nyilvánvaló, legfeljebb a kitörés helyében és energetikai jellemzőiben van különbség. A koronacsakrán át kitörő energia

valóban megszünteti a szüzességet, felnőtté tesz, ráadásul, ha eleget játszik valaki ezzel a teremtető erővel, övé lehet az univerzum legnagyobb teremtető ereje, a Krisztuserő, amivel apját követheti a teremtésben. Ő, a FIÚi tényező.

A két kisebbik gyermek hétköznapi életünk csetlő-botló emberkeit testesíti meg, akik a spirituális fejlődés különböző szintjein állva tanulják az összhangot, a harmóniát és egymás szeretetét. A játéknak mindig a legalacsonyabb szinten állóhoz kell alkalmazkodnia, és ez elkerülhetetlen, ha őt kirekesztik, nem lesz lehetősége a fejlődésre. Testvéreink ők, engedjük őket játszani!

Anyuka, aki hatalmas türelemmel és gondoskodással neveli fel gyermekeit, aki megtanítja őket játszani, a legnagyobb jin erőt megtestesítő személy. Ő a SZENTLÉLEK tényező (Isten női aspektusa). Végtelen szeretete szétárad az univerzumban és fenntartja a létezését. Nélküle valóban nem volna, csak üresség, soha öntudatra nem ébredt volna senki, soha teremtetővé nem válhatott volna senki.

A játék addig folytatódik, amíg minden résztvevő megtalálja az őt tökéletesen kielégítő Isten aspektust, vagyis a helyét az isteni teremtésben.

Lehet azt mondani, hogy mindez nem létezik? Hiába mondanánk. Ha e végtelen szeretet áramlani kezd felénk, úgysem tudunk neki ellenállni. Visszatérünk a megnyilvánulatlanból, és ismét teremteni kezdünk. Önmagáért a játékért. Mert a legfontosabb feladatunk:

EGYÜTT JÁTSZANI ISTENNEL.

Tanmese a szolgálatról

(avagy *"Boldogok a lelki szegények, mert övék a Mennyeeknek Országá..."* Máté ev. 5.3.)

Isten magához hívatta prófétáit és így szólt hozzájuk:

- Kedves gyermekeim, üzenetet szeretnék küldeni az embereknek. Ki vállalja közületek, hogy átadja?

A próféták szótlanul ültek, senki sem jelentkezett. Végül Isten törte meg a csendet:

- Te, János fiam, jól tudsz beszélni, biztosan sok ember meghallgatná a szavaidat...

- Ó, Uram, szívesen megtenném, de pont most bíztak meg egy előadással: "Az elemi részecskék kölcsönhatásai az Univerzum teremtése utáni első másodpercben" címmel. Először azt kell megtartanom.

Isten megértően bólintott.

- És te, József fiam? Te jól tudsz írni, ha írnál egy könyvet, biztosan sok emberhez el tudnád juttatni az üzenetemet...

- Ó, Uram - válaszolja József, - megtenném szívesen, de pont most bíztak meg egy könyv megírásával: "A mezei ürgék szexuális aberrációi az elektroszmog hatására" címmel. Először azt kell befejeznem.

Isten elnézően mosolygott.

- Nos te, Péter fiam, te jól tudsz szervezni. Biztosan össze tudnál gyűjteni egy csoport embert, akik meghallgatnának, ha szólok hozzájuk...

- Ó, Uram, megtenném szívesen, de pont most bíztak meg egy konferencia megszervezésével, ami tudományos párbeszédet sürget a simul-izmus és a nyomul-izmus társadalmi képviselői között. Először azt kell elintéznem.

Isten sorra szólította a prófétáit, de mindegyiknek fontosabb dolga akadt, mint Isten üzenetének továbbítása, ezért mindegyiket útjára engedte. Végül csak egy próféta maradt, Sándor, aki kicsit együgyű volt, süket-néma, és béna a fél lábára.

- Nos, te fiam, Sándor, elvállalod-e a feladatot? Sándor, mivel együgyű is volt, meg nem is értette egészen miről van szó, meg már a feje is kókadózott a fáradságtól, beleegyezően bólintott. Így aztán Isten fülébe súgta az üzenetet.

Ezek után Sándor egész életében azzal próbálkozott, hogy Isten üzenetét átadja az embereknek, de mivel béna volt, nem jutott messzire, mivel süket-néma volt, csak mutogatni tudott és mivel együgyű is volt, mindenki kinevette szánalmas erőlködését. Végül mikor érezte, hogy elérkezett az utolsó órája, lefeküdt az út szélére meghalni. Éppen arra járt egy koldus, aki szemet vetett a haldokló öltözetére. Türelmesen leült tehát, és várta, hogy áldozata kilehelje a lelkét. Sándor látva, hogy végre valaki csendben várakozva mellé telepedett, kézzel-lábbal mutogatva, minden igyekezetét latba vetve átadta Isten üzenetét a koldusnak, majd boldogan, dolgát elvégezve meghalt és a Mennyországba jutott.

Vajon mi történt a többiekkel? Ők még most is tartják az előadásait, írják a könyveiket és szervezik a konferenciáikat...

És Ti? Hallottátok már Isten üzenetét???

A tudatosság szintjei

Spirituális körökben mostanában gyakran emlegetik az **ego**-t: „Téged az egód motivál. Győzd le az egódat”, de senki sem határozza meg, mit ért alatta? Amit nem ismerünk, azzal nem tudunk szembenézni. Ha viszont ismerjük, pontosan tudjuk definiálni.

Például: *A tojás a madarak női ivarsejtje, amit meszes héj vesz körül.* Ezzel a definícióval a madártojást definiáltuk. Ha a tojást a tulajdonságaival írjuk körül, akkor még nem tudtunk róla pontos fogalmat alkotni. Az egót csak az tudja definiálni, akinek a tudatossága fölötte áll.

Definíció: *Az ego az önazonosításnak az a szintje, amikor az egyén (az Istentől elszakadt lélek) a testével és a személyiségevel azonosítja magát.* A személyiség az asztrál- és mentáltest összessége. Az asztráltest az érzelemvilág, a mentáltest a gondolatvilág. ***Az ego tehát egy test- és személyiség tudat.*** Ezért lehet az embereket megsérteni. Ha valakinek azt mondom: „Te hazug vagy”, megsértődik, mert ő a személyiségevel azonosítja magát, és felismer magában egy személyiség vonást, nevezetesen azt, hogy hazug és azt válaszolja: „Kikérem magamnak én nem vagyok hazug!”

Valójában lényegtelen, hogy hazug-e vagy sem. A lényeg az elzárkózás. Ha felismeri, hogy személyisége csupán egy ruha, amit életről életre váltogat, akkor már nem jár messze az igazságtól. A teljesség vagy tökéletesség állapota, mikor ruhatárunkban valamennyi ruha (személyiségvonás) megtalálható és azt tudatosan váltogatjuk az adott helyzetnek, az abban betöltött szerepünknek megfelelően. Mindezekből következik, hogy **csak az ego tud megsértődni.**

De ha nem vagyunk azonosak a személyiségünkkel, akkor kik vagyunk? A tudatosság következő szintje az ÉN-tudat. Az Én-tudat központja a kauzális test.

Definíció: Az Én-tudat a tudatosságnak az a szintje, amikor az egyén a spirituális életfeladatával azonosítja magát. Ekkor mondja magára: „Én főpap, spirituális tanító, mester, gyógyító, médium stb. vagyok”. Ez már a cél, mondhatja valaki. Igen ám, de ha meghalsz, akkor is főpap, spirituális tanító, mester, gyógyító, médium stb. leszel?

Amikor először léped túl az Én-tudatosság küszöbét, és lépsz be a Buddhi testbe, akkor éled át: „*Senki vagyok, nem vagyok.*” Ezt akkor történik meg, amikor a kauzális test összes szerepét feladtad. E nélkül az élmény nélkül semmilyen további állításod önmagadról nem tekinthető hitelesnek. Ugyanis ezen a ponton valóban meghalsz, az ÉN-tudatosságod eltűnik. A „*Senki vagyok, nem vagyok.*” állapotában ismerhető fel az **Atman** (lélekszakra, önvaló) mint további önazonosítási szint, és ekkor jönnek a választási lehetőségek, mindenkinek a hite szerint.

Buddha volt az első, aki felismerte, hogy a lélekszakra kioltható (ugyanúgy, ahogy egy csillag önmagába fordulva fekete lyukat ad), és a NEM-LÉTEZÉSBE (Ain-Sof) visz, de senkinek sem tanácsolta, hogy őt kövesse, mert tudta, Őt senki sem tudja majd követni. Az Atmant nem tudják kioltani a lelkek, csak az Isten. Ezért az Atman a jelenlegi világprogram szerint az Istentudat megvalósításához vezető valóság.

Az Istentudat annyiféle lehet, ahány Isten megvalósítási módot ismerünk (személyes, személytelen, formával rendelkező, vagy forma nélküli), amit a hite és vonzódásai alapján választ ki a lélek. Istenhívó bárki lehet függetlenül attól, hogy látta-e az Atmant vagy sem, de Istentudatos csak azokból válhat, akik felismerték az önmagukban rejtőző lélekszikrát, önmaguk tökéletes isteni-Én-jét.

Isten fényei, az angyalok

Magyarország különböző kultúrák találkozási pontja. Képviselteti itt magát szinte minden vallási és filozófiai rendszer. Mégis, ezek képviselői, mintegy elbeszélnek egymás mellett, egyik sem ismeri, és talán nem is akarja megismerni, a másik nézet- és nomenklatúra rendszerét. Valószínűleg azért, mert mindenki a sajátjához ragaszkodik, és azt tartja egyedül üdvöztetőnek és időtállóknak. Márpedig a monoteista vallások az emberi élet értelmét ugyanabban határozzák meg: Isten szolgálatában és a Hozzá való visszatérésben. Ezért a különböző vallások szentírásai sem állíthatnak mást alapvető kérdésekben, legfeljebb az emberek korlátozott gondolkodásuk miatt nem képesek észrevenni az azonosságokat. Most, a keresztény biblia (Ó- és Újszövetség) és a védikus szentírás (Shrímad Bhágavatam, továbbiakban S.B.) alapján arra a kérdésre keressük a választ, kik is az angyalok?

A bibliában számos utalást találunk rájuk: Mózesnek megjelent az Úr angyala egy égő csipkebokorban és felvilágosította küldetéséről, Máriának és Józsefnek angyalok hozták a hírt gyermekük születéséről és annak körülményeiről, és hosszan lehetne még sorolni a példákat. Valamennyi angyalok megjelenésével kapcsolatos esemény megegyezik néhány pontban:

- minden alkalommal az **Úr angyalaként** emlegetik őket:

„2. És megjelenék neki az Úr angyala tűznek lángjában...”

(Mózes II. könyve 3. rész)

„25. A mint meglátá a számár az Úrnak angyalát, a falhoz szorula, és Bálám lábát is oda szorítá a falhoz...”

(Mózes IV. könyve 22. rész)

„20. ...imé az Úrnak angyala álomban megjelenék néki mondván: József, Dávidnak fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert a mi benne fogantatott a Szent lélektől van az.”

(Máté ev. 1. rész)

„2. És imé nagy földindulás lőn; mert az Úrnak angyala leszállván a mennyből és oda menvén, elhengeríté a követ a sír szájáról és reá üle arra.”

(Máté ev. 28. rész)

- minden alkalommal Isten akaratát közvetítik, vagy az Ő akaratából cselekszenek,
- testük transzcendentális, vagyis nem mindenki képes észlelni Őket,
- önálló tudattal rendelkező erők, megjelenhetnek valamely körülhatárolt formában (személyes formát ölthetnek), de ez nem korlátozza erejüket, és térbeli, időbeli korlátok sem léteznek számukra.
- fénylények, a Szentlélek szeretet sugarai.

A bibliai teremtéstörténet a teremtés három szintjéről tesz említést: Az elsődleges teremtés során Isten először az angyalokat teremtette meg, majd ezt követően került sor az ideák világának (a többi lényiség gondolati képe), majd az anyagi világ, közte az ember anyagi formájának megteremtésére (Mózes I. könyve ez utóbbinál kezdődik, itt szó sem esik angyalokról, tehát ennek már előbb meg kellett történnie).

A védikus szentírás (S.B.) szerint Isten (Visnu, kinek személyes formája Krisna) először három Visnu formára terjedt ki, megalkotva a hármasságot: Maha-Visnu (Atyai tényező), Garbhodakasáyi-Visnu, (Fiúi tényező); és Ksírodakasáyi-Visnu, aki a mindent átható felsőlélek (Paramátmá, vagy anyai tényező, Szentlélek). Ezt követően jöttek létre az elsődleges teremtés során az un. visnu-tattvák. Őket Visnu (Krisna) egységes (nem elkülönült) teljes részeként, illetve ezek részeként definiálják. Ezt követően Garbhodakasáyi-Visnu létrehozta Brahmát, aki azt a feladatot kapta, hogy teremtsen meg az anyagi univerzumot valamennyi élőlényével (ezek az un. jiva-tattvák). Őket Visnu (Krisna) elkülönült, szerves részeként definiálják. A

lényeges különbség tehát a visnu-tattvák és a jiva-tattvák között, hogy a visnu-tattvák az egységtől nem különülnek el (egységes, teljes részek), míg a jiva-tattvák igen (elkülönült, szerves részek).

Hol lehet az angyalok helye a S.B-ban? A védikus szentírás említést tesz ugyan angyalokról, de nem mint Isten akaratának közvetítőiről. Eszerint az angyalok léte valamilyen zsidó-keresztény sajátság? A védákat követő és tanító bölcsek miért nem láttak soha angyalokat?

A S. B. (3. ének 10. fejezet) az angyalokról Brahmá által teremtetten félistenek között tesz említést apsarák néven, amit angyaloknak fordítottak. Nincs okunk kételkedni abban, hogy az apsarák valóban angyalok, hiszen Brahmá saját teremtmése során csak megismétli mindazt, egy szinttel lejjebb, amit Istentől látott, vagyis az elsődleges teremtmény mintájára teremt. Ekkor azonban az Isten által teremtetten lények között jelen kell lenniük az apsarák felsőbb szintű képviselőinek, mint visnu-tattváknak. A S. B. szerint a félistenek (jiva-tattvák) az anyagi univerzum irányítói, a visnu-tattvák pedig Isten (Visnu-Krisna) akaratának közvetítői és végrehajtói, közülük kerülnek ki azok is, akik néha, mint isteni inkarnációik jelennek meg. Transzcendentális testük van, ami fölötté áll az anyag (maya) hatásainak, vagyis erejük nem korlátozott, és nem léteznek számukra térbeli és időbeli akadályok stb.

Eszerint a keresztény és a védikus szemlélet az angyalokról összhangba hozható. Miután az angyalok a Szentlélek kiterjedései, így a Visnu-tattvák közé sorolhatók, akik fölötté állnak az anyagi univerzumot irányító Félisteneknek és Természetszellemeknek, de meg kell jegyezni, hogy köznapi értelemben gyakran ez utóbbiakat is angyaloknak tekintik.

Jézus a legmagasabb angyali körökkel állt kapcsolatban. Ez a magyarázat arra, hogy megzabolázhatta a természeti erőket, és lecsillapíthatta a háborgó tengert:

„26. ... Ekkor fölkelvén (Jézus), megdorgálta a szeleket és a tengert, és lőn nagy csendesség.

27. Az emberek pedig elcsodálkoznak, mondván: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek neki?”

(Máté ev. 8. rész)

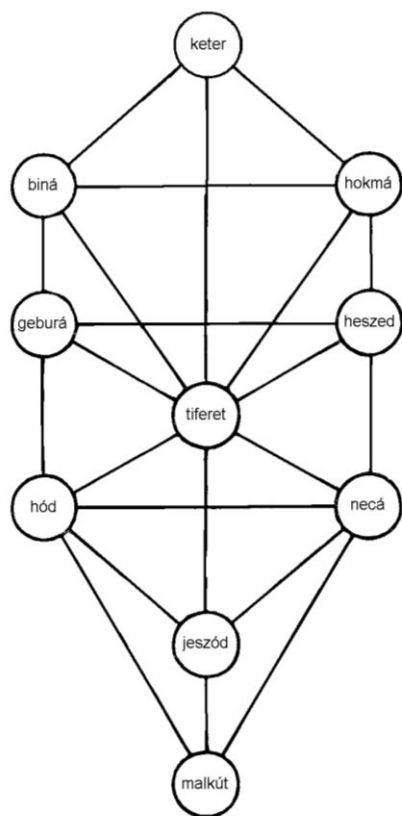
Az angyalokkal való kapcsolat felvétel nagy lehetőség a Kali-yugában – ami a vitatkozások és a nézeteltérések kora –, hogy ne veszítsük szem elől az utunkat és visszataláljunk Istenhez. Az őrangyalunkkal folytatott kommunikáció (megfelelő tanulás után) a szellemi vezetést és a lelki tanítást biztosítja számunkra ebben a korban, amikor gomba módra szaporodnak az önjelölt „megváltók”. Közöséges ember az angyalok útmutatása nélkül nem képes felismerni ki az igaz, ki a hamis tanító, mert még a transzcendentálisan magas szinten álló emberek is megtévedhetnek maya hatása alá kerülve. **Ha az őrangyalodtól függsz, csak Istentől függsz!** A szellemi vezető (őrangyalod) eljuttat a legmagasabb szintű Isten-tudathoz, hogy az anyagi világ kötőerőitől (tudatlanság, szenvedély, jóság) mentesen, elérhesd az emberi élet végső célját: a visszatérést Istenhez, és az örök, odaadó szolgálatot.

22 atlantiszi beavatási út

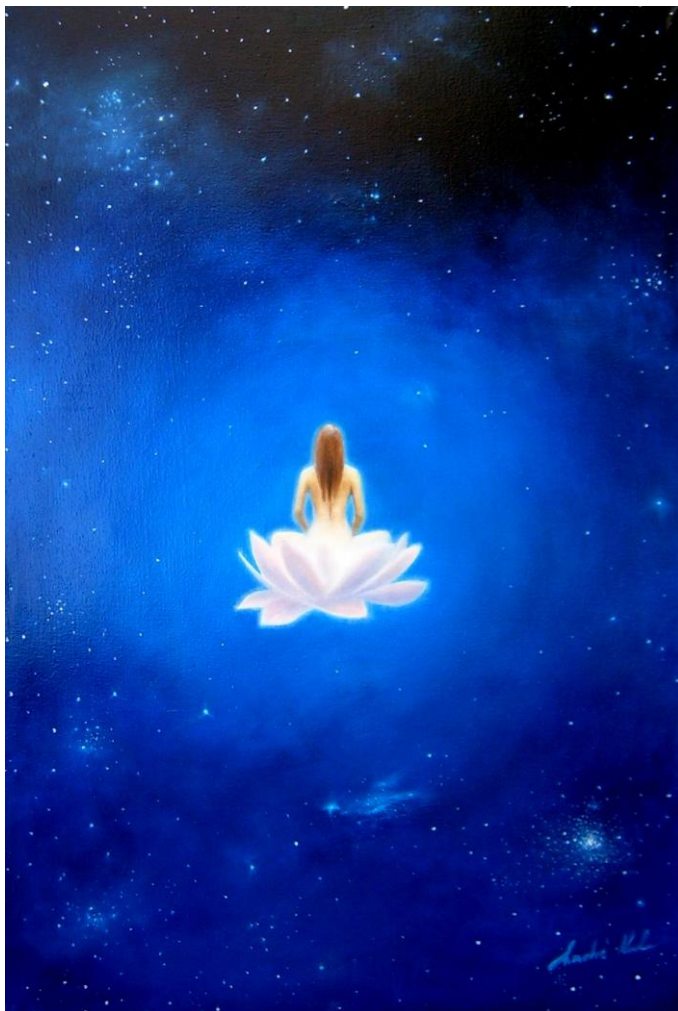
Az ábrán az életfa látható. A héber nevekkal ellátott körök tekinthetők egyfajta kapuknak, a kapukat összekötő utak pedig, maguk a beavatási utak. A kapukon akkor lehet bejutni, ha az utakat elvégeztük, megvalósítottuk, hiánytalanul átértük. A kapuk a halál után a szellemi dimenzió különböző szintjeire vezetnek. Több egymásba ágyazott életfa olyan létrát alkot (Jákob latorjája), amelynek tetején az emberi élet végső célja, Isten található.

Nagyon sokféle rendszer ismert, amely a beavatási utakat értelmezi, és az ábra vonalaihoz hozzárendeli. Nem kívánom magamat elkötelezni egyik mellett sem, mindegyik jó. A különböző Kabbala rendszerek, a Tarot kártya szimbólumai mind ugyanarról szólnak, az életfeladról, amelyet egy-egy életre felvállalunk, mint megtanulandó ismerethalmazt, és amelyet elvégezve léphetünk tovább az életfa egy következő szintjére.

Mi az életfeladat? Milyen leckéket kell megtanulnunk, hogy spirituálisan is sikeres legyen az életünk? A versek a beavatási utak atlantiszi nevei alapján ismertetik ezeket az átélendő feladatokat. A beavatási utak ismerete nélkülözhetetlen az életben maradáshoz, és a fejlődéshez, e nélkül nem tudunk sem kapcsolatot teremteni, sem beilleszkedni egy közösségbe, e nélkül nem találjuk a helyünket, a célunkat, kallódunk, értelmetlenül múlik el az egész életünk. Az emberi élet célja nem lehet csupán az evés, ivás, szaporodás, sem az öncélú tevékenység. Valamennyien önmagunk fejlődéséért, ugyanakkor másokért is élünk. Ha tartalmas, spirituálisan is teljes életet élünk, akkor nem okoz számunkra problémát a halál, mert tudjuk, elvégeztük a feladatunkat, továbbléptünk a létrán, ami felfelé vezet!

Az életfa a 22 beavatási úttal

*„Mámorító illattól vezettem megtalálom
a **Tiszta Felismerés Virágját**, ami az álmom.”*

1. Az Isteni

A felkelő nap arany fényét hinti szét a tájra,
friss hajnalra ébred a zöldellő réten az élet.
Nyíló virágok kelyhük kitárják a fényre vágyva,
a reggeli zsibongásra minden alvó feléled.
Térden állva, fejem lehajtom harmatgyöngyöt inni,
s oly varázslat történik, amit el sem merek hinni:

Testem kicsinnyé válik, mint a rétnek egy paránya,
vagyok egy sebesen szálló, zöld hátú bogárka.
Ahogy a távolság és mélység szédítő aránya,
úgy nő körülöttem az öntudatlan létezés árka.
Mámorító illattól vezettem megtalálom
a **Tiszta Felismerés Virágját**, ami az álmom.

Vágyom a virágba, mint anyja ölébe a gyermek,
szívni édes nedűjét, mint anyám emlőjét egykor...
A gyönyör mámorában töltött percek egyre telnek,
a nedves, puha nőiség úgy hat rám, mint akkor.
Részegülten távozom, elhagyom rovar létemet...
bódultan repülök, míg egy folyó habja eltemet.

Szétoszlik testem, darabokra szakít a víz elem.
Felszínről a mélybe, majd ismét a felszínre dobál.
Magamat egyetlen vízmolekulaként érzékelem,
mivel a víz összekever, elvegyít, homogenizál.
Hiába kapálózás, küszködés, csak sodor az ár,
nincs kiszállás, nincs menekülés, megadott az irány.

Mi vízmolekulák egymással struktúrát alkotunk,
gyakran helyet cserélünk, mégis történik haladás,
a sodrás mentén vállvetve összekapaszkodunk,
ha egyik kiesik, másikkal pótlódik a szakadás.
Hogyan állhatna a rész, ha az egész együtt halad,
és hogyan vonulhatna az egész, ha a rész lemarad?

A nap tündöklő fénye a többiektől elszakít,
a magasba felemel, hús levegővel elkever.
Szabadságom röpke perc; a szél esővé alakít,
az égből a föld porába jeges zápor belever.
Hiába kapaszkodom a langyos földbe temetve
hatalmas erővel fölszippant egy fa gyökérzete.

Szüntelen áramlásban vagyok egy fa belsejében;
föl sós oldatot hozok, le édes nedvet csorgatok.
Szolgálatot teljesítek a fa keringésében,
sejtjeibe jutok, ott éltető erővel hatok.
Gyökerétől leveléig minden zugát bejártam,
az átlényegülés hevétől a fával egygé váltam.

Gyökerem a Földanyába mélyítem kapaszkodva,
koronám égbe növesztem, hogy az Atyát keressem.
Anyaföldből épített testem visszavágyik oda...
Megtört lelkem sóvárgása az Atyáig vezessen!
Villám hasít ketté, csak sóhajom száll az égig,
a hegy csúcsán álló Isteni Szentély közepéig.

A legbelső szentélybe nem hatolhat már be anyag,
minden energiatest leválik, és kívül marad.
A Tökéletes Szellem utolsó burkában belép,
a belülről világító fény kívülről tárul elé.
Ahogy egybefolytok, látni minden Létezés lényegét:
sohasem volt valóságos elkülönültség a Lét.

Én VAGYOK !
ÉN vagyok !
ÉN VAGYOK .
Én, az **ÉN VAGYOK**, vagyok !
Mi VAGYUNK !
EGYEK VAGYUNK !

1. Az Isteni

A vers és a beavatási út egy egységélmény megtapasztalását jelenti az anyagi világgal. A belépés az ideák világába a **Tiszta Felismerés Virágjának** megtalálásával válik lehetségessé. Az ideák világában annak felismerése történik meg, hogy **sohasem volt valóságos elkülönültség a Lét**, vagyis Istentől való elszakadásunk nem valóságos, csak illúzió. Ez a mi szubjektív megélésünk, aminek felszámolása által elhárul az akadály a visszatéréstől. Az ember fejlődési folyamata az utolsó versszakban érhető tetten. Először egy létezés tudatot élünk meg: Én **vagyok**, majd a hangsúly az **Én**-re helyeződik át, ami saját egónk, Istentől való elkülönültségünk felismerése. A teljesen ego központú személyiség csak saját igényeinek kielégítésével törődik. A harmadik sor Én vagyok-ja az én-tudatra ébredt ember kiáltása, amikor ego-ját magasabb szinten éli meg, szolgálni akar ezzel az én tudattal, hasznossá akar válni az embertársai számára. A negyedik sor a kauzális énünk felismerése, amikor azonossá válunk azzal a személlyel, aki önmagára az **én vagyok**-ot ki tudja mondani. A következő sorban megtapasztaljuk mindannyiunk közös isteni eredetét. Végül a belső istennel való egységet élhetjük át. Ez a lelkünk, tökéletes szellemünk (Atman) felismerését jelenti.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = 1$ sorok száma: $10 \times 6 = 60 = 6$
a vers jelentése	Isten elérése, és akaratának megvalósítása (1) a szeretet, a kísértések és a tanulási folyamatok által (6)

2. A Szeretet

Nyugszik a nap már, ragyogni fáradt,
bíborra színezi a könnyező tájat.
A láthatár vérvörös fényben úszik,
ahogy a lángoló fáklya elbúcsúzik.

Izzik a föld, mint szunnyadó parázs,
színes szikrákat szóró tűzvarázs.
A szétmálló kő vérkönnyet izzad,
nyoma felszáradva piros foltot hagy.

Az élet elvetélt, vagy már halni kész,
úr csak a pusztulás, kísérője a vész.
A rőt sivatagban feltűnik egy gyémánt,
nappal vetekedve sugároz ki fényárt.

A fény hív, hogy a gyémántba lépjek,
benne, tündöklő kristályterembe érek.
Körben ezernyi ablak vakítóan ragyog,
által nézve rajtuk más-más képet kapok:

Hegyláncok gyűrődnek egyre magasabbra,
csúcsaikon születik meg a jég birodalma.
Az olvadó hó kanyargós folyókat hoz létre,
mik a szárazföldet szabdalják több részre.

Gleccserek csikorogva csúsznak a völgybe,
a felszínt formázzák, sziklát törve össze.
Gőzölgő gejzírek törnek felszínre az égig,
utánuk gyógyító forrás fakad százezer évig.

Páfrányerdők, zsurlók ringanak a szélben,
smaragdszínre festve mindent a vidéken.
Az élő zöld tengerben feltűnik egy-egy folt,
pompás virágoknak adva színes otthont.

Egyre születnek az újabb növények,
hódolva ezzel a különbözőségnek.
Megtalálja mind a maga életterét,
hogy ne zavarják a fejlődés menetét.

A tengervízben lények sokasága úszik,
új utat próbálva néhány partra kúszik.
Fára mászni sem rest egyik-másik árva,
szárnyát eregetve a repülést próbálja.

Többen erősítik lábuk a sok mászásban,
hogy élen járjanak a négy lábon állásban.
Néhány föld alá bújik, ott talál lakhelyet,
visszafordul némely, a vízben jobb lehet.

Benépesült a Föld, az élet szétáradt,
bőség létezett, hiány sem szabott gátat.
A lények szívüket kitárva boldogan éltek,
átadva magukat a mindent átölelő fénynek.

Néhányat annyira áthatott a feltörő érzelem,
hogy elméjében lassan kigyúlt az értelem.
Az öntudatra ébredt lények sokasága
belépett a történelem komor színpadára.

Új szemlélet terjedt: „csak nekem legyen jó”,
pusztítani kezdett a felnövekvő EGO.
Nincs már tekintettel állatra, növényre,
nem törekszik másra, kényelmes jólétre.

Minden mit egykor a Szeretet teremtett
elvadult, kietlen pusztasággá feslett.

A Föld felhevült a Nap melegétől,
felszínét tisztítótűz söpri le az égből.

Ha újra felizzana a Szeretet parázsa
nem lobbanna fel a végítélet lángja.
A Szeretet fényében megtisztul az EGO
fölismeri menten EGYSEG-ben élni jó.

Minden embernek a legbelső vágya,
hogy szeretetével a másikat megáldja.
Ha nem szeretnek, kevésbé fájó a kín
mint a lélek gyötrelme, ha szeretni nem bír.

Akit átszellemít a Végtelen Szeretet
pusztítani többé nem tud más életet.
A másik akarata szent lesz újra neki,
társa szabadságát végsőkéig tiszteli.

Ez a Szeretet nem számít viszonzásra,
minden létezőt egyként érint áramlása.
Annyit fogadsz el, mire képes vagy magad.
Ha elzárkózol tőle, meg akkor sem tagad.

Ez teszi élővé kezdettől Földünket,
életerőt küldve fenntartja létünket.
Ha korlátozzuk, világunk elpusztul,
engedve hatását, a Föld átalakul.

Ez a Szeretet összeköt, nem elválaszt.
Ember ember közé nem emelhet gátat.
Törvény **az**, mit megszabott az Isten,
a Krisztusi Szeretetnél nagyobb erő nincsen.

2. A Szeretet

A vers és a beavatási út alapvetően annak átélését jelenti, hogy minden, ami a Földön létrejött csak és kizárólag Isten szeretete által jött létre, és maradhat fenn. Isten szeretete azáltal jut a Földre, és fejtheti ki életet fenntartó hatását, hogy az emberek befogadják. Ha ez a befogadás nem jön létre, akkor az emberiség pusztulásra ítéli saját magát és környezetét. Isten szeretetének (Krisztusi szeretet) néhány jellemzője:

- a szabad akarat megadása; senkit nem kényszerít semmire, de tanít és javasol
- nem számít viszonzásra (önzetlen, odaadó)
- minden létező felé egyaránt megnyilvánul (abszolút) függetlenül azok viszonyulásától, de nem végzi el senki helyett a dolgát
- a teremtmények közös lényegiségére fekteti a hangsúlyt, nem pedig arra, hogy gátakat emeljen közéjük
- a legnagyobb erő az univerzumban.

Számmissztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $20 = 2$ sorok száma: $20 \times 4 = 80 = 8$
a vers jelentése	a legmagasabb rendű szeretet, feladat megvalósítása (2) az igazságosság, bölcsesség, nyugalom, harmónia által (8)

3. Az Elválás

Volt rég vagyonom, házam s kertem,
ölemben gyermekeim melengettem.

Ez elhagyott, amaz meghalt.
A síron innen ki nyújt vigaszt ?
Vagyonomból kifosztottak.
Szeretteim szétszóródtak,
rokonaim kitagadtak,
jótevőim cserbenhagytak...
Vándorbottal útra keltem.
Mohaágy lett a fekhelyem.
Téli hóban, fagyban, sárban
vándorolok a pusztában.

Vándorutam messzire vitt,
e kietlen kősziklára, itt,
hol fű nem nő már,
madár sem száll...
Élettelen, kihalt, sivár,
kopár tájon egy szikla vár...
Ezen állok. Meghalni vágyom,
nem bírva már nyomorúságom.

Ahogy a kiálló sziklára léptem
reményvesztetten, halni készen,
megbotlottam egy kő keresztben,
az mentette meg hitvány életem.

Reszketve kulcsolom össze két kezem,
az ég felé fordítom tekintetem...
Akit annyiszor megtagadtam,
átkom folyt rá patakokban,
kitől oly messzire szakadtam,
így segített bánatomban.

Kővé fagyott szívem felolvadt,
lelkem ismeretlen vágyra lobbant...
Istennél van az otthonom!
Ezért nem találtam rá sehol!!

Téged kívántalak minden ölelésben,
Téged kerestelek minden szenvedélyben,
Téged sejtettelek minden gondolatban,
Téged éreztelek minden mozdulatban.

Ha megtalállak az első ölelésben,
ha átéltelek volna az első szenvedélyben,
ha megértelek az első gondolatban,
sosem ismertem volna Rád önmagamban

Minden tettemet kimérted,
minden vágyamat megérted,
minden gondolat Tőled ered,
minden szeretet egyesít Veled!

Felismertelek. Ez volt utam.
Tiéd vagyok egészen Istenem, Ó, Uram!

3. Az Elválás

A vers kissé balladisztikus megjelenítése az emberi sorsnak, ami nem más, mint szenvedés, az Istentől való kitaszítottság állapotában. Ez a kitaszítottság, végül mindennek az elvesztéséhez vezet. A veszteség azonban egyszersmind a kötődéseket is felszámolja, így végül nyereségbe fordul, mert az Istenhez való visszafordulást eredményezheti. A sorsát végigszenvedő ember végül eljut arra a felismerésre, hogy semmi más nem hiányzott egész életében csak Isten, semmi mást nem keresett vándorlásai során csak Őt. Ebben az állapotban szerelmet vall Istennek és feloldódik Isten szeretetében.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = \mathbf{1}$ sorok száma: $48 = \mathbf{12} = \mathbf{3}$
a vers jelentése	megtanulni önzetlenül áldozatot hozni (12) a szellemi felismerés érdekében (3) az isteni akarat szerint (1)

4. Az Adottság

Az adottságok végtelen tengerén bolyongok...
Az egyikre vágyódom, a másiktól lemondok.
Mind enyém lehet, amit nyújt a sok kis sziget,
többet zsákomba gyűjtök és magammal viszek.

Egyre hívogatnak - gyere hozzánk - csábítanak,
- belőlünk vigyél, ne hagyj itt minket - szólítanak.
A zsákok megteltek, ideje búcsúznom, sírok...
Az lesz útravalóm, talentumom, amit most elbírok.

Tovább hajózva egy kopár szárazföldhöz érek,
tisza vizű folyó partján kis pihenést remélek.
Zsákjaimat kirakodom, rendezgetem a parton,
a folyó sima tükrébe nézve látom jövőm arcát.

Képesség a gazdagságra... Ha jól alkalmazod,
embertársaid jólétét, vele bízást szolgálhatod.
Ha nem törődve ezzel, csak önmagadra gondolsz,
irigységgel, sóvárgással kísért meg a gonosz.

Szenvedély és önuralom egymással versenyez,
ha nem ügyelsz az egyensúlyra hamar vége lesz!
Szenvedélyed a mélységbe taszíthat egy életre,
vagy önuralmad köntösébe bújhatsz dideregve.

Zseniális gondolatok hagyhatják el elméd.
Őrületség lesz részed, ha nem osztod meg tervét.
Magadnak hiába fáradsz, de ha közre adod,
a közösség javára terved valóra válthatod.

Szeretni és szeretve lenni sosem találkozik,
annak adj hát, ki veled mindenben osztozik!
Tékozlóan szeress, ne szabj önös korlátot,
de ne rombold le másét, ha valaki korlátoz.

Akaratod elsöpörhet hegynyi akadályokat,
gátat emel azok elé, kik bántanak másokat.
Helyesen mikor cselekszel, jutalmad mi lesz?
Tedd és remélj, nincs más esély, csak hited!

Adottságaimmal megrakottan lassan elindulok.
Tiszta lélek állapotban mindent biztosan tudok.
Meggzületve elfelejtem, de aggódni semmi ok,
gondoskodik rólam Atyám és én vezetve vagyok.

Köszönet a szabadságért, amit másoknak adhatok,
köszönet a lehetőségért, hogy korlátot nem szabtatok,
köszönet, hogy bármi a vég, újra megpróbálhatom,
köszönet a felismerésért, hogy a tett önmaga jutalom.

4. Az Adottság

A vers és a beavatási út a képességekkel és adottságokkal megrakottan fizikai inkarnációba leszülető ember aggodalmait és félelmeit jeleníti meg. Mi lesz, ha adottságaimat és képességeimet nem tudom kibontakoztatni, vagy nem megfelelően használom fel? Óhatatlanul eszünkbe jut Jézus talentumokról szóló példabeszéde. Attól a személytől, aki az egyetlen talentumát elásta a földbe nehogy elveszítse, a gazda elvette a talentumát, és odaadta annak, aki háromból ötöt csinált. Ha valaki Istentől talentumokat kér az olyan, mint egy kölcsön

felvétele, nem elég visszafizetni az eredeti összeget. Aki csak ennyire képes, az rosszul gazdálkodott, és legközelebb nem adnak számára hitelt, vagyis elveszíti a megkapott talentumait. Aki viszont jó gazdának találtatik, az újabb hiteleket kap, újabb lehetőségeket a szolgálatra. Ezért nagyon fontos az, hogy ne kérjünk Istentől többet, mint amennyit elbírunk.

Tételezzük fel, hogy valaki Isten küldötteként lép fel és követőket gyűjt, de nem tudja követőit Istenhez elvezetni. Az ilyen ember következő inkarnációjában valamennyi képességét elveszítheti. De ugyanígy járnak azok a tudósok is, akik haszontalan dolgok felfedezésére pazarolják adottságaikat. Sajnos az ember a testi önazonosítás állapotában nem tudhatja, mikor cselekszik helyesen, ezért egyetlen kapaszkodója a hit és az elkötelezettség marad. Ha valóban Isten iránti odaadó szolgálattal és Isten iránti szeretettől átitatva cselekszik, akkor biztos lehet benne, hogy semmilyen visszahatás nem éri, még akkor sem, ha nem tudta beteljesíteni küldetését.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = 1$ sorok száma: $10 \times 4 = 40 = 4$
a vers jelentése	Isten akarata szerinti (1) odaadás, teremtető erő (4)

5. Az Én

Utam a kristályvároshoz vezet,
hol minden átlátszó és tiszta.
Mindaz, mi egy ház része lehet
a fényt átengedi, nem tükrözi vissza.

Rész és egész egyszerre láthatók,
itt semmi sem maradhat titok.
A fények, az egész testet áthatók,
átfolynak rajtam, ahogy benyitok.

Kristályteremben kristálytesttel állva
nézem a testemen átáramló fényt,
amint tündöklő gyémánttá válva
a szivárvány ezer színévé bontom szét.

Minden szín a falon egy képpé testesül...
Látva ezernyi ismeretlen arcom
egy kérdés gondolataimban felmerül:
melyik az igazi, melyik a fantom?

Az egyik arc sír, a másik nevet,
bölcs bolonddal néz farkasszemet.
A hős, a mártír, meghal érted,
a vérszomjas gyilkos megöl téged.

Amott a hűségeseen szerető,
míg a másik, egy céda nő.
A szent, ki lelked égbe emeli,
s a gonosz, ki büntetését elnyeri.

*„Minden szín a falon egy képpé testesül...
Látva ezernyi ismeretlen arcom
egy kérdés gondolataimban felmerül:
melyik az igazi, melyik a fantom?”*

Tengelyem körül lassan körbe forgok,
sok ismerősnek tűnő arcot elhagyok.
Egyre nyugtalanabbul toporgok...
Elvesztettem az igazit, aki, én vagyok!

Hirtelen megnő a forgás sebessége,
a képek összefolynak egyetlen képbe,
ahogy a szivárvány ezer színű fénye
egyetlen tört fénysugár eredménye.

Aki még nem teljesen átlátszó és tiszta
minden pillanatban más arc után kutat.
Ha az égtől kapott fényt törve adja vissza
A teljességből merve másik ÉN-t mutat.

Egységben a legmagasabb ÉN-nel
eltölt a harmónia és a belső béke,
így teljesedek ki a tiszta fénnyel
a részek halmaza alkotta egészre.

5. Az Én

A vers és a beavatási út személyiségünk megtisztultabb részének a felsőbb énnel felismeréséhez vezető belső út állomásait jeleníti meg. A felsőbb én még mindig rendelkezik személyiség vonásokkal, teljesen lecsupaszított formája önvalóként (Atman) jelenik meg az ember belső látása számára. Ennek elérése előtt fel kell ismernünk, hogy mind jelen, mind előző életeinkben során csupán szerepeket játszottunk. Ezek a szerepek az arcaink, amelyeket tudatalattinkban tovább hordozunk, mint a számítógép az éppen nem futó programokat. A rejtett programok és a jelen életben futó program között azonban léteznek kapcsolódási pontok és ez ösztönös motivációk formájában jelenik meg tetteinkben. A belső meditációs munka feltárja a rejtett programokat, és törli ezeket, így megszűnnek a tudatalatti motivációk is. Az egyén tudatossá válik, és egységbe kerülhet saját belső lényével, a lélekszikkáival és felismerheti isteni eredetét.

Az ilyen módon megtisztult személy bármely személyiségvonást felvehet, hogy beleilleszkedjen a társadalomba, vagy hogy tanítsa embertársait. Látszólag ugyanúgy él, mint a többi ember, az átlagos szemléletű ember számára megkülönböztethetetlen a többiektől. Az egyetlen különbség, hogy tettei nem járnak visszahatással, mivel mindig Istentudatban cselekszik. Belső fénye láthatóvá válik a látók számára, de ezt el tudja fedni azok előtt, akik számára nem akarja megnyilvánítani.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = \mathbf{1}$ sorok száma: $10 \times 4 = 40 = \mathbf{4}$ $4 +$
a vers jelentése	Isten akarata szerinti (1) odaadás, teremtő erő (4) a hit, a nyíltság és az Isten iránti tisztelet végett (5)

6. A Kinyilatkozás

Fekete hegy lábánál nyugszik egy fekete kő.
Megérintve, feltárul a hegy sötét mélye.
Belépek, érzem, itt megállt a vén idő...
A szürke félhomály árnyaknak ad otthont,
kiknek nem volt soha nappala, csak éje.
Szűk folyosón haladok, mely sötétséget ont;
a folyosón túl egy hatalmas terembe érve
kővé dermedt árnyakkal vagyok körbe véve.
Alig látok, de egyszerre feltűnik egy pont,
mely egyre nő, fénygömb lesz belőle...
A fény lágyan megérinti nyirkos homlokom,
reszketek, mégsem futok el előle,
önmagam feladva, aléltan befogadom,
nem tudom, csak érzem, mi az okom,
egész testem, lelkem a fénynek átadom.
A fény kitölt, majd belőlem szétárad,
áramlásának semmi sem szab gátat,
s én gyönyörrel átítatva hagyom...
A terem lassan fényárban úszik,
az árnyak végleges alakot öltenek,
a fény a sötétségbe egyre beljebb kúszik,
minden kitisztul, ahogy a félhomály oszlik,
a fények minden alvót felköltenek,
az élet lüktet, a dermedtség szertefoszlik.
Az éjsötét hegy gyomrában minden látható,
az áramló fény ereje oly mélyre ható,
hogy az illúzió világa menten összeomlik.

Nincs tér és idő, nem létezik anyag.
Nincs más teremtő erő, csak a gondolat.
Minden létező teste megkövült agyag,
ha atomjait nem hatja át a tiszta fény.
Nem tapasztalhatunk meg semmi olyat,
nem létezhet egyetlen teremtett lény,
mely nem az egységből származik, ered,
és nem oda tér vissza, ha létezése letelt.
A fényt belül keresd, ha kívül sötét az éj.
A sötétség nem ellentéte a fénynek, csak a hiánya.
Életünk nem véletlenül lesz az illúziók világa.
Egyetlen esemény sem történik hiába,
minden tapasztalás a fejlődést szolgálja.
A sötétségben a fény a lélek világossága,
az nyeri el, ki élete minden próbáját megállja.
Az illúziók birodalmába önként belépve
mások illúzióit formáljuk kerek egésze,
aki állja, a Legnagyobb Szeretet megáldja.
Ez a fejlődés előre megszabott iránya.

6. A Kinyilatkozás

A vers és a beavatási út saját tudatalatti világunk kinyilatkozását mutatja be. A sötétség titkolt vágyak és elfojtott félelmek otthona. A fény beáramlása, a tudatosodás folyamata, amely azáltal, hogy megvilágítja az árnyakat, egyszersmind meg is semmisíti őket. A lélek ráébred, hogy mindaz, amitől fél nem valóság és mindaz, amire vágyik illúzió. A belső illúzióvilág összeomlását követően a lélek felismeri a feladatát, most már önként aláveti magát az isteni akaratnak, és belép a szolgálattevők körébe. Elfogadja, hogy embertársai illúzióban vannak, és ezekre az illúziókra nekik még szükségük van. Nem rombolja szét más illúzióvilágát, hanem átformálja azt, szebbé, boldogabbá, teljesebbé igyekszik tenni. Ennek a tevékenységnek a motivációja a szeretet általi megértés.

A vers rímelése rendkívül különleges. Kilenc soronként ismétlődő szakaszokból áll: **a, b, a, c, b, c, d, d, c**. Ez eposz jellegű lüktetést ad a versnek. Az utolsó ilyen kilences szakaszt egy tizedik sor zárja, amelynek ríme ismét az első soréval egyezik meg, tehát: **a**. Ez nyomatékot ad az utolsó sornak. A vers ugyanolyan precízen megtervezett, mint maga az isteni teremtes.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - rímelés: $9 + 9 + 9 + 9 + 9 + 1$ sorok száma: $46 = 4 + 6 = 10 = 1$
a vers jelentése	teremtő erő, kitartás (4), kísértés, szeretet, tanulási folyamatok (6), tökéletesség elérése (9) által visszatérés az isteni eredethez (1)

7. A Szellem

Szellemem korlátait legyőzve, lebegve száll.
Határtalan a tér, végtelen az idő, mely reá vár.

Addig tágul és árad szét,
míg egy új dimenzióba lép.
Itt látható, amit szellem valaha alkotott,
a létező s a soha meg nem valósult dolog.

Mindez mágnesként vonz és taszít,
egyszerre kápráztat és tébolyít.
Mégsem zárhatom el szellemem előle,
ha megőrülök is részesednem kell belőle.
Hófedte hegy-orom moha ágján
a végtelenség nyugalma száll rám.

Magasság és mélység lassan már nem vakít,
a szellemi tekintet vagy kicsinyít vagy nagyít.
Az átfoghatatlant részekre osztja,
a beláthatatlant szintekre bontja.
Az atom lényegét kutatva látvány: az üres mély.
gubancos csomókká sűrűsödött egykor az erőtér.
De kereshetem akár a csillagok titkát,
nem találom ott sem az univerzum nyitját.

Látom, hogyan fogan meg egy gondolat mag:
szavakká csírázik, merészen tetteket hajt.
Az agy mélységében haladva
talány marad a gondolat atyja.

A szellem világában a formák képlékenyek,
gondolat-alakzatok halnak és születnek.
Osztódnak és újra egyesülnek,
harcolnak, egymásba merülnek.

Nagy hófehér őscsepp sötét tekintettel
világos szemű, éjszínű párját falja fel,
de mivel kiegyenlített a küzdelem
végtelenségig harcol a két elem.

Valami összeköti őket, de mégis hajtja, úzi
talán nem is akarják egymást igazán legyűzni.
Így teszik egymást teljessé,
utolsó lehetőségük a szereteté.

7. A Szellem

A vers részletes magyarázata “Az alkotás misztériuma” c. fejezetben megtalálható. Maga a beavatási út azt kívánja kifejezni, hogy az univerzum bármilyen szintjét tesszük vizsgálat tárgyává, mindenképpen magának Istennek valamely megnyilvánulását tanulmányozzuk. Így tehát, aki materialistaként az anyagot vizsgálja az is Istent tanulmányozza, mivel az anyagi világ Isten egyik megnyilvánulása. Bármivel töltheti idejét az ember, mindenképpen Isten megismeréséhez jut közelebb. Ezek a szintek azzal a céllal jöttek létre, hogy minden ember számára lehetőséget teremtsenek a vizsgálódásra azon a szinten, ami számára még éppen átlátható. Egy hangya számára a vizsgálódás szintere a föld felszíne és néhány centiméteres mélysége, hiba lenne tehát, ha a napfogyatkozás miértjéről folytatna eszmecserét hangyatársaival. Megteheti persze, de egész biztosan téves következtetésre jut. Ha valamihez nem értünk, fogadjuk el a szakértők véleményét, így vallási kérdésekben a hiteles szentírásokat tanulmányozzuk.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = \mathbf{1}$ sorok száma hosszú: $10 \times 2 = 20 = \mathbf{2}$ rövid: $10 \times 2 = 20 = \mathbf{2}$ összesen: $40 = \mathbf{4}$ $1 + 2 = \mathbf{3}$ $1 + 4 = \mathbf{5}$
a vers jelentése	az ember teremtő ereje, aktivitása által (4) szellemi úton eljutni (3) a hithez, Isten iránti tisztelethez (5)

8. A Lélegzet

Kietlen, elvadult tájon keresztül vezet utam...
Valóság-e vagy álom? Felfoghatatlan.
Váltakozik homoktenger és kősvivatag,
míg szemem riadtan élet után kutat.
Bőröm vörösre cserzi a perzselő nap,
ajkam kiszáradt tapló, ha vizet nem kap.
Nem is tudom már milyen irányba megyek...
A hőségtől, szomjúságtól aszottan, szenvedek.
Gondolatom a kintől körbe-körbe jár:
Merre vezetsz Uram? Hol a határ?
Csalóka délibáb látványa kecsegtet:
"Ott a cél előtted! " kelt hiú reményeket.
Erőm elfogyott, csak hitem éltet:
" Talán a következő hegyen túl a célt eléred! "
De semmi, semmi, semmi...
A hegyet újabb hegy követi...
Így kell meghalnom céltalan,
reményt veszelve, boldogtalan?
"Ne csüggedj!" zakatolja agyam,
minden szenvedésnek célja van!
Hirtelen feltűnik egy látomás:
a kopár sziklából vizet fakasztó tudás...
"Itt a hegy előtted, tedd meg!
Hittel teremteni lehet, sose feledd!"
Ájultan feküdtem egy szikla tövében,
csobogó, kis patak hangja riasztott fel.
Miközben hálától remegve szomjám oltom,
hagyom tovafoyni kis patakom.
„Legyen fű, fa, virág „ villan a gondolat...
„ Éljenek állatok a hús fák lombja alatt. „
A víz mentén az élet lassan kivirágzik...
Így teremtem a hit a pusztában oázist.

8. A Lélegzet

A vers és a beavatási út emlékeztet bennünket a Mózes által Egyiptomból kivezetett zsidó nép pusztában eltöltött vándorlásaira. Miközben a nekik ígért kánaánt keresték, elmulasztották hitükkel azt a pusztában megteremteni. Istentől minden segítséget megkaptak volna ehhez Mózes révén, aki a vándorlás közben számtalan csodát tett, még a sziklából is vizet fakasztott. Mivel a hit próbáját nem állták ki, ezért egy mások által lakott földet kaptak meg, minden ezzel járó következménnyel együtt. A hit teremtmő ereje csak azok számára adatik meg, akik teljes elkötelezettséggel és odaadással követik Isten utasításait függetlenül attól, hogy milyen vallást, vagy hitrendszert követnek.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - sorok száma: $32 = 3 + 2 = 5$
a vers jelentése	közösségért végzett tettekkel (3), teremtéssel, magasabb rendű szeretettel (2) eljutni a hithez, Isten iránti tisztelethez (5)

9. A Kezdet

Az eredet végtelen tengere fölött lélek formájában szálllok,
a feltörő gondolat-buborékok között céltalan kószálok.

A buborékok özönétől szinte pezsegve forr a tenger,
minden percben számtalan gondolat születik és hal el.

Látok buborékot, amit szétfeszít a túlfűtött gondolat,
és meghal abban a percben, amelyben megfogant,
sok el sem jut a felszínig, csak kóborol a mélyben,
mások kilöködnének, hogy tovább fejlődjenek az éjben.

A teremtés kezdete, minden lét eredete, itt tetten érhető.
Csillagok születése, változása és halála nyomon követhető.
Nézd, azt a Földet ott, mely a pusztulás határára érkezett...

Pedig azelőtt felszínén paradicsomi állapot létezett.
Most egy gondolat-buborék áramlik vágatva feléje,
hogy átszellemítse lakóit, új hitet állítson a régi helyére.

Látom sok lélek bolyong hasztalan a buborék-erdőben,
mígnem számos buborék tör felszínre egy felhőben.
A tenger iránti vágyódásunk legyőzve a felhő felé repülünk,
testi forma után kutatva egy-egy buborékkal egyesülünk.

A fényt az éj sötétje borítja el, egy szűk folyosón járunk,
az eredetből kivaszítva, új otthonunk, a Föld felé szállunk.
A végtelennek tűnő sötétségben élve lelkünk számkivetett,
majd gyér fény fogad, s az első hang: íme, megszületett!

9. A Kezdet

A vers és a beavatási út azt a pillanatot ragadja meg, amikor a gondolati teremtés éppen az anyagi teremtésbe fordul. A legfelső isteni világ teremtetlen, öröktől fogva létező, és örökkévaló. Ebből a síkból áramlik ki a gondolati teremtés, amely két világon keresztül kiáramolva a mi, érzékeink által megtapasztalható, anyagi világunkat eredményezi, amely tehát a harmadik a teremtetett világok között. A teremtés folyamata állandóan zajlik. Ez körülbelül úgy képzelhető el, mint a mi gondolkodási folyamatunk. Állandóan jelen van valamely gondolat a fejünkben, de csak kevés gondolatból lesz fizikai valóság, tehát gondolatainknak (szerencsére) csak kis hányadát valósítjuk meg az anyagi síkon. Nem így van ez a mentális világban, ahol a gondolat azonnal teremtetett valósággént jelenik meg, és működésbe lép. Ebben a gondolati világban egyszerre látható pl. a Föld múltja, jelene, jövője és pillanatról pillanatra változik. Imáinkkal mi is beléphetünk ebbe a gondolati mezőbe, és kérhetjük Istent, hogy pozitív változásokat indítson el Földünk érdekében. A tenger jelképesen az a gondolati mező, amelyet elhagytunk. Ebből a mezőből testet öltve jelentek meg mindazok a lelkek, akik tevőlegesen is vállalták Földünk sorsának jobbra fordítását.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: 3 sorok száma: 22 = 2 + 2 = 4 $3 + 4 = 7$
a vers jelentése	értelemmel és újjászületéssel (3), odaadással, kitartással (4) megtudjuk, kik vagyunk (22), és elérjük az isteni győzelmet, harmóniát (7)

10. Az Út

Hatalmas kő-rengetegben élek,
ma éjjel szememre nem jön álom.
Ismeretlen vágyakozást érzek,
helyem szobámban nem találom.
Különös belső nyugalanság feszít...
Minden kevés...Valamit keresni kell...
Aki nem mozdul a jelre, az veszít.
Indulj, tekinteted emeld az égre fel.
Sűrű erdőben bolyongok céltalan.
Honnan jöttél, hová tartasz, ki vagy?
Kérdéseim az égbe sikoltom, hasztalan,
választ a sötét éjszaka csendje nem ad.
A könnyű pirkadat még mindig ott talál.
A belső vagy a külső kín fáj-e jobban?
Vajon így végez velem a zord halál
tudatlanul, míg életem lángja ellobban?
Talán választ hoz a fürge virradat.
Lassan egy pap tűnik fel a láthatáron,
aszott keze rózsafüzérén matat.
„ Atyám! Mit keresel e lakatlan tájon?”
„ Isten hírét viszem az embereknek.”
„ Hol találom Őt meg, mondd kérlek!”
„ Higgy és imádkozz, Ő megkegyelmez. „
„ Nem terhel bűn! Kegyelmet miért kérjek?”
„ Legnagyobb bűnöd az önteltséged!
Gyónd meg, hogy elnyerd az üdvösséget! „
Lehajtott fejjel nézek utána hangtalan,
mikor a pap felháborodottan elrohan.

Tovább bóklászom a gyérülő fák között.
Szellős erdei tisztáson egy buddhista ül.
Látom megbújva a tüskés bokrok mögött
nyugalom, csend, ibolyás fény lengi körül.

Ha netán rálépnék a tyúkszemére
bizonytalán még azt sem venné észre.

„Mester” kiáltom, „Mi célja van ...?”
„Talán süket vagy, azért kiabálsz fiam?”

„Az élet értelmét keresem...”

„Keresd...”, „Megtalálom-e idelenn?”,

„Nincs lenn és fenn, minden üres...”,

„Mit tegyek, vágyódásom oly tüzes?”,

„Írítsd ki elméd, dobd el vágyaid,
hagyd ellebegni összes álmaid.

Ez minden ember titkos vágya:
belső csend és üresség, ez a nirvána.”

„Hát a szabad akarat hol marad?
Tetté hogyan válik akkor a gondolat?”,

„A tiéd egy reménytelen eset,
tetteid terméséből újabb élet ered.”
Atman, Isten, Nirvána mindegy nekem
ha általa belső békém megkelelem.

Hát nem ad választ senki sem?!

Egy hang belülről csendben így felel:

„Látod ez itt mind kereső.

**Egyik sem különb, mint te vagy ő.
Bármilyen úton jársz, megtalálász,
bárhová nézel Engemet látsz.**

**Amíg bármit belőlem megtagadsz
távolodsz tőlem, nem felém haladsz.
azt kérdezed, hol rejtezem?
Ott legbelül, a szívetekben.,,**

10. Az Út

A vers és a beavatási út az emberi lélek szellemi útkeresését jelképezi. Erre az utazásra azok szánják rá magukat, akik egy váratlan pillanatban szembetalálkoznak azzal az érzéssel, hogy nem elégíti ki őket az anyagi javak hajszolása, sem az érzékek kielégítése, vagy nagy érzelmek átélése, sem a szellemi alkotó munka. Ez a minden kevés állapota. A lélek vágyik valamire, de még nem tudja mire. Keresővé válik, de nem a szó hétköznapi értelmében, hanem spirituális értelemben lesz útkereső. Elkezd kutatni saját legbelső lelki motivációit, és az azt leginkább leképező külső megvalósítási utat. Szerencsés esetben a kettő fedésbe kerül, és végül talál egy vallási, spirituális csoportot, mozgalmat, amely mellett elkötelezi magát. De a külső utak csak részben képesek kielégíteni a belső lelki szükségletet, és ilyenkor válik fontossá a saját belső út megtalálása, amely teljesen egyéni és egyedi vezetettséget igényel. Ilyenkor is csatlakozhatunk valamely csoporthoz, amelyről azt gondoljuk, hogy abban saját lelki, spirituális fejlődésünket leginkább kiteljesíthetjük. Végso soron minden lélek Isten megtapasztalására vágyik, és ezt a hiányt csak ideig-óráig képes ellensúlyozni minden más vágykielégítés. Erről rendkívül egyszerű meggyőződni. Bármely vágykielégítésbe rendkívül hamar beleununk, de Isten átélésébe, ha egyszer megkaptuk, soha nem vagyunk képesek beleunni.

Számmissztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	sorok száma: $64 = 6 + 4 = 10 = 1$
a vers jelentése	kísértés, tanulási folyamatok (6) kitartás, akaraterő által (4) a szellem útja (10) Istenhez vezet (1)

11. Az Erő

A kopár szirtek között tombol a hóvihár,
a bőszen süvöltő szél jeges havat kavar.
Verejtékes ingem rajtam kővé fagyott,
le kell jutnom innen, különben meghalok.
Vérző sebeimet most már nem is érzem,
jéggé dermedt minden vágy és érzés bennem.
Szitról szirtre dobál a szél, nincs kímélet,
egy hegy orom lábánál ébreszt az eszmélet.
Utolsó erőmmel odakúszom egy sziklához,
így érkezem meg egy barlang bejáratához.
A szűk, hideg folyosó a mélységbe vezet.
Vágyom találni ott egy tágas, meleg teret,
testemnek fekhelyet, hol megpihenhetek,
hol utam folytatásához új erőt gyűjthetek.
Lassan kúszom előre a kanyargós járaton,
hiú, ábrándos reményeimet követve, vakon.
A folyosót egy kőfal zárja a hegy gyomrában,
annyi helyem sincs, mint féregnek a fában...
Az elkeseredés és a düh hirtelen kap lángra,
beléverem öklöm a rideg szikla akadályba.
Az szétnyílik menten, mélységét feltárja,
kamrájának titkát még ember sosem látta.
Teljesült a vágyam: meleg, tágas térség...
Most már az sem zavar, ha társam a sötétség.
De lám, az ajtó, mely kinyílt, becsukódik rögtön.
Így lett menedékem egy lezárt sziklabörtön.
Pihenj, mondja lelkem, ne törd most fejed,
megoldódik ez is, mint más, úgy lehet.
Leülök a harangszerű kamrácska közepén...
„Ez végső nyughelyed, kijutni nincs remény.
Így legyen hát, add fel, küzdöttél eleget,
nyugalmadat, békédet, itt, most meglelheted.,,

Lelkem felkészült a testemből kiszállni:
„Itt az utad vége, nincs már mire várni.”
Ahogy testem, s lelkem sorsomnak átadom,
erő folyik belém, s én várakozva hagyom.
Egyre nő, gyarapszik és felfelé halad,
majd eléri, szinte szétrobbantja az agyat.
Ahogy a víz áramlása elmossa a falakat,
úgy lökődik ki fejemből a megfeszített akarat.
A hegyet megremegteti ez az elsöprő erő,
s a hulló kövek között az ég kékje tűnik elő.
Elszáll a kép: a havas szirtek és a barlang,
új látvány: zöldellő fák, csobogó patak hang.
„Vége egy illúziónak, a belső erőd próbája ez,
újabb lépést tettél a végső megismeréshez.
Erőd már ismered, de azt el sose feledd,
vele építést vagy pusztítást egyaránt tehetsz.
Hogy eltaláld felhasználnod miként érdemes
Tökéletes Szellemed szavát kövesse életed.”

11. Az Erő

A vers és a beavatási út az egyén saját belső erejének megtapasztalását jelenti. A spirituális fejlődés magasabb szintjén ez az erő Kundalini erőként jelenik meg, amely minden emberben ott szunnyad a gyökércsakra aljában, és várja, hogy a lélek a spirituális fejlődés egy adott szintjét elérje. A valódi spirituális utazás csak ekkor veszi kezdetét. Ennek az erőnek a megjelenése az ember életében valóban olyan állapottal jellemezhető, mintha egy szűk folyosón kúszna-mászna előre, amelyben nincs visszafordulási lehetőség. Egy bizonyos ponton túl már megállási lehetőség sincs. Ennél a pontnál a lélek egyetlen esélye a túlélésre a teljes önmegadás Istennek. Ha ez megtörténik, akkor a mentális illúzióvilág utolsó maradványai is szertefoszlának, és a lélek saját hitével összemérhető belső erőre tesz szert. Ez az erő semlegesnemű olyan értelemben, hogy pusztításra és teremtésre egyaránt alkalmas, és az egyén saját felelősségének tudatában használhatja fel azt. Ha az egyéni lélek (Atman) összekapcsolódott a legfelső Brahmannal (Isten), akkor ez a kapcsolat biztosítja, hogy az egyéni Kundalini erő a mindenkori isteni akaratnak megfelelően kerül felhasználásra.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - sorok száma: 50 = 5 az 50 = 20 + 10 + 20
a vers jelentése	képességgel, erővel, energiával (20), a kozmikus fiú (leány) (10) visszatér a hithez, az Isten iránti tisztelethez (5)

12. Az Angyalok

Fekete bársonyként borul reám az éj.
Az alkonyi nap kihunyt, elbúcsúzott a fény.
A sötétség köntöse aláhull a fákra,
ásító csend ülepszik a szendergő tájra.

Álmaiban néha rikolt egy kismadár.
Megzörren a bokor, felvillan egy szempár.
Lábad alatt száraz ág roppan el, érzed,
avarszőnyeg zizegése kíséri halk lépted.

Támpontot az éjben a csillagok adnak,
annak, aki tudja, az égen hogy haladnak.
Keskeny az erdei ösvény, alig járható,
bozóttal benőtt kőomlásba botlik az utazó.

Balról egy szakadék sötét mélye csábít,
elnyelt már szenteket, sok önjelölt mártírt.
Jobbról álnok kísértések szegélyezik utad:
pénz, hatalom, gőg, s felbukkanó múltad.

Menni, várakozni egyaránt veszélyes,
a haladásnál mégis éltet a reményed:
valaki figyel utadat, és talán jelt ad majd,
kíséri léptedet, és óv ha bajban vagy.

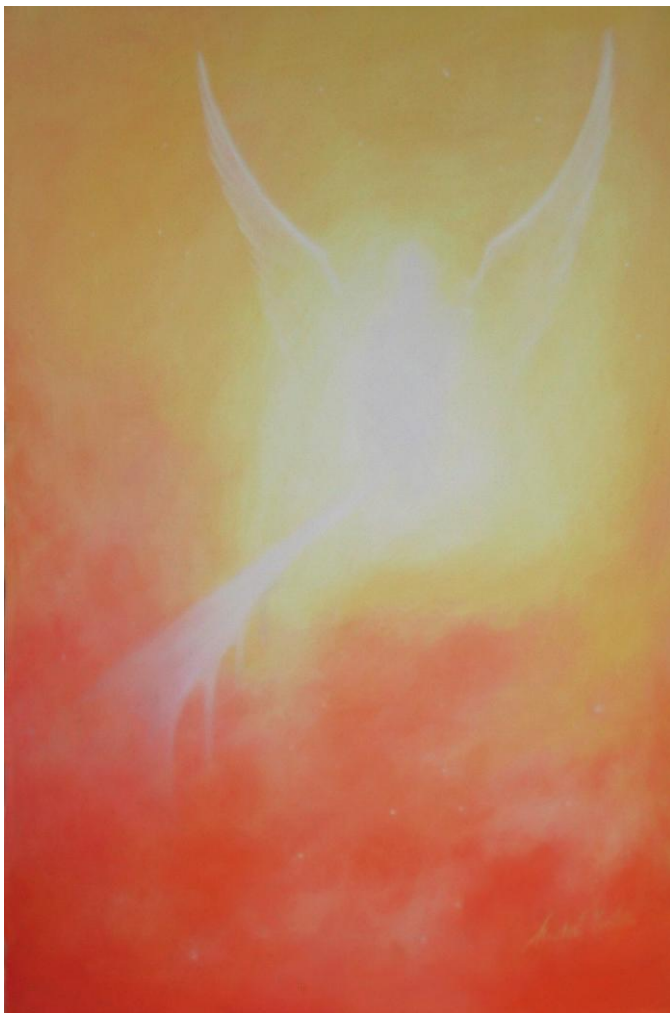
Hiszed és érzed, még ha nem is láttad soha...
Nem hagyhat cserben a szerencse csillaga.
Valahányszor veszély, választás előtt állsz,
elvéted az ösvényt, nem találsz megoldást

fény gyullad fel benned, átítatja tested,
szétárad belőled, megtisztítja lelked...
A lélek ragyogása által rátalálhatsz újra,
vezetett személyként, a kiválasztott útra.

Honnan a belső fény, mely néha felragyog?
Hová tér meg lelked, ha tested elhagyod?
A sötétség honában ki nyújt segítséget?
Honnan az az erő, mi élteti reményed?

**„ÉN mutatok utat, ha eltévedsz az éjben.
ÉN vigyázok rád, ha kóborolsz a mélyben.
ÉN segítelek az otthonodtól távol,
ÉN vezetlek haza, hogyha visszavágyol.**

**Isten fénye vagyok, kit küldött Teremtőd,
hogy szolgáljalak téged, legyek a megmentőd.
Ha gondolatoddal hívsz, támaszt ÉN adhatok
ÉN, a szellemi vezető és őrangyalod.,,**

*„Isten fénye vagyok, kit küldött Teremtőd,
hogy szolgáljalak téged, legyek a megmentőd.
Ha gondolatoddal hívsz, támaszt ÉN adhatok.
ÉN, a szellemi vezetőd és őrangyalod.,,*

12. Az Angyalok

Az angyalok önálló tudattal rendelkező, de Istentől nem elkülönült, hanem vele egységben működő erők. Akár tudunk róluk, akár nem, mindenképpen vezetnek bennünket. Az angyalok nem tartanak igényt semmiféle imádatra, mert ők maguk is Istent imádják. Legnagyobb örömet azzal szerezhetünk nekik, ha hajlandók vagyunk magunkat Istenhez vezetetni. Ez a vezetés teljesen egyénre szabottan működik. Önmagunk átadása az angyali vezetésnek nem azt fogja eredményezni, hogy keresztény vagy ehhez hasonló utat fognak számunkra kijelölni, hanem az egyén számára az adott életre előírt megtapasztalás sorozat lezajlását segíti elő. Az angyalok tehát nem hitrendszer specifikusak, ők a Szentlélek kiterjedései, sugarai, ami a védikus hitrendszerben a Paramatmának felel meg.

Tévedés azt hinni, hogy Isten minden ember számára ugyanazt az utat jelöli ki. Ez már csak azért sem lenne lehetséges, mert mindenkinek más helyet kell elfoglalnia Isten testében. Képzeljük el Istent egy hatalmas organizmusnak, amelynek valamennyien egy-egy sejtje vagyunk csupán. Ez a szervezet csak akkor működhet jól, és akkor lesz életképes, ha mindenki a saját helyén, a saját dolgát végzi benne, nem pedig egyetlen ponton akar összpontosulni. Más szavakkal kifejezve ez azt jelenti, ha lesz valaha egyetlen vallás, akkor ez csak olyan magasan fejlett Istentudatot jelenthet, amelyben mindenki a saját belső útját követve fejlődhet.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = \mathbf{1}$ sorok száma: $40 = \mathbf{4}$ $4 + 1 = \mathbf{5}$
a vers jelentése	az emberi odaadás által, támogatással (4) visszavezetés a hithez (5) az isteni eredethez (1)

13. A Mérték

Kéklő tengeröblök, pára, zuhogó vízesés,
erdők, sziklák, kertek, bársonyos selymű rét...
A barátságos tájból százszínű szőttest font
a vörös fényben úszó, lenyugvó napkorong.

A fény a vízen játszik, habok közt cikázik,
a hegyi fák koronája fölött felhőkkel cicázik.
A kopár szirt csúcsán megbotló fénysugár
búcsút intve, lassan, még egyszer körbejár.

Az alkonyati nap, ereje egyre fogytán,
egy hófedte szikla mögé hanyatlik le lomhán.
A szürkületi árnyak oly hosszúra nőnek,
szinte nekiütköznek a puha felhőknek.

Az árnyékok sejtelmes formákat bontanak,
a hold ezüstjében szinte élőknek látszanak.
A sötét háttérben fénylőn megmutatkozik
az Isteni Mérleg, amint lassan kibontakozik.

Érzem, hogy életem fordulóponthoz érkezett.
Reszket a lelkem, bár sohasem vétkezett.
Eljött az ideje a valódi megmértetésnek!
kiderül az, mi mondható soknak és kevésnek.

Minden egyes tettünk, érzésünk és szavunk,
ki nem mondott kósza, kóbor gondolatunk
az Isteni Mérlegen megmértetésre kerül,
életünk lezárásakor mindenre fény derül.

Magam a mérleg egyik serpenyőjén állok,
de ki lesz a másik, túloldalt, akire várok?
Egyik személy, akivé lettem mostanáig;
másik énem, aki lehettem volna máig.

“Nézd, mindaz, mit tettél, jó volt,
de lásd, lehetett volna még jobb...

Nézd, amit elmondtál, tetszett,
de lásd, lehetett volna még szebb...

Nézd, a ki nem mondott gondolat
hogyan indított tettekre másokat.

Lehet, te sohasem tetted volna meg,
de ő a te gondolatodtól szenvedett.

Nézd, amit alkottál, közepszerű,
lehetett volna jobb, nagyszerű...

Lásd, ahogyan szerettél, átlagos,
lehetett volna több, százszoros...

Nézd, amikor ítéltél mások felett,
saját magad fölött mondtál ítéletet.
Lásd, ha másoknak segítséget adtál,
nem szeretetet, szánalmat nyújtottál.

Minden percet létezésed teremtet,
valót mégsem az a pillanat jelentett,
vagy a jövőben, vagy a múltban éltél,
sohasem éppen akkor, amit megértél.

Létezésed csak látszatlétezés volt.
Többet számított a sok baj, gond,
mint a teremtő erőd tiszta szava,
amit nem mellőzhettél volna soha.”

A megméretés még oly hosszan zajlott,
míg a múltbeli események sorozata tartott.
Nem mondott fölöttem senki ítéletet,
nem éreztem mást csak értő szeretetet.

Amikor magamhoz tértem, a mérleg eltűnt.
Csak egy gondolat maradt, ami feltűnt:
a Belső Isteni Mércét kövesse életed,
ne a külső emberi tetszés legyen a mérleged.

13. A Mérték

A vers és a beavatási út egy számadás eddigi életünkkel (életeinkkel), ami legkésőbb a halál pillanatában bekövetkezik, és semmiképpen sem kerülhető el. Bíránk a bennünk lakozó felsőbb én (tökéletes szellem, Atman), aki tanúja volt minden cselekedetünknek, érzésünknek, gondolatunknak. Ha már életünkben a tökéletes szellemünk szavát követjük, akkor értelemszerűen megszűnik bennünk a kettősség (dualitás), és mindig tudjuk, mit kell tennünk, és mi a helyes. Ekkor az önmegmértés is leegyszerűsödik a halál pillanatában. Ellenkező esetben a számadásnak az lesz a következménye, hogy egy új életet választunk magunknak, amelyben megpróbáljuk rendbe hozni, amit elrontottunk. Ilyen számadást már fizikai halálunk előtt is végezhetünk, sokan halál közeli élményként élnek meg ilyesmit.

A beavatási út elvégzése egy meditációban történő megtapasztalás. Mint olyan személy, aki átesett ezen, nyugodtan állíthatom, hogy sokkal keményebb az önmagunkkal való szembenézés, mint bármely más személy bírálatának elviselése, ugyanis itt nincs lehetőségünk másra hárítani a felelősséget. Mégis, tökéletes szellemünk teljesen ítéletmentes, és a tiszta szeretetben áll, ezért a szembesülés vele sohasem lealacsonyító, hanem mindig felemelő. A Belső Isteni Mércé követése persze nem egyszerű, és számtalan esetben kudarcot vallunk a hétköznapi életben ennek kapcsán. Emiatt nem kell elkeserednünk, hanem kitartóan törekednünk kell, hogy a belénk programozott Isten-ember megvalósítása felé haladva elérjük az ideák világát.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $15 = 6$ sorok száma: $60 = 6$ 7 hosszú 4 soros $7 \times 4 = 28 = 10 = \mathbf{1}$ 6 rövid 4 soros $6 \times 4 = 24 = \mathbf{6}$ 2 hosszú 4 soros $2 \times 4 = \mathbf{8}$ $1 + 6 + 8 = \mathbf{15}$
a vers jelentése	a versszakok alapján: az igazságosságra való törekvés, a tudás (7) a tanulási folyamatok elvégzése (6) a megvilágosodás akarása (2) elvezet az erők használatának bölcsességéhez (15) a sorok alapján: az isteni akarat szerint (1) a tanulási folyamatok elvégzése (6) az igazságosság és a harmónia megvalósítása (8) a kozmikus fiút, leányt (10) elvezeti az erők használatának bölcsességéhez (15)

14. A Lélek

Rétek, hegyek, erdők,
sodornak a felhők...
Fenyők rejtekében
sziklás meredélyen
templomocska áll.
Amikor betérek,
kigyúlnak a fények.
Benn béke és csend honol,
Ez az én otthonom!
Lassan körbenézek...
Megérintem a falat,
s az eltűnik egy perc alatt.
Kinyílik az arany folyosó,
spirálisan felfelé kanyargó.
Ez vezet az éghez.
Minden kanyarulat
egy-egy képet mutat...
Ha belépsz a képbe,
olyan, mintha élne.
Hamis valóság!
Felismerve ezt,
már továbbmehetsz.
Az utolsó,
az borzasztó...
Megtöri lelkedet.

Egyet ne feledj:
te Istent keresed!
S ím előtted áll,
egy fényoszlopban vár...
Most már tiéd lehet.
Benned van,
s te benne vagy...
Átjár a szeretet...
Eláraszt a láz,
a kozmikus nász...
Bevégeztetett.

14. A Lélek

A vers és a beavatási út az egyéni lélek visszacsatolódásának folyamatát mutatja be. A belső erő elindulása és felfelé haladása teszi lehetővé, hogy az Atman és a Brahman végül összefolyjon és az egyén egységélményt éljen meg Istennel. A belső erő felfelé haladásának útjában három akadály (granthi, lelki csomó) áll, amelyek egyenként is több kisebb csomóra bonthatók. (Részletesebben ld. Dharam Vir Mangla: Kundalini és Kriya jóga.) A beavatási út során pontról pontra szembesülünk ezekkel a lelki akadályokkal, vagy a fizikai síkon átélt élethelyzetekben, vagy meditációban képek, látomások formájában. Ameddig nem győztük le ezeket az akadályokat, nem ismertük fel és nem oldottuk meg a feladat lényegét, addig nem oldódik ki a granthi és Kundalini Shakti nem halad tovább, hanem visszatér nyugvó állapotba. Ezek a belső képek vagy látomások formájában jelentkező feladatok, vagy átélést igénylő élethelyzetek az egyén érzelmi és mentális illúzióvilágának szertefoszlásával vannak összefüggésben, és esetenként igen fájdalmasak lehetnek. Megoldást csak az abszolút hit, a teljes önmegadás, és az egyetemes szeretet átélése jelenthet. Aki készen áll erre, annak nem kell félnie belső erőinek felébredésétől.

Számmissztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - sorok száma: $36 = 3 + 6 = 9$
a vers jelentése	a szellem, az értelem (3) a tanulási folyamatok elvégzése (6) elvezet a tökéletességhez, bölcsességhez, önfelismeréshez (9)

Unikornis

(Grafika: Balázs Julianna)

15. A Gyermek

Sötét, hideg és üres a csillagközi tér,
oly távoli még, érzem, a végsőnek hitt cél.
Csillagtól csillagig végtelen a távolság,
Egyre inkább legyőz az ólmos fáradtság.

Százezer éve már, hogy elindultam egykor ...
Hosszú idő, bár az univerzumnak nem kor.
Számomra a hazatérés ideje érkezett el,
hogyan térjek vissza ennyi súllyal és teherrel?

Egy csillaghoz érkezem, mely fényben úszva
kifáradt lelkem, védőn, magához húzza.
Selyem fűvű rét közepén nyerek eszméletet,
terheim letéve átélhetek minden múlt életet.

Zsákjaim egy részét életeken át gyűjtöttem,
láncaimmá váltak a tárgyak körülöttem.
"Ideje meglátnod a dolgok pontos sorrendjét!
Dobd ki mindazt, amivel magadat terhelnéd!"

Csomagjaimat kirakodom a zsenge mezőre...
Rendszerezem sorban, ami kellhet még belőle.

Egyik csoportba a tárgyak, eszközök kerülnek.
Hosszú sort alkotva velem szemben ülnek.
Kapkodok utánuk, de kezembe egy sem akad,
Lábuk nő és elfutnak, a zsák üres marad.

Másik csoportba a vágyak, érzelmek tartoznak.
A sor végén új szint a kapcsolatok hordoznak.
Ahogy értük nyúlnék, hogy tegyem őket vissza,
vízzé válnak nyomban, s a szomjas föld beissza.

Utolsó csoportot alkotják a gondolatok, eszmék.
Hosszan nézem őket, velük mit tehetnék?
Amíg gondolkodom, köddé válik minden...
Így lett enyészete a sok összegyűjtött kincsem.

Üres zsákkal, terhek nélkül indulok tova,
ezt álmaimban sem gondoltam volna soha...

**“Amit találsz, vedd fel, ha már nem kell, dobd el,
amire szükséged van, MINDENT megad az ISTEN!”**

15. A Gyermekek

A vers és a beavatási út azt a folyamatot mutatja be, amelynek során a Jézusi értelemben vett gyermekké válás történik meg. „Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba.” (Márk ev.10.15) Ahogyan a gyermek teljesen átadja magát szüleinek, úgy kell nekünk is átadnunk magunkat Istennek. Az ember élete során számos tárggyal, személlyel, eszmével találkozik, és kötődések alakulnak ki benne ezek iránt. A vers ezeknek a kötődéseknek az elengedését mutatja be. Vegyük észre, mennyi fölösleges dolgot gyűjtögetünk életünkön keresztül. Legyünk tisztában azzal, hogy bármely pillanatban meghalhatunk, és egyetlen tárgyat sem vihetünk magunkkal. Kapcsolataink ebben az életben ideiglenes kapcsolatok, amelyek egy következő életben más személyekkel más felállásban jönnek majd létre. Ugyanígy fölösleges ragaszkodnunk ahhoz az eszmerendszerhez is, amelyben felnövünk, mert egy más korban egészen más eszmerendszer vesz majd körül bennünket. Mindezen

dolgokra csak addig van szükség, amíg mankót, támaszt találunk bennük, de idővel el kell engednünk őket, és csak Istenbe kapaszkodva folytathatjuk utunkat. Végül még a vallási elvrendszert is fel kell adnunk, ahogy a Legfelsőbb Személy tanácsolja:

„Add fel a vallás minden változatát, s hódolj meg egyedül Énelőttem.” (Bg. 18.66) Legvégül egyetlen vezérfonal marad:

„Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és teljes erődből.” (Márk ev. 12.30)

Ebben az állapotban valóban mindent megad az Isten amire szükséged van.

Számmissztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: 10 = 1 4x4 = 16 1x2 = 2 3x4 = 12 2x2 = 4 sorok száma: 34 = 7
a vers jelentése	Az elengedés, szabadság, tanulási folyamatok általi átalakulás (16) a tudás, feladat megoldása (2) az önzetlenség, áldozat (12) az odaadás, kitartás (4) elvezet az isteni győzelemhez (7) és az isteni eredethez (1)

16. A Kiterjedés

Ismerős érzés: világokon áthaladó utazás ...
Néhány pillanat, és követi egy mély zuhanás.
Mégis az átélt élmény oly friss, oly eleven,
az álom és ébrenlét sem válik szét mereven.
Selymes, üde zöld fű csiklandozza nyakad,
szénaillatú szél lágyan simogatja hajad,
árnyat adó fák lombja susterog füledbe,
ágak rezdülnek, virágcsótot szórva öledbe.
Eleinte ámulva csodálsz a természeti képet,
amit tovább nézve lassan benépesít az élet.

Sosem látott lények sokasága nyüzsög,
egyik a másikat kerülgetve, sűrög.
Nincs összetűzés, düh vagy bosszú harag,
egymás tiszteletében mindegyik megmarad.
Nem szégyen a másság, mind különbözik,
látszik mégis: érzéseik ugyanazt tükrözik.
Lényegtelen a viselkedés, az alak, a forma,
egyazon célért egyként állnak be a sorba.
Töprengsz, mi lehet a sokféle lényiség titka,
mitől vannak egymás felé mindig tárva-nyitva?

Látható most, ugyanaz a fény gyúl ki bennük:
az Isten Fénye. Tündöklése átitatja lelkük.
Egymást felismerve a Teljességben élnek,
egymástól csak tiszta szeretetet kérnek.
Közéjük vegyülsz, fényük megérinti lelked,
kisugárzod azt, mit benned megteremtett.
Átéltéted őket újra, önmagad részeként
nem választva el az Egységben az egyént.

Az univerzum, melyet Isten alkotott,
leképezések tömör halmazaként adott.
A dimenziókon átívelő vetületeket
egy-egy lényiséggel testesítette meg.
A Teljességet csak akkor érheted fel,
ha minden létezőt részeként fogadsz el.

16. A Kiterjedés

A vers és a beavatási út annak megélését jelenti, hogy minden létező eredete egy, mindeniben ugyanaz az isteni fény világít. Ennek felismerése vezet el egymás elfogadásához, megértéséhez és szeretetéhez. Ez egységélmény megélése minden létezővel. Az ideák világában, ahol csak tökéletes szellemeink vannak jelen, mindenki Isten szeretetében rezeg. A duális, kétpólusos világban jelmezt öltünk magunkra és eljátsszuk a jó és a rossz szerepét, így tanítva egymást az elfogadásra és megértésre. A beavatási út megélése a duális világban azt jelenti, hogy elfogadjuk és szeretjük azt az embert is, aki a gonoszságot cselekedte, de nem fogadjuk el magát a gonoszságot, hanem elutasítjuk. Vagyis külön kezeljük az embert és a szerepét. Ha megértjük embertársunk motivációját, hogy mi készítette őt az adott cselekedetre, akkor az elfogadás is könnyebbé válik. Isten egy hatalmas organizmusként képzelhető el, amely leképezések, kivetülések sorozatát hozta létre és így születtek a teremtet világok. A kivetülés sohasem lehet olyan tökéletes, mint az eredeti. Képzeljük el, hogy az író megírja a forgatókönyvet, a

filmrendező ez alapján megrendezi a filmet, a színészek eljátsszák, az operatőr filmre veszi, és mi megnézzük a moziban. Minden résztvevő tőle telhető mértékben elvégezte a feladatát, és létrehozott egy alkotást. A teremtésben mindenki saját alkotóképességét és annak tökéletességét próbálja ki. A folyamat lényege a közös játék, és egymás segítése a minél tökéletesebb alkotás létrehozása érdekében.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: 4 sorok száma: $34 = 7$ $2 \times 10 = \mathbf{20}$ $1 \times 8 = \mathbf{8}$ $1 \times 6 = \mathbf{6}$
a vers jelentése	a képesség, az örök élet tudata (20), az igazság, harmónia megvalósítása (8) a tanulási folyamatok (6) által az ember teremtő ereje (4) elvezet az isteni győzelemhez és harmóniához (7)

17. A Harmónia

Hosszú volt az út, míg idáig elértem,
több feladat várt rám, mint reméltem.
Honnan jövök? Kérdeztem az út elején.
Hová tartok? Mikor leszek túl a nehezén?

Egy fénysugár érinti meg lágyan szívemet.
Hatására szétáramlik bennem a szeretet.
Áthalad rajtam, majd elhagyja testemet,
túl téren és időn minden élet megkeres.

A szeretet által megszületik a megértés.
Ízlelgetem, milyen mámorító az érzés.
Átélnésem minden létező örömét és bánatát,
felveszem magamba mindegyik tapasztalatát.

Megremegteti testemet az a hatalmas erő,
mely a harmadik fénysugár hatására tör elő:
"Nincs akadály, ami gátolhatná tervedet,
ha az Univerzum egyetértését megleled."

Az utolsó fénysugár áthatol a homlokodon,
térdre rogyva az anyaföldet csókolom,
felismerem azt a tudást, amely a birtokom
ha önmagam a belső vezetésnek átadom.

A négy fénysugár összefonódva felemel,
az Atyáig segíti fel Tökéletes Szellemem,
amíg összefolyunk a közös harmóniában,
szétárasztjuk azt, az egész teremtetett világban.

17. A Harmónia

A vers és a beavatási út a szeretet, elfogadás, erő, tudás négyes egységének megteremtéséről szól. Ha ezek harmóniába kerülnek, akkor megvalósulhat a lélek visszatérése az Egységbe. Elfogadás princípium nélkül nem létezik valódi szeretet. Az elfogadás által jön létre a szeretet abszolút formája. Ez a forma az, amely az elutasítást is elfogadja. Az erő saját belső erőnk, ennek harmóniába kerülése az univerzum erőivel azt eredményezi, hogy az egyén belesimul Isten akaratába. Ez az ellenállások megszűnését eredményezi. Az egyén azt tapasztalja, hogy élete, amely eddig küzdelem volt, hirtelen leegyszerűsödik, és könnyűvé válik. Ahogy Jézus fogalmaz: „Az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Máté ev. 11.30.) Ez a belesimulás annak tudását eredményezi, hogy mindig tudom, mit kell tennem, és miért. Ennél nagyobb tudásra végeredményben nincs is szükség. A négy princípiumból sokan kitüntetik a tudás aspektust, és egyoldalúvá válnak. A tudás iránti vágy ugyanolyan vágy, mint bármely érzék kielégítés utáni vágy. Társadalmunkban jelenleg túl sok a fölösleges ismerethalmaz és kevés szó esik a lényegről.

Világosan kell látni, hogy az anyagi világról szóló ismeretekre azért van szükség, hogy fenntartsuk az anyagi univerzumot a meg tapasztalásra vágyó lelkek számára. Ilyen értelemben a világi tudásnak megvan a maga funkciója és haszna. Továbbá az anyagi világra vonatkozó tudás és ismeretek nélkül nem lehetséges az anyagi univerzum elhagyása. Másfelől azon lelkek számára, akik befejezték feladatukat az anyagi világban, és a spirituális önmegvalósítás útjára tértek, akik számára a világi tudás már lényegtelenné vált, és az emberi élet végső célja után kutatnak az egyetlen lényeges ismeretet a Legfelső Személy a következőképpen fogalmazta meg:

„Alázatosság; büszkeség nélküliség; erőszakmentesség; béketűrés; egyszerűség; egy hiteles lelki tanítómester elfogadása; tisztaság; kitartás; önfegyelem; lemondás az érzék kielégítés tárgyairól; a hamis ego hiánya; a születés, halál, öregség és betegség okozta gyötrelmek felismerése; lemondás; nem kötődés a gyermekekhez, a feleséghez, az otthonhoz és a többi hasonló dologhoz; kiegyensúlyozottság kellemes és kellemetlen körülmények között egyaránt; az Irántam érzett állandó és tiszta odaadás; magányos életre törekvés; elkülönülés az emberek általános tömegétől; az önmegvalósítás fontosságának felismerése; az Abszolút Igazság utáni filozófiai kutatás — mindezeket tudásnak nyilvánítom, s ezen kívül minden tudatlanság.
(Bg. 13.8-12)”

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: 6 sorok száma: $6 \times 4 = 24 = \mathbf{6}$ $6 + 4 = 10 = \mathbf{1}$ $6 + 6 = \mathbf{12}$
a vers jelentése	a kísértés, szeretet, tanulási folyamatok (6) megértése, az odaadás, teremtető erő (4) önzetlenség, áldozatvállalás (12) által visszatérhetünk Istennel való egységhez (1)

18. Az anyag

Testem csöndesen lebeg a langymeleg tóban,
halk, ritmusos szívdobogást hallok vigasztalóan.
A sötétség körbevesz, mégsem kellemetlen...
Csak egyet gondolok, és elhagyhatom **testem**.

Lelkem felfedező útra indul ebben a világban.
Megszemlélem a tárgyakat, kik laknak a házban...
Választottam apát, anyát, amint tartotta kedvem,
megismerhetem őket, s emiatt örvend a **lelkem**.

Nézem szobámat, benne kisággal, már várnak.
Látok babákat, mindent, mire egy gyerek vágyhat.
Jó anyám apámmal miattam veszekszik éppen...
Nem veszik észre, hogy őket döbbenettel **nézem**.

Visszamegyek a jó meleg sötétségbe inkább,
tartsák meg életük megfejthetetlen titkát...
Egyre szűkebb a hely, ez nem egészen tiszta?!
Sejtem, hogy az Egységbe nem térhetek **vissza**.

Falak, minden irányból egyre közelebb jönnek!
Szorítanak, préselnek, mindjárt összetörnek...
Ki fognak taszítani innen, mert nem akarnak!
Nyomnak, egyre beljebb egy folyosóba, a **falak**.

Tehetetlenül vergődöm, már kapálózni sem tudok,
megadom magam a sorsnak, de előre nem jutok.
Mint a fába szorult féreg, tekergőzöm esetlenül,
majd kicsúszom a szűk járaton magat**tehetetlenül**.

Erős fény és hideg, körülöttem idegen emberek...
Egy percig sem maradok tovább, innen elmegyek!
Lelkem mozdulna, de testem egy önállótlán lény,
léláncoltak, nem mehetek, kihunytt az **Örök Fény**.

Szólnék: "Emberek, engedjete, én lélek vagyok!
Nincs közöm e vézna testhez, elmenni hagyjatek!"
Én sírok remegve, s ők boldogok... Szentséges ég!
Nincs ember, ki értene! Egyetlen, akihez **szólnék**?

Anyám pihen, arca sápadt, kimerültnek látszik.
A fájdalom után, mit okoztam, biztos másra vágyik.
Szeret-e majd, vagy megutált egy életre talán?
Szegény, szenvedő, egyetlenegy édes**anyám**!

Apám arca komoly, megilletődött tekintettel néz...
Könnyezik, vagy rútságom miatt fordítja el szemét?
Esetlenül áll, zavartan ismét visszatekint reám...
Semmi kétség, szebbet remélt, szegény édes**apám**.

Az **anyag** magába zárt, számkivetett lett lelkem.
Magamra maradtam...Ó egek, segítsetek nekem!
Ha szólnék, nem tudok, belőlem bősírás fakad,
ha mozdulnék, nem enged a rám feszülő **anyag**.

Az **Egységben** a Mennyei Atya hallotta szavam,
most idele, tehetetlenül kire bízhatom magam?
Könyörgésemet talán meghallották az Égben,
anyám magához ölel, vele vagyok most **egységben**.

"**Atyám!**" Sikoltom: "Mi céllal adtad ezt a helyet?"
Eközben anyám melléből szívom a langyos tejet...
A gyönyörtől ájultan alszom el jó, meleg hasán,
miközben mindkettőnket átölel az én földi **atyám**.

18. Az anyag

A vers és a beavatási út az anyagba leszülető ember belső lelki gyötrődését jeleníti meg. Tiszta lélek állapotban még tudjuk, mi célból veszünk fel testi formát. Ahogyan kapcsolatba lépünk az anyagi testtel egyre sűrűbb és sűrűbb homály burkolja be szellemi látásunkat. Sokan nem értik miért történik ez így? Miért nem emlékszünk a születés előtti állapotra? Azt gondolják, minden könnyebb lenne. Valójában emlékszünk, csak nem tudatosan. Számtalan tudatalatti motivációnk a leszületés előtti időszakból származik. Csak a legtudatosabb lelkek emlékezhetnek, akik elegendő belső erővel rendelkeznek ahhoz, hogy felvállalják életfeladatukat. A többiek mindent elfelejtenek. Az ok egyszerű: egyetlen lelket sem lehetne rábírní, hogy testi formát vegyen fel, ha meghagynák emlékezetét. Márpedig a testi forma felvétele szükséges, e nélkül a tanulási feladatok nem végezhetők el. A lényeg ugyanis az Istentől való elkülönültség megélése. Az egyén ugyanis akkor ismeri fel Isten fontosságát, és Istennel való azonosságát, ha elszakad tőle. Ugyanaz az elv érvényesül itt is, mint amikor valaki kénytelen elhagyni a hazáját, és hosszú ideig nem térhet vissza. Amikor valaki évtizedek múlva ismét hazalátogat, már értékelni fogja a szülőföldet. Ezek után könnyen el tudjuk képzelni, hány inkarnációra van még szükségük azoknak a lelkeknek, akikben nem ébredt fel az Isten utáni vágy!

A versben egy nagyon érdekes keretes szerkezet figyelhető meg. Minden versszak ugyanazzal a szóval kezdődik, és végződik. Ez a szerkezet még zártabbá tesz a formát ezzel is erősítve az anyagba zártság élményét.

Számmisztikai értelmezés:

Vers adatai, számítás	versszakok száma: $13 = 4$ sorok száma: $13 \times 4 = 52 = 7$ $4 + 7 = 11$
a vers jelentése	az anyagba született ember (4) a belátás, változás ereje által (13) okosan, alázatosan élve (11) eljut az isteni győzelemhez (7) az anyag felett

19. A Beteljesedés

Mint a madár, ha szárnyat bontogat
- föl s alá száll -,
úgy lép elem minden rejtett gondolat.
Álmaimból föl-föl bukkan,
váratlanul mellém toppan,
meg-meg áll.

A képek színes filmmé folynak össze
hangtalanul,
múlt-, jelen-, jövőként vesznek körbe;
fentről nézek szerteszéjjel,
szinte repülök a kósza széllel
súlytalanul.

Gyermekkori vágyak, beteljesületlen maradtak,
most hívogatnak.
Ifjúkori szerelmek keserű könnyei elapadtak...
Vonulnak előttem az álmok,
sikertelen próbálkozások
szólongatnak.

Felnőttkori lázas igyekezetek tovaszállnak,
mint madárhad...
Kilátástalan küzdelmek toporogva megállnak,
bágyadt kísérletek
sápadtan integetnek:
egyszer, talán, majd...

Szánalmas erőlködések, titkos vágyakozások
elapadnak,
Elmulasztott találkozások, hosszú várakozások,
tüzes szeretkezések
és megkopott ölelések
elmaradnak...

A lelkeddel folytatott párbeszéded érhet véget,
most már sejtet,
ha egyszer életed újra átélve megérted,
mindez miért történt?
Tekintsd az eredményt!
Miért öltöttél testet?

A múlt, a jelen és a jövő összefonódik
egyetlen képpé.
A történések mélyebb értelme kirajzolódik.
semmi sincs, mi fölösleges,
nem létezik esetleges.
Ez teszi széppé.

Életed minden pillanata azt a célt szolgálta
öntudatlanul,
hogy tudatosan élhess, álmaid valóra váltva
önmagaddal egyesülj,
árnyékokkal szembesülj
elfogulatlanul.

Az események a lélek által vállalt életfeladatok,
azzá nemesültek,
minden átéléssel nőttek a szerzett tapasztalatok.
A Mennyei Atyába vetett hit
a célhoz egyre közelebb vitt,
álmaid beteljesültek.

Sorsod elfogadva egybefolynak lelked részei
kerek egészként.
Nem lesznek alávetve kornak életed tényei.
A lélek által vezetetten
kerül majd a vak véletlen,
így nyersz örök fényt.

19. A Beteljesedés

A vers és a beavatási út az emberi élet valódi beteljesülésének útját mutatja be. Mindaz, amit sorsnak nevezünk, és életünk során átéltünk, bármilyen fontos is volt, ahogy visszatekintünk rá, mindössze megtapasztalás, tanulási folyamat, és nem életcél. Ahogy egyre újabb és újabb célokat tűzünk magunk elé, amikor elérjük azokat, és átlépünk rajtuk, azokról is kiderül, hogy nem nyújtottak valódi beteljesülést. Próbálkozhatunk testi vágyak kielégítésével, hajszolhatjuk a szerelmet, lehetünk világhírű művészek vagy tudósok, minden elmúlik egyszer, és boldogságunk időlegességével ismét szembetalálkozunk. Mikor végül eljutunk lelkünk legmélyebb vágyához, elementáris erővel tör fel belőlünk az érzés, Isten szeretetének és Isten megtapasztalásának hiánya okozta minden hiányérzetünket és boldogtalanságunkat. Megtaláltuk a kék madarat, amit életeken keresztül hiába üldöztünk. Nem kell kalitkába zárniunk, biztosak lehetünk benne, hogy sohasem hagy el bennünket.

Számmissztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: $10 = 1$ sorok száma: $60 = 6$ $1 + 6 = 7$
a vers jelentése	a kozmikus fiú, leány (10) a tanulási folyamatok által (6) eljut az isteni győzelemhez (7)

20. Az Ego

Félek.
Olyan sötét van itt...
Nincs senkim, rettegek.
Ez a halál?
De hisz élek!
Fáj a magány...
Lehet, elvesztem. Segítség!!
Miért, mért pont én?
Szegénykém, sosincs szerencsém ...
Bezzeg ő, az a hülye, bamba tyúk...
Milyen társat talált!
Meg se kell mozdítania a kisujját.
És az a fajankó, ökör...
Gazdagságában csak könnyököl.
Ki az az idióta majom, aki a hatalomban ül?
Vigyázz, ha megszólalsz, minden kiderül!
Én szent vagyok, aki megvet minden kurvát,
a megtestesült szorgalom, aki elítéli a lustát.
És a szellemem? Egy világító csoda!
Nem érheti fel ésszel a sok ostoba.
Sugárzik belőlem a szépség és az intelligencia,
ezért nem állhat ki a sok buta liba...
Úgy fáj!
Majd meghalok...
Annyira egyedül vagyok...
El akarok menni innen!
De hova?
A sírba inkább, csak ne lássam a képüket soha!
Szívembe markol a fájdalom...
Valamit elhibáztam volna?
Szeretet...

*„A gőg és az irigység
a lelket mérgezi rég...
A valódi tudás és hatalom
nem működik egy szóra: akarom!...”*

Engem senki sem szeretett.
Ez fáj leginkább, ez gyötri lelkemet...
Ó te hiú, öntelt, buta tehén,
láthattad volna már az elején:
 ha mindenkit megítélsz,
 szeretetet kitől remélsz?
 A gőg és az irigység
 a lelkedet mérgezi rég...
 A valódi tudás és hatalom
 nem működik egy szóra: akarom!
Mit ér a gazdagság s a felhalmozott kincs,
 ha mögötte emberi nagyság nincs?
 Eddig mi volt fontos neked?
A te örököd, a te jóléted, a te érdeked!
Ezért lett testi-lelki nyomor az életed!
 Térj haza, vár valódi otthonod!
A szeretet tükrében Tökéletes Éned megláthatod...
 Tündöklő fény, tiszta ragyogás!
 Mellette sötét, rettegő parány,
 általad óriásra növelt egód áll.
Részed ő, épp ezért meg ne vesd.
Segítségével fejlődött szellemed.
Most, ha otthonodba vissza kívánsz térni,
 vele kell először egységben élni.
Akit áthatott az egység önmagával,
 békében él az egész világgal!

20. Az Ego

A vers és a beavatási út alapvetően annak megéléséről szól, hogy ki vagyok én, mint mikrokozmosz, és milyen viszonyban állok a körülöttem levő világgal, makrokozmosszal? Hétköznapi értelemben az emberek az ego alatt önző magatartásformát értenek. Az ego élettani, pszichológiai és filozófiai fogalom. Élettanilag egy sejtszövet az agyban, amelynek az a feladata, hogy az egyén önmagára *én vagyok*-ot tudjon mondani, és önazonosító képességgel rendelkezzen. Ez által alakul ki a pszichológiai én-tudat, és a filozófiai értelemben vett egyén, aki összehasonlításokat tud tenni, és a saját illetve környezete tulajdonságai alapján képes magát a környezetétől megkülönböztetni. Az ego tehát személyiségfejlődésünk alapja.

Az életünk során ezt a körülhatárolt sejtszövetet integrálnunk kell az agy többi részéhez, vagyis kapcsolatokat kell kiépítenünk az ego központ (vagy ego program) és a tudatalattiban kódolt többi központok (programok, ősképek) között. Ez a személyiségfejlődés több életen keresztül zajlik. A gyermek a tükörbe nézve, először megtanul magára *én vagyok*-ot mondani, majd megtanulja: *Pisti vagyok, magyar vagyok, férfi vagyok, mérnök vagyok* stb. Ez nem más, mint az ego központ integrálódása az agy egyéb központjaihoz. Az egyén ezen a szinten már beleilleszkedett a társadalomba. A feladat azonban itt nem ér véget, mert egyszer csak felismeri *ember vagyok*, és a többiek szintén. Ez már önmagán túlmutató szempontrendszer eredményez. De a feladat még itt sem ér véget, mert elkezdheti integrálni a legmagasabb szintű ősképeket: angyal, Szentlélek, Buddha, Shíva, Jézus stb. Az egyén megélheti magát úgy, hogy *buddha vagyok*, stb. ez azonban nem jelenti azt, hogy ő azonos a történelmi Buddhával még akkor sem, ha ő esetleg azt hiszi, hogy Buddha inkarnációja. Az érzés az ősképek kinyílásával és aktivitásával kapcsolatos.

Ez a könyv nem ad lehetőséget ennek a kérdésnek a mélyebb elemzésére, így most fogadjuk el, hogy végül az egyén

egy vagy több ősképen keresztül integrálódik a makrokozmosz lényiségeihez, és feladja személyes én tudatát. Végül egyéni integrált tudattal rendelkező, de személyes én tudat nélküli világpolgárrá válik, és kiléphet az univerzumba, de van más lehetősége is.

Ha az ego központ bármilyen okból megsérül vagy megszűnik, mielőtt integrálódott volna valamely magas szintű ősképhez, a személyiség szétesik, az egyén hétköznapi értelemben megőrül. Ezért rendkívül fontos az, hogy egónkkal békés egymás mellettélést folytassunk, fogadjuk el a sajátunkat és mások egoját az élni, és élni hagyni elv alapján. Közben dolgozhatunk azon, hogy integrálódjunk valamely számunkra szimpatikus és elérhető ősképhez pl. angyalok.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - sorok száma: $57 = 5 + 7 = 12 = 3$
a vers jelentése	az önzetlenség, áldozat (12) a közösségre való törekvés, az értelem (3) elvezet az Isten iránti tisztelethez (5) és az isteni győzelemhez (7)

21. Az Akarat

A gondolat szárnyán repülök a mély tenger fölött.
Sok ezer kilométert hagytam már magam mögött.
Szárazföld után kutat szemem, hol megtalálom
azt a célt, melyet megmutatott sok-sok álom.

Türkizkék földnyelv tűnik fel a láthatáron,
füstölgő vulkánokkal övezett korallzátony.
Ezen leszállok. Nem látom, inkább érzem a célt,
lábam mégsem téveszti el a keskeny ösvényt.

Köröttem kénes szagú füstfelhők szállnak az égig.
Utamat fortyogó bugyborékolás kíséri végig.
- Reménytelen - villan át agyamon - átkelni ezen... -
S máris elvétem az ösvényt, ahogy kétségsbeesem.

Hiába kapálózom, küszködöm, egyre csak süllyedek...
Itt fogok elveszni a cél előtt! – üvöltöm. – Ó, egek!
S mintegy varázsszóra, újra rátalálok a kanyargó útra.
Lesz, ami lesz, folytatom, megpróbálom újra.

Lassan haladok, tapogatózva, kúszva, mászva,
mígnem rábukkanok a kanyar után egy útelágazásra.
Választanom kell; két irány, de többet is kitesz...
Eddig csak egy volt, mégis elvétettem, most mi lesz?

Mégis, a döntés - új lehetőség - szárnyakat ad.
Választanom kell? Nem! Választanom szabad!
Szabad vagyok, ujjongja lelkem, s máris indulok...
A legbelső érzés hozta a döntést, annyit biztosan tudok.

A magam választotta útról nem térek le, nincs ami csábít.

Hiába kápráztat el ezernyi csoda, mind csak ámit.

Így haladok. Sokkal biztosabban önmagamban,
minden elágazásnál újra választva, egyre boldogabban.

Kijutottam a mocsaras vidékről. Irány a hegyre fel!

Hív a cél, a csúcs csábít, de nem, pihenni kell...

Reggelre kelve, új erőt gyűjtve, megnézem az utat,
de a liánokkal benőtt bozóton szemem rést hiába kutat.

Csapkodok, de az indák áthághatatlanul vesznek körbe.

Csalódottan, holt fáradtan lerogyok a nedves földre.

Egész nap dolgoztam, s egy lépést sem jutottam előre,
az nem lehet, hogy egyetlen út sem vezet a tetőre?!

Szabad vagy, s a lehetőségek egész sorát kaptad...

Csak meg kell látnod, fel kell fedezned magadnak!

Szélesebben vágat a gondolat...

Újabb és újabb lehetőségeket mutat.

Egyszerre csak meglesi a megoldást,
mint a filmen lepergeti a folytatást.

A fára fel! Az indák felett, a karnyi vastag ágakon
biztonságban átjuthatok a bozótoson s csalitoson ...

Így haladok, legyőzve minden korlátot és akadályt.
Új utat járva, amit a felszabadított gondolat megtalált.

A hegy csúcsán körbenézek.
Lenyűgöző látvány fogad...
Egy magaslatról látni vélek
minden egyes ösvényt és utat.
Mind felfelé vezet a hegytetőre,
a most induló mégsem tudhatja előre.
Mindenki biztonságosan halad,
ha elvéti, magára sosem marad.

A tett, a szó, s a gondolat
együtt mint szabad akarat
elvezet a végső helyre
hol láthatod megpihenve,
nincs út, mely máshová vezetne,
nincs lélek, ki eltévedne.
Ő vigyázza minden léptünk,
Amíg Hozzá fel nem értünk.

**Dicsérjük a Magasságost,
- minden szava legyen áldott -
ki nekünk a szabad akaratot adta,
végtelen szeretetét megmutatva,
hogy magunktól ismerjük fel,
egyek vagyunk Istenünkkel.**

Ámen.

21. Az Akarat

A vers és a beavatási út az Istentől kapott szabad akarat megéléséről szól. Az esendő ember a saját maga által saját magának teremtett akadályokon keresztül botorkálva, emberfeletti erőfeszítések árán eljut az önmegvalósításhoz (hegycsúcs), majd innen körbepillantva felismeri, hogy mindez illúzió volt csupán Isten játék univerzumában. Ezt követően köszönettel és hálával eltelve imáit ajánlja Istennek. Az ember tehát maga választja küzdelmes, esetenként gyötrelmes életét, noha választhatna másképpen is. Mégis mi értelme akkor az egész küzdelemnek, ha a szabad akarat feladásával, küzdelem nélkül is eljuthatnánk Hozzá? A lényeg: a szabadság megélésének belső korlátokat leromboló ereje, saját őserőnk, kreativitásunk megismerése. Az így beavatást nyert ember nem játékszer már Isten kezében, hanem játszótárs, aki részt vállalhat az alkotási folyamatban, együtt teremthet Istennel.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: 15 sorok száma: $69 = 15 = 6$ $9 \times 4 = 36 = 9$ $1 \times 2 = 2$ $2 \times 4 = 8$ $2 \times 8 = 16$ $1 \times 6 = 6$ $1 \times 1 = 1$
a vers jelentése	a fehér mágia, az erők használatának bölcsessége (15), a szeretet (2), az igazságosság, harmónia (8), a szabadság, elengedés (16), által elvezet a tanulási folyamatok befejezéséhez (6), a tökéletességhez (9) és Istenhez (1)

22. A Tökéletesség

Eljött az utolsó pillanat.
Dobd el anyagi burkodat!
Tested, amint végleg elhagyod,
az anyag törvényeinek átadod.
Burkaid még körbevesznek,
míg érzelmeid átölelnek...
Lebontva az érzelmek köntösét,
a gondolati lepel az öltözék.
Lehull az is, és most itt állsz,
már a kauzális síkon jársz.
Megszemléled, ami maradt!
Teljes-e a tapasztalat?
Mérlegre kerül a jó s a rossz,
minden életeden osztozott...
Átéltél-e kint és mámorító gyönyört,
szenvedélyt és egykedvű közönyt?
Voltál-e koldus és dúsgazdag uraság?
Megérintett-e a szentség és a léhaság?
Ismered-e az örült bárgyú vigyorát
és a zseni lekezelő mosolyát?
Öltél-e, okoztál-e szenvedést?
Áldozatként feladtad-e a vak reményt?
Lehetsz-e már tökéletes?
A lét minden aspektusát ismered?
Ha érzed: igen, ezzel lerántod azt,
mi burkaidból még megmaradt.
A tejszerű köd, mely körbevett,
egyre világosabb és fényesebb...
Majd kitisztul és eltűnik egészen,
a felhők fölött jársz a napsütésben.

A fénypiramis! Indulni kell!
Csúcsát egy sugárnyaláb hagyja el.
Amint végigpásztáz rajtad,
már tudod, hogy fényből vagy.
A piramisban állsz,
meghatottan vársz.
Padlója a sötétségbe vész,
csúcsán át a fénylő mennybe mész.
Átlebegsz az éjszín mélység felett,
hogy elérhesd a csúcs alatti teret.
A világító, hófehér körbe lépve
egy fényoszlop emel fel az égbe.
Ott láthatod, mit álmod áhított,
a színarany kaput, mely nyitott.
Vége. Küszöbét átlépve
az otthonodba térsz be.
Köszöntenek: "Isten hozott!"
Egy újabb lélek a fénybe feljutott.
Gyülekeznek egy Üdvözlégyre.
Felhangzik a szférák zenéje.

22. A Tökéletesség

Az életfa struktúrájából látható, hogy alapvetően három úton juthatunk el a Keterhez, vagyis Isten megvalósításához. A baloldali a **Szeretet** beavatási út, amely legmagasabb szinten a minden létező iránti szeretet megélését jelenti. A kereszténységben ezt Szentlélek megvalósításnak, a hinduizmusban Paramatma megvalósításnak nevezik. Ennek során Isten erejének anyai tényezőjét, a minden létezést fenntartó szeretet aspektust ismerjük meg. A jobb oldali az **Isteni** beavatási út, amely Isten egy másik arcának, az atyai tényezőnek a megismerését jelenti. Az Atya, akit csodálatunkkal, imádatunkkal veszünk körül, akit csak szolgálni lehet, hiszen parányi részei vagyunk csupán, sohasem érhetünk fel hozzá, ahogy a rész sohasem lesz azonos az egészszel. Ez a kereszténység Atyája, a hinduizmus Bhagavánja, a Krisnatudat Krisnája, minden ok oka. A **Tökéletesség** az Istenhez vezető középső beavatási út a Tiferet és a Keter között. Ez az út a fiúi tényező megismerését jelenti. A kereszténységben Krisztus (személyes Istenforma), a hinduizmusban Brahman (személytelen Istenforma) megvalósításnak nevezik. A kereszteződési pontban egy akadályba ütközünk, ez nem más, mint a személyes én tudathoz való ragaszkodás, ami megakadályozza Isten erejébe való beintegrálódásunkat. Ha erről le tudunk mondani, akkor elérjük az **Aham Brahmarshmi** állapotát, amikor az Atman és a Brahman eggyé válik. Ez a legfelső állapot, amelyet szanszkritul **Sat-Chit-Anandával** jellemeznek. A kereszténységben Jézus volt az a személy, aki mindhárom utat megmutatta az embereknek, és elérte ezt a legfelső állapotot, így megkapta Isten legnagyobb erejét a szolgálatához a Krisztuserőt.

Számmisztikai értelmezés:

vers adatai, számítás	versszakok száma: - sorok száma: 50 = 5 $5 = \mathbf{2} + \mathbf{1} + \mathbf{2}$
a vers jelentése	a legmagasabb rendű szeretet által (2) az isteni eredethez (1) a hithez az Isten iránti tisztelethez (5) való visszatérés

Utószó helyett:

Álom az álomban

Álmomban gyönyörű tájakon jártam. Gondolatsebességgel suhantam az égbenyúló fenyők kecsesen ringó ágai között élvezve a szabadságot. Leheletfinom pára, gyantaillat áradt szét, madarak fuvolázása kísérte utamat. Az ágak között átszűrődő fénysugarak megtörve a páracseppeken a szivárvány minden színével körbevettek, miközben az aranyló Fényfolyam tündöklő szikrái szitálva hullottak alá az égből. Az aranykőd gomolyogva szétterült a tájon, és aranyporral hintette be a környező fák ágait, a közeli kis tisztás illatozó virágjait, az ágról ágra röppenő madarakat. Közben égi hárfák és pánsípok sosem hallott dallamokat varázsoltak körém, és ez a Hangfolyam vezetett keresztül az erdő sűrűjén. A valószerűtlen szépségű táj egyre realisztikusabbá vált. A formák és alakok egyre szilárdabbak, tapinthatóbbak lettek.

Az égi dallamokat hirtelen távolból jövő kiáltozás, nyöszörgés zavarta meg. A hangok irányába fordultam, s még mindig a gondolat sebességével szállva egyre kietlenebb tájak fölött repültem tovább. A hangok egyre tisztábban és érthetőbben szűrődtek át a most már bozótokkal sűrűn benőtt, elvadult erdőn. Leszálltam és könnyed léptekkel folytattam utamat a hangok forrása felé.

Egyszer csak egy szögesdróttal bekerített tisztásra lettem figyelmes, onnan jöttek a hangok. Emberek segítségért kiabáltak. Megpróbáltak felmászni a magas kerítésre, kezüket, lábukat, meztelen testüket véresre sebeztek a kerítésből kiálló szögek. Mikor észrevettek, segítségért kezdtek könyörögni szabadulást remélve.

Elszorította szívemet a száncsaló. Ki és miért zárta be ide ezeket a szerencsétlen teremtményeket? Amint lassan körbe haladtam kívül a kerítés mentén, találtam közöttük

néhány ismerősnek tűnő arcot. Ahogy kapaszkodva másztak fölfelé, a kerítés egy bizonyos pontjáról mindig visszahulltak a porba, és a véres sár vastagon elborította testüket. Megpróbáltam kívülről felmászni a kerítésre, és kezemet nyújtottam feléjük, hogy ne essenek vissza, de nem jártam sikerrel.

Végül feladtam ezt a próbálkozást, és tovább haladtam a kerítés mentén, míg eljutottam a kapuig, amely legnagyobb meglepetésemre tárva-nyitva állt. Gondoltam bemegyek, és elmondom nekik a szabadulás útját. Amint átléptem a kapun, elkezdtem kiabálni: Emberek! Megtaláltam a kijáratot, gyertek velem, kövessetek! Nem vagytok bezárva. Szabadok vagytok! Kivezetlek innen benneteket.

Egyesek tétova tekintettel, bambán meredtek rám, mint akik fel sem fogják, miről beszélek. Mások szánakozva mosolyogtak, vagy egyenesen kinevettek. Megint mások kövekkel dobáltak meg és leköpdöstek. Voltak, akik kézen fogtak, és a kerítéshez vonszoltak mondván: szegény őrült, majd *mi* megmutatjuk neked a kivezető utat. Itt van ez a kerítés, csak *ezen* keresztül lehet kimenni. Nézd, fel kell rá mászni, mint a többiek. Gyere, megtanítunk kerítésre mászni, majd ha gyakorlatod lesz benne, nem fogsz azonnal visszaesni. - Megragadtak, erőszakosan lökdöstek a kerítés felé, tuszkoltak egyre feljebb, persze én ugyanúgy visszaestem, mint a többiek.

Végül közömbösséget színelve a kerítés és a mászás iránt, elvegyültem a tömegben, és leültem egy félreeső helyre, szótlanul figyeltem, hová is keveredtem. Itt az volt a vezető, aki semmit sem tudott a vezetésről, a gyenge akarta megemelni a nehezet, a buta bírálta felül az okosat, a gyávát kitüntették a bátorságáért, a csalót felmagasztalták, a vaknak dicsérték a látását.

Hisz' ez olyan, mint a fordított nap az iskolában! - hasított belém hirtelen a felismerés. Ezen nevetni kell, hiszen ez vicc, játék, mulatság, szórakozás! Felpattantam és

táncra perdültem örömömben. A többiek azt hitték, megőrültem, de nem bántottak, most már beleillettam a közegbe. Kezdték megbarátkozni velük, kiismertem a

szokásaikat. Már nem keltettem feltűnést, nyugodtan visszasétáltam a kerítéshez, ahol kitartóan másztak felfelé a szabadulni vágyók, az elismert nagy tanítók irányítása közepette. Taktikát váltottam. Szóba elegyedtem néhány elszántságnak látszó, kitartó emberrel, akik már sokadszor hullottak vissza a porba, és titokban fülükbe súgtam az igazságot: Gyertek velem, a kapu nyitva áll, megmutatom nektek az utat, ami kivezet ebből a világból. - Ők hittek nekem és feltűnés nélkül követtek.

De, ó Uram! Alig van ember, aki valóban kívánná a szabadulást!

Sokan megtorpannak a nyitott kapu előtt, és nem mertek kilépni rajta félve az ismeretlentől és a magánytól. Másoknak szeretteik jutottak eszükbe, és visszafordultak a szabadulás küszöbéről.

Megértettem: senki sincs bezárva a valóságban, mindenki saját érzéseinek, gondolatainak a rabja, önnön börtönében szenved.

Letépvé magamról az emocionális szeretet minden béklyóját, szenvtelenül, megtisztult szívvel figyeltem tovább a játékot, a figyelem, a jelenlét tiszta tudatosságával:

„Ez a szenvedés... Ez a szenvedés oka... Ez a szenvedés megszüntetésének módja... Ez a szenvedésből kivezető út...”
(*Buddha*) - ismertem fel a valóságnak megfelelően.

És ekkor felébredtem álmomból.

OM TAT SAT

Olvasói széljegyzetek

Ahogy olvasom a könyvet egy ÚT bontakozik ki lelki szemeim előtt, az út végén egy Kapu, és a kapu mögött A FÉNY. Megadatott, hogy néhány villanásra bepillanthassak ebbe a lelki folyamatba, küzdelembe, önmarcangolásba, és emelkedettségbe, még az út elején. Az ÚT járása felébresztette a FÉNY keresésének eltökéltségét, és úgy érzem: megérkezett. Átlépett a KAPUN. Aki fel tudja úgy magát vállalni, a magasságokat és mélységeket, annak ugyan úgy megadatik ez az áldás, és ezt a könyvet kézikönyvként is használhatja. Margit felismerte a földi SPIRITUALITÁS egyetlen szabályát, hogy NINCS SZABÁLY, - megérezte a végtelenség, és időtlenség érzését itt a duális világban, aminek felismerése nélkül nem lehet tovább lépni az Úton. Köszönöm!

Papp György

Spirituális energetikai lélek- és szellem gyógyász

Spirituális segítő és tanácsadó

www.asztralutazas.hu

"A bölcs ember a más kárán tanul", ez egy ismert mondás, ami helyesebb megfogalmazásban a mások tapasztalatai mentén való irányítottságot jelenti. Ez a kulcsa a haladásnak a sikerhez vezető úton. Ez a mű az átélés és a hétköznapi gondolkodás iskolázott felemelésének az eszköze, amit egy szerény és ugyanakkor emelkedett spirituális mester tapasztalatai szültek. A spirituálisan felnőtt lélek tudatában lehet annak a ténynek, hogy a lények, akár mint csatorna (életfa) működnek, a rendelkezésre álló áramlások és értékek önmagukon való átengedése által. Minél hatékonyabb az áramlás, annál építőbbé, szeretetteljesebbé és élőbbé tehet mindent, ami van, illetve mindenkit, aki arra érdemes. Ennek a tan- és kézikönyv értékű művészeti alkotásnak a hasznos integrálásához kívánok rátermettséget, és boldogságot a mindenkori olvasónak, és további termékeny jövőt a mű létrehozóinak!

Tornyai Zsolt

asztrológus

www.asztrobala.hu

Köszönöm, hogy elsőik között olvashattam írásodat! Mélyen megérintett. Vannak pillanatok, mikor az ember magába száll, vagy éppen csak elgondolkodik valamin, és kap egy ilyen könyvet. Ami lehet, hogy az adott pillanatban csak egy magot ültet el, mely későbbiek folyamán egy hatalmas erős fává nővi ki magát. Vagy pillanatnyi helyzetben segít megoldani gondolatokat. Ajánlanám mindazoknak, akik kételkednek az angyalokban, vagy akik hisznek a véletlenekben, akiknek volt már tapasztalata angyalokkal, és mindenkinek, akit kicsit is érdekel, hogy mi történhet körülötte, amit nem lát szabad szemmel. Még egyszer köszönöm.

Thurzó Balázs

AROLO Tifár

Esszéus mester

Ez a kötet első szintézise a szerző mély meditációban átélt spirituális megtapasztalásainak. A versekből és a prózai írásokból kitűnik a szerző szoros kapcsolata az angyalokkal, valamint a törekvés a különböző világvallások összehasonlító elemzésére. A versek tömören és mélyrehatóan mutatják be az egyes angyalok feladatát és jellemzőit úgy, hogy a kötet spirituális ABC-ként is szolgálhat az olvasónak, mivel számos nehezen megválaszolható kérdésre találunk benne választ, az Univerzum törvényszerűségeitől, az élet értelméig, a tudattalanba való bepillantástól a boldogság, a kozmikus szeretet megvalósításáig.

A huszonkét atlantiszi beavatási út versei mérnöki pontossággal megszerkesztettek és rendkívül tömörek. A számmisztikai és az atlantiszi szellem-ABC szerinti értelmezés még tovább erősíti a már a tökéletességig megalkotott sorokat.

Mindez a szerző megéléseinek gyűjteménye, ugyanakkor közös munka az angyalokkal, így a kötetben található információk bárki számára kiindulóként vagy segítségként szolgálhatnak spirituális életútjához, a tökéletesség felé.

Jó utazást kívánok Önöknek az angyalokkal az Atyához!

Vofkori László

AROLO Tifár

Esszéus mester

e-mail cím: emkiel@clicknet.ro

Spirituálisan gondolatébresztő, üdítő, igaz könyv. Sokszor, mintha a Mesterem szavait hallanám. Gyönyörű versekkel és történetekkel fűszerezve, rendszerezetten. Komoly munka. Biztos vagyok benne, hogy mindenki talál benne éppen saját magának szóló történetet, tanítást. A lelki úton levők, illetve az útjukat keresők kaphatnak belőle útmutatást.

Köszönöm, hogy elolvashattam, és köszönök mindent, amit tanultam belőle.

Sebők Odile

Jóga a Mindennapi Életben Rendszer Jóga oktatója

ayurvédikus wellness tanácsadó

tel: 20/97-97-561

e-mail cím: puernima.odile@gmail.com

A spirituális költészet legkülönlegesebb alkotását tartja kezében az olvasó. Bátran állítom, hogy mindenkinek a gondolataiban, a szívében, az álmaiban ott élnek a költő által megszólaltatott témák. Persze nagyvilágunkban sok-sok neve van ugyanannak a „Master of Puppets”-nek (Mennyei Atya, Teremtő, Isten, Allah).

Ez a kötet nem könnyű olvasmány, mert csak akkor értjük meg igazán, ha teljesen belemerülünk. A versek, a magyarázatok, a Világ - mint Spirituális Dimenzió - mozgatórugóinak filozófikus fejtegetése komoly odafigyelést kívánnak. Az írások minden egyes sorában energia lapul, a megközelítések természettudományos nyelvezetűek. Nem véletlenül.

A könyv szól életről, halálról, miértekről, meditációról, szeretetről, angyalokról, békéről és bizony a közötté lévő útról is. Merésznek tűnő vállalkozás a 2000-es évek első évtizedében előállni egy ilyen munkával. Hiszen napjainkban, a felületes világban, ahol „a szomszéd kertje mindig zöldébb”, mintha az anyagiak lennének főszereplők sokak számára, miközben rengetegen keresik az útjukat, és jó néhányan kallódnak. Mégis minden ember, amikor bajba kerül: „Óh, segíts nekem Istenem!”- mondja.

Adott a Világmindenség: $E = mc^2$? Ez Minden? Mi az igazság? Mi lesz utána... mi volt előtte? Miért vagyunk itt? Ott feszül a versekben a küzdelem önmagunkkal, az hogy mindenkinek küldetése van. Minden emberi lény fontos tagja a Teremtés

folyamatának. Az egész mű helyenként fagyosan graciózus, máshol mély, átütő érzellemmel átitatott. Stílusa van. Nem választok ki egy verset sem. Mind adott nekem valamit!

A gondolkodó embereknek ajánlom ezt a kötetet. Hiszem, hogy ez a kettőszáz-valahány oldal alapmű lesz néhány évtized múlva a hittel, a vallással, a spiritualitással foglalkozók számára. Az észlelő, a látó Homo sapiensek forgatni fogják. Az Univerzumot működtető erők tanulmányozásával foglalkozók közül is nagy valószínűséggel el fogják olvasni jó néhányan.

Megtisztelve érzem magam, hogy az elsők között olvashattam el a könyvet. Még megtisztelőbb, hogy véleményyt is írhattam a kötetről.

Béke legyen veled Kedves Olvasó!

Dobor József

kémia tanár

E-mail cím: joedobor@gmail.com

www.freeweb.hu/voyager-1/

Ez a KÖNYV – ahogyan a híd összeköt két partot – összeköt két dimenziót, és egyszerre közös része mindkettőnek. Egy híd mely számunkra lehetővé teszi, hogy bármikor szabadon átjárhassunk rajta.

A könyv egyik fő értéke, hogy az írás bölcsessége, nem a sorok közt van elrejtve, hanem a sorokban láthatók. Olvasd, és látni fogsz lehetőséget a reménykedésre, tökéletességre és fényességre!

Ezek mind elérhetők. Számodra is!

Szüszer-Nagy Gábor

az Info Egészséges hetilap kiadója

Csíkszereda, Románia

e-mail cím: theriegel@yahoo.com

Megjegyzések az olvasói széljegyzetekhez

Szeretném megköszönni valamennyi barátomnak, tanítványomnak, hogy írásomat figyelmükkel tüntették ki, és megjegyzéseikkel látták el. Mindenki a saját szemszögéből nézve más-más aspektust tartott fontosnak. Valóban ez az írás az emberek széles rétege számára kínál gondolatébresztő és érzelmeket felszabadító spirituális élményeket. Mindenki a saját szintjének megfelelően rátalál benne a számára szükséges információkra, válaszokra, amelyek szükségesek a továbbfejlődéséhez.

Kézikönyv, írták többen. Igen, annak szántam. A kézikönyvet célszerű többször elolvasni, mert csak akkor tárulnak fel az írások mélységei. Valamennyi írásomnak több szintű szimbolikája van, legalább három, én legalábbis ennyit vélek felismerni. Ezek a versek és prózai írások a misztikus irodalom és költészet tárgykörébe tartoznak. Kevés közülük van a hagyományos költészethez, és könnyed hangvételük ellenére csak mértékkel fogyaszthatók. Miután energetizált írások igen erőteljesen hatnak az érzelmi és mentális szférára, és annak mélyreható tisztulását idézik elő.

Ha a spirituális úton járó olvasóban ellenállás ébred az írások tartalmával szemben, az igen jó jel, a mélyebb megértés jele. Ilyenkor nyugodtan félre lehet tenni, és kis idő elmúltával ismét célszerű elővenni. Ha valaki semmilyen ellenállást nem tapasztal meg az olvasás során, az bizonyára elmulasztott egy nagyon fontos feladatot, tudniillik az olvasottak saját személyiségébe történő integrálását. Ez a könyv abban segít, hogy az elméleti ismereteket gyakorlati megtapasztalássá alakítsuk.

Bármilyen spirituális rendszer szerint haladjon valaki az útján, szabályokkal mindig találkozni fog, mert a szabályok olyanok, mint a korlát a híd két oldalán. Szükség van rájuk, mert ha ijesztő a mélység nincs miben megkapaszkodni. Sohasem szabad azonban megfélekezni a legfontosabb szabályról:

„Szeresd az Urat, te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és teljes erődből.”

(Márk ev. 12.30.)

Ezekkel gondolatokkal kívánok tisztelt olvasóimnak spirituális élményekben gazdag életet.

Rhasoda Varga Margit

Tartalom

Találkozások angyalokkal

Teremtő szeretet	10
Előszó helyett	11
A hajléktalan	11
Vigyázz, dől a fa	13
A négy kérdés	15
Meditációk a királyangyalokkal	18
Meditáció az Élet angyalával	19
Meditáció a Harmónia angyalával	22
Meditáció az Öröm angyalával	25
Meditáció az Erő angyalával	27
Meditáció a Nap angyalával	32
Meditáció a Szeretet angyalával	37
Meditáció a Víz angyalával	43
Meditáció a Bölcsesség angyalával	47
Meditáció a Levegő angyalával	48
Meditáció a Mennyei Atyával	50
Meditáció a Föld Anyával	60
Meditáció az Örökkévalóság angyalával	67
Meditáció a Föld angyalával	70
Meditáció a Kreativitás angyalával	73
Meditációk a Béke angyalával	75
Béke a Világegyetemmel	76
Béke az Emberiséggel	82
Béke a Hozzátartozókkal	90
Béke a Lélekkel	97
Béke a Testtel	102
Béke az Égi hatalommal	108

Meditáció a Természetszellemekkel	
Föld	112
Víz	114
Tűz	116
Levegő	119
Béke a Földi hatalommal	122

Úton Isten felé

A Főnixmadár dala	134
Úton Isten felé	135
Az alkotás misztériuma	139
A szabad akarat, mint illúzió	149
Hit, vallás, felekezet és tudás	154
A teremtés miértje	159
Amit a megvilágosodás előtt tudni kell	163
Tanmese a szolgálatról	170
A tudatosság szintjei	172
Isten fényi az angyalok	174

22 atlantiszi beavatási út

Az Isteni	181
A Szeretet	184
Az Elválás	188
Az Adottság	191
Az Én	194
A Kinyilatkozás	199
A Szellem	202
A Lélegzet	205
A Kezdet	207
Az Út	209

Az Erő	212
Az Angyalok	215
A Mérték	220
A Lélek	225
A Gyermek	229
A Kiterjedés	232
A Harmónia	235
Az Anyag	238
A Beteljesedés	242
Az Ego	245
Az Akarat	250
A Tökéletesség	254
Utószó helyett	
Álom az álomban	258
Olvasói széljegyzetek	261
Megjegyzések az olvasói széljegyzetekhez	265

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. A Spirál-kör alapítója, mestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszéus mester. A mester járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társszerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyászként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

2004-ben kiadta Lao-ce világhírű alkotásának a Tao Te Kingnek az újrafordítását, és a mai kor embere számára szolgáló értelmezését. A Fény Gyermekai Magyar Esszéus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Jelenleg a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) tagja. Az szervezet guruja a világhírű jógi Paramahansa Yogananda.

A szerző ebben a kötetben saját verseivel és írásaival jelentkezik egyesítve avatott nevét - ami egyben belső mesterének neve is - született nevével. Spirituális életcélja egyetlen mondatban összefoglalva:

„Kozmikus szeretet által a teljességhez, tudatossághoz és boldogsághoz!”

Rhasoda Varga Margit így ír hitvallásáról:

Rhasoda Varga Margit

„Hittem, és kételkedtem. Sodródtam, majd elhivatott lettem. Éheztem a szeretetre, szomjaztam a tudásra, így lettem híve az Egyetlennek. Kerestem Őt kívül és belül, végül megtaláltam mindenben és mindenhol.

Amit nyújtani szeretnék néked: enyhülés a szenvedésben, remény az elesettségben, betegség helyett teljesség, sötétség helyett fényesség... mert szeretlek.”

A festőről

Kurta András (André) festő-grafikus Gyulán született 1968-ban. Így ír hitvallásáról:

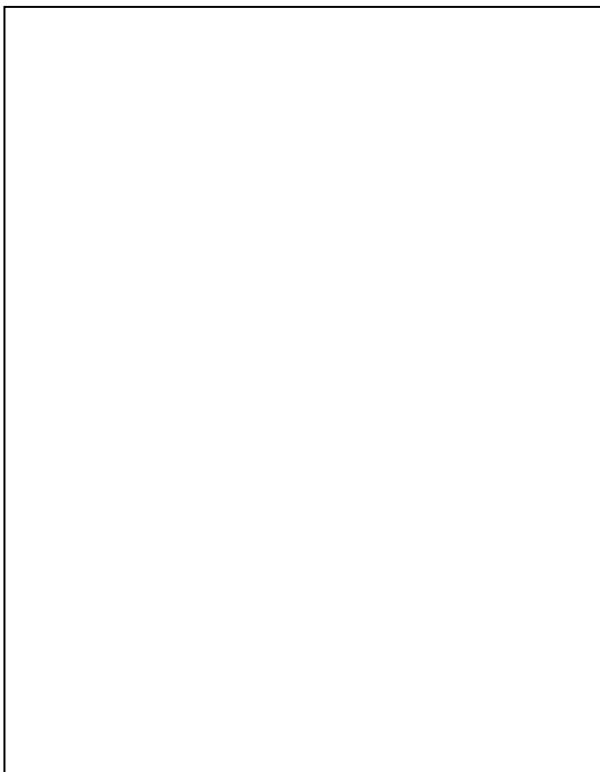
„Valahol mélyen számomra mindenki festő. Szerintem minden apró rezdülésünk, lélegzetvételünk egy-egy ecsetvonás életünknek lelkünkre feszített végtelen vásznán.

Ma még sokan nem hajlandóak tudomást venni saját alkotásukról, s így kevésbé lüktető és színes életben léteznek.

Hiszem, hogy aktív és passzív, látható és nem látható létezésemmel egyaránt elősegítem azt a folyamatot, amelyben sokunk lélekvásznán új, örömtelibb színek jelenhetnek meg. Ezáltal is egy szeretetteljesebb, szabadabb életben – a korlátok megértése által egyre korlátlanabbá válva – tapasztalhatjuk meg mindazt, ami van.

Üdvözlettel minden „festő”-nek:”

André

André Kurta: Minden és semmi

Spirál-kör

Spirituális önmegvalósító kör

A kör tagjainak célja:

- spirituális önmegvalósítás (a spirituális életfeladat tudatos felvállalása és megélése)
- embertársaink segítése spirituális életfeladatuk megtalálásában és felvállalásában

A cél megvalósításának eszközei:

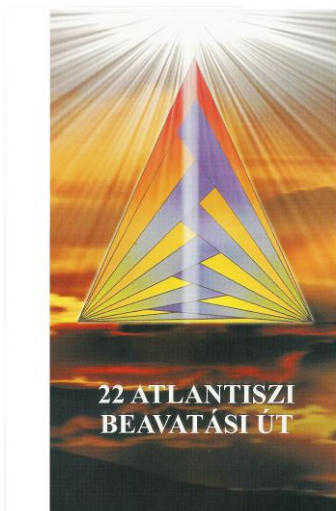
- spirituális önképzés (a beavatási utak, szentírások megismerése)
- spirituális tanfolyamok, klub, rendezvények stb. szervezése
- az angyalokkal való kapcsolat erősítése
- minden vallás szent iratainak elfogulatlan tanulmányozása
- spirituális önmegvalósítást szolgáló könyvek, kazetták stb. kiadása
- a nyugati keresztény spirituális kultúra ötvözése a keleti spirituális önmegvalósító rendszerekkel
- a különböző vallások és filozófiák közötti párbeszéd elősegítése
- a szentírások értelmezése a tudomány eredményei alapján

További információ: www.spiralkor.hu

A SPIRÁL-kör további kiadványai:

22 Atlantiszi beavatási út I-II. rész

A 22 atlantiszi beavatási út versei kazettán

A versek az atlantiszi tarot szerinti értelmezésben mutatják be a beavatási utakat, amelyeket életeink során kell megtennünk, hogy elérhessük a megvilágosodást, visszatérést Istenhez. A verseket azok hangulatát aláfestő meditációs zene kíséri.

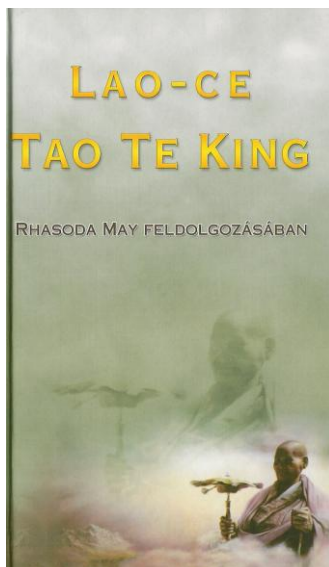
Versek: Rhasoda Varga Margit

Zene: S. Jancsó Miklós.

(A versek meditatív állapotban fejtik ki teljes mértékben energetikai hatásukat. Időtartam: 2x65 perc)

Lao-ce: Tao Te King

Rhasoda May feldolgozásában

„A Tao Te King az egyetemes emberi kultúra egyik gyöngyszeme. Filozófiai mondanivalója az ember Kozmikus Harmóniába való visszatérése.

E mű - a szerző újszerű feldolgozásában - napjaink káoszában pihentető oázist jelenthet az olvasónak.”

A könyvet **André Kurta** festőművész alkotásai gazdagítják.

***„A bölcsnek nem kell tenni-venni,
csak az emberekért lenni,
mindent az embereknek adni,
s a többi az égre hagyni.”
(Lao-ce)***

A SPIRÁL-KÖR tanfolyamai:

ÉLETVEZETÉS A, B, C, D

REIKI I, II, mesteri

AROLO I, II.

Aktív szellemgyógyászat I, II.

Angyaltanfolyam I.

A tanfolyamokat vezeti: *Varga Margit*

Tel: 06-30-230-9895

E-mail: rhmaya@gmail.com

A Spirál-kör honlapján tájékoztatást kaphatnak az éppen induló tanfolyamokról, rendezvényekről, valamint válogatást találnak a mester írásaiból.

További információ: www.spiralkor.hu

“Atlantisz a földi paradicsom, mindenkinek a szívében ott él. Az emberek legősibb vágya ez a szebb, tisztább, Istenhez közelebbi életre; egy túlélési program.

A spirituális költészet áttemeli szellemeteket egy másik dimenzióba, amelyben tisztábban halljátok a lélek szavát. Ez megújító erővel hat, érzelmileg feltölt, hitet nyújt. Érzéseitek nemesebbek, szellemetek kifinomultabb, gondolataitok világosabbak lesznek általa.

Ne számúzzétek Atlantiszt a képzelet világába! Induljatok kereső útra a költő verseivel! Hívjátok elő emlékeitekből, tegyétek hétköznapijaitok részévé, teremtsétek élő valósággá! Csak rajtatok múlik, milyen valóságot teremtetek magatoknak.

Adassék néktek hitetek szerint!”

‘ANANDEL’

*” Mámorító illattól vezetetten megtalálom
a Tiszta Felismerés Virágját, ami az álmom.”*

Rhasoda